

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Richard Brautigan Hawklıne Canavarı

Bir Gotik Western

Türkçesi: Şebnem Vitrinel

A L T I K İ R K B E S

ALTIKIRKBEŞ YAYIN 30

Beat Kuşığı Dizisi – 2

Nerdeyse Bütün Eserleri – 2

Richard Brautigan - The Hawkline Monster / A Gothic Western – 1974

Türkçesi: Şebnem Vitrinel

Nisan – 1996

Yayın Yönetmenleri

Kaan Çaydamlı / Çetin Şan

Kapak Tasarımı

Mehmet Ulusel

Dizgi

Ş. V.

İç Baskı

Umut Matbaacılık

(0-212) 517 13 18 / 638 27 22 - 23

Kapak Baskı

Ofset Yapımevi

(0-212) 275 99 80 - 81

Bu çevirinin yayın haklarını sahiplendik. Tanıtım alıntıları dışında –makul boyutlarda– izinsiz çoğaltılması ahlak kurallarına ve yasalarımıza göre aykırı sayılmaktadır. Böyle bir harekete kalkışmak istediğinizde önce bize sorarsanız uygar dünya adına seviniriz.

P.S.: Tüm fotokopi fanzinler, yukardaki açıklamadan bağımsızdırlar. Onlar istedikleri ALTIKIRKBEŞ kitabını veya metnini çoğaltabilir, bozup yeniden yaratabilirler. Okurlarımızı yasal dergileri değil “fotokopi fanzinleri” izlemeye çağırıyoruz. Onlar sizi uçurumdan aşağı itecek güce sahiptirler ve uçmayı öğrenmenin zamanı geldi.

Yaşasın FOTOKOPİ, Yaşasın KAOS.

ALTIKIRKBEŞ YAYIN

bir Kaybedenler Klübü tribidir.

Yazışma Adresi: P.K. 114 Acıbadem, İstanbul

Telefon: (0-212) 249 31 68 - 249 08 21

Richard Brautigan

(1935, Washington, Takoma – 1984, Bolinas, Marin County)

Beat kuşağı ile 60'ların karşı-kültürü arasında köprü kuran yazarlardan biri olan Brautigan, 19 yaşında Frisco'ya yerleşmiş ve Beat ekibinin şiir toplantılarına takılmaya başlamıştı. Beat olayının belli başlı adamlarıyla tanıştığı bu dönemde sadece şiir yazıyordu. Kendi parasıyla yayınlattığı kitaplarını sokaklarda satıyor, bazen de güzel kızlara armağan ediyordu.

1961 yılında karısı ve çocuğuyla birlikte ikinci elden satın aldığı bir Plymouth'ın arkasına taktığı karavanla, Idaho nehirlerinin kıyılarında kurduğu kamplarda yazmaya başladı. Doğaya duyduğu derin saygı ve doğanın bağrında münzevi hayatı seçişi, onu Amerikan pastoral geleneğine bağlayacaktı.

60'larda yazdığı ve dönemin ruh halini yansıtan romanlarıyla karşı-kültürün en popüler yazarlarından biri oldu. Beatlerin Kuzeybatılılar diye adlandırılan kolu içerisinde değerlendirilen Brautigan'ın romanlarını diğerlerinden ayrımlı kılan, çok duyarlı ve kolay kırılan kahramanlarının dünyaya hükmeden kaos karşısında yalnızlığa çekilmeleridir.

70'lerin sonlarında büyük ölçüde okur kaybına uğramış ve ruhsal bir bunalımla birlikte alkol dozunu artırmaya başladı. O dönemde sadece Japonya'da popülerliğini koruyordu ve sözü geçen yılların büyük bölümünü Tokyo'da ve Montana'daki çiftliğinde geçirecekti.

1984 yılında küçük bir balıkçı köyü olan Bolinas'a yerleşti. Evine kaptandı, uyuyamıyor ve sınırsızca içiyordu. Duyarlılığı bu hayatı kaldıramayacak kadar keskinleşmişti.

Dostlarıyla "ava çıkıyorum" diye vedalaştıktan 3 hafta sonra cesedi bir özel dedektif tarafından Bolinas'taki evinde bulundu. Başına kurşun sıkarak intihar etmişti.

Bu yazı parçası Halil Turhanlı'nın Brautigan üzerine yazdığı bir metinden ağır tahrifata uğratılarak üretilmiştir.

kişisel toplantı notları...

I./

Soytarının gözyaşları üzerine kurulu senaryoyu okumuş olan her Altı-kırkbeş okurunun da bileceği gibi, kız arkadaşı komada olanın yapabilecekleri –söylentiler dışında– çok sınırlıdır. O, –genç adam– durumu-nun ciddi olduğunu biliyordur ve gülümser. Gülümseyişi uzaklardır.

Bir motosikletiniz, zeytinyağlı barbunya sanatı üzerine estetik kaygılarınız ve hayatın anlamına dair söyleyecek sözünüz yoksa ya da var ve söylüyorsanız henüz kaybedebilecek herhangi bir şeye sahip olamamışsınız demektir. Aynı kız arkadaşla –komada olan– Porsuk'ta belli ki bir *shot* Jim Beam'den daha ucuza kiralanmış bir sandal gezintisinde görüldüğünüzde, kadınınızla ölçülmeyi nasıl beklersiniz?

Jerry Drake'in Manaus meyhanelerinde yeterli ilk birikimini karakterli içkilere yatırırken, kendisinde mana arayanlara dediği gibi: "*Kaybediş ancak stil sahibi biri için kabul edilir bir şeydir.*" R. D. N.'nin* kaybedişi, stili içinde eriyip giderken, onun bir filmini *premiere* gününde izlemek, sebepsiz stilsizliğin ta kendisidir.

Kimi ızdıraplar vardır, tesselli tutmaz, tümü bir sahip arayışının içinde yiter ve umudun yerini aynı zamanda şiddeti de arzulayan korku alır. İşte O. G. Usta'nın** *Bir Teselli Ver'i* nesnelliğinin aşıldığı andadır ki yaşanmış tüm Londra gecelerini anlamsız kılar. Çok sonradan kor.

M.

'Bad'lik Amirliği, Kentish Town

*) Halk arasında Amerikalı sinema oyuncusu olarak bilinen bir insan.

**) Amerikalı olmadı su götürmeyen bir müzisyen ki ismin sonuna abi eki konularak da seslenilir.

richard brautigan

hawklıne canavarı

bir gotik western

türkçesi: şebnem vitrinel

ALTIKIRKBEş YAYIN

istanbul 1996

Bu roman Montana Çetesi'ne adanmıştır.

- birinci kitap
hawaii

binicilik dersi

Tüfekleriyle, ananas bahçesinde çömelmiş, oğluna ata binmeyi öğreten adamı seyrediyorlardı. Hawaii’de 1902 yazıydı.

Uzun süredir tek laf etmemişlerdi. Orada, öylece çömelmiş, adamı, çocuğu ve atı seyrediyorlardı. Gördükleri şey onları mutlu etmemişti.

“Yapamayacağım,” dedi Greer.

“Pis bir iş,” dedi Cameron.

“Oğluna ata binmeyi öğreten birine ateş edemem,” dedi Greer. “Bana göre değil bu iş.”

Greer ve Cameron, ananas bahçesinde, kendi evlerinde sayılmazlardı. Hawaii’de yabancı oldukları belliydi. Her ikisinin de üzerlerinde, Doğu Oregon’da giyilen kovboy kıyafetlerinden vardı.

Greer’de en sevdiği silah olan 30:40 Krag, Cameron’da ise 25:35 Winchester vardı. Greer silahı yüzünden Cameron’la şakalaşmaktan hoşlanırdı. Her zaman, “Krag gibi gerçek bir silah taşımak varken, ne diye bu tavşan avında kullanılan tüfekle dolaşıyorsun?” derdi.

Dikkatle binicilik dersini izlemekteydiler.

“Eh, adam başı bin dolar ediyordu,” dedi Cameron. “Lanet olası vapurla, lanet olası yolculuğu boşu boşuna yaptık. Sonunda dek kusacağım sandım ve şimdi cebimde sadece biraz bozuklukla aynı şeyi yeniden yapmak zorunda kalacağım.”

Greer başıyla onayladı.

San Francisco’dan Hawaii’ye kadar yaptıkları yolculuk, o güne kadar başlarından geçen olayların en korkuncuydu, hatta Idaho’da şerif yardımcısına on el ateş edip de öldüremedikleri ve sonunda Greer’in, “Lütfen öl artık, çünkü sana yeniden ateş

etmek istemiyorum,” demek zorunda kaldığı olaydan bile korkunçtu. Şerif yardımcısı, “Tamam öleceğim, ama yeniden ateş etmeyin,” demişti.

“Ateş etmeyeceğiz,” demişti Cameron.

“Tamam, öldüm,” demiş ve ölmüştü adam.

Adam, çocuk ve at, hindistancevizi ağaçlarının gölgelediği büyük beyaz bir evin ön avlusundaydılar. Ev, ananas bahçelerinin ortasında parıldayan bir ada gibiydi. Evden piyano sesi geliyordu. Ses, sıcak öğle sonrasında tembelce sürükleniyordu.

Derken, ön sundurmaya bir kadın çıktı. Halinde bir eş, bir anne havası vardı. Kolalı yüksek yakası olan, uzun beyaz bir elbise giymişti. “Akşam yemeği hazır!” diye bağırdı. “Haydi sofraya, kovboylar!”

“Allah kahretsin!” dedi Cameron. “Şimdi kesin kaçırdık. Bin dolar. Tam, hakkıyla ölüp, ön salona uzatılması gerekirken, adam yemeğe gidiyor.”

“Şu lanet olası Hawaai’den gidelim,” dedi Greer.

san francisco'ya dönüş

Cameron bir sayıcıydı. San Francisco'ya kadar on dokuz kere kusmuştu. Yaptığı her şeyi saymaktan hoşlanırdı. Cameron'ın bu alışkanlığı, yıllar önce ilk tanıştıklarında, Greer'i biraz sinirlendirmiş ama zamanla buna alışmıştı. Alışmalıydı yoksa delirtebilirdi.

Bazen insanlar, Cameron'ın ne yaptığını merak eder ve Greer de "Bir şeyleri sayıyor," der; insanlar "Ne sayıyor?" di-yince "Ne fark eder ki" diye yanıtlar, onlar da "Ooo" derlerdi.

İkisi de insanın sinirini bozacak kadar kayıtsız, rahat ve kendilerinden emin oldukları için genellikle kimse daha ileriye gitmezdi.

Greer ve Cameron, en az çabayla en iyi sonucu almayı gerektiren herhangi bir durumla baş edebilecekmiş gibi bir havaya sahiptiler.

Sert ya da sıradan görünmüyorlardı. İki ayrı kaliteden damıtılmış hafif bir esans gibiydiler. Başka hiç kimsenin göremediği bir şeylerin varlığından haberdarlarmış gibi davranıyorlardı.

Başka bir deyişle, sıkıydılar. Onlarla fazla samimi olmak istemezsiniz, hatta Cameron her şeyi, San Francisco'ya kadar on dokuz kere kustuğunu bile saydığı halde. İşleri adam öldürmekti.

Yolculuk sırasında bir kere Greer sordu, "Bununla kaç oldu?"

"12," dedi Cameron.

"Kaç tane daha var?"

"20."

"İşler nasıl gidiyor?" dedi Greer.

"Neredeyse kafa kafaya."

byan hawkline

Byan Hawkline, onları hâlâ, büyük, soğuk ve sarı evde bekliyordu... Doğu Oregon'da... onlarsa San Francisco'daki Çin Mahallesi'nde, diğer Çinlilerin, öldürülmesini gerekli gördükleri bir Çinliyi öldürerek, yol paralarını çıkarmaya çalışıyorlardı.

Adam, gerçekten zorlu bir Çinliydi ve bu iş için Greer'le Cameron'a yetmiş beş dolar teklif etmişlerdi.

Byan Hawkline, kısılmış gaz lambalarının aydınlattığı, müzik aletleriyle dolu bir odanın zemininde çırılçıplak oturuyordu. Tam yanında bir harpsikord vardı. Harpsikordun tuşlarında alışılmadık bir ışık ve ardında bir gölge geziniyordu.

Dışarda çakallar uluyordu.

Müzik aletlerinin lamba ışığında değişen gölgeleri, kadının bedeninde egzotik şekiller oluşturuyor ve şöminede büyük bir odun parçası yanıyordu. Ateş, abartılmış gibi görünüyordu ama ev çok soğuk olduğu için bu büyüklük gerekiyordu.

Odanın kapısı vuruldu.

Byan Hawkline başını çevirdi.

"Evet?" dedi.

"Yemek birkaç dakikaya kadar hazır olacak," diye kapının ardından yaşlı bir erkek sesi geldi. Adam odaya girmeye kalkışmadı. Kapının dışında bekledi.

"Teşekkür ederim Bay Morgan," diye yanıtladı kadın.

Sonra koridor boyunca uzaklaşıp, bir başka kapının kapanmasıyla son bulan ayak sesleri duyuldu.

Çakallar evin yakınında olmalıydılar. Sesleri ön sundurmadan geliyor gibiydi.

"Yetmiş beş dolar verimiz. Siz de öldürürsünüz," dedi Çin-

lilerin başı.

Küçük, karanlık kulübede onlarla birlikte oturan beş ya da altı Çinli daha vardı. İçerisi kötü Çin yemeklerinin kokusuyla dolmuştu.

Greer ve Cameron, yetmiş beş doları duyunca, genellikle her şeyi hızla değiştiren o rahat tavırlarıyla gülümsediler.

“İki yüz dolar,” dedi Çinlilerin başı, yüzündeki ifadeyi değiştirmeden. Yakışıklı bir Çinliydi. Zaten bu yüzden onların lideri olmuştu.

“İki yüz elli dolar. Adam nerede?” dedi Greer.

“Yandaki kapı,” dedi Çinli şef.

Greer ve Cameron yandaki kapıya gidip adamı öldürdüler. Çinlinin ne kadar zorlu biri olduğunu öğrenemediler, çünkü ona şans tanımamışlardı. Çalışma şekilleri böyleydi. Cinayetlerinin üzerine dantel örtmezlerdi.

Onlar Çinlinin hesabını görürlerken, Bayan Hawkline, müzik aletlerinin gölgeleriyle dolu odanın zemininde çırlıçıplak oturup, onları beklemeye devam ediyordu. Doğu Oregon’daki büyük evde, gaz lambalarının oluşturduğu gölgeler kadının bedeninde oynayıyordu.

Odada başka bir şey daha vardı. Kadını seyrediyor ve çıplak bedeninden zevk alıyordu. Kadın onun orada olduğunu bilmiyordu. Kendi çıplaklığını da bilmiyordu. Eğer çıplak olduğunu bilseydi, çok sarsılırdı. Babasından aldığı renkli konuşma şekli dışında, genç kadın tam bir hanımefendiydi.

Bayan Hawkline, hiç tanışmamış ve haklarında hiçbir şey duymamış olmasına rağmen, Greer ve Cameron’u düşünmekteydi. Kendi yabancı geleceğinin bir parçası olarak, sanki gelmeleri bir yazgıymış gibi, hep onların gelmelerini bekliyordu.

Greer ve Cameron ertesi sabah, Portland, Oregon’a giden trene yetiştiler. Güzel bir gündü. Mutluydular, çünkü Portland’a trenle gitmeyi seviyorlardı.

“Bununla kaç oldu?” diye sordu Greer.

“8 sefer olaysız geçti ve 6 kere de trenden indik,” dedi Cameron.

sihirli çocuk

Kızılderili kız onları bulduğunda, iki günden beri orospularla düşüp kalkmaktaydılar. Yeni bir iş planlamaya oturmada önce daima, Portland'da bir hafta kadar orospularla takılmaktan hoşlanırlardı.

Kızılderili kız, onları en sevdikleri genelevde buldu. Kız onları daha önce hiç görmemiş, haklarında da bir şey duymamıştı ama daha ilk gördüğü anda, onların Bayan Hawkline'ın istediği adamlar olduklarını biliyordu.

Doğru adamları bulmak için Portland'da üç ay harcamıştı. Kızın adı, Sihirli Çocuk'tu. On beşinde olduğunu sanıyordu. Bu geneleve rastlantı sonucu gelmişti. Aslında yan bloktaki genelevlerden birini arıyordu.

"Ne istiyorsun?" dedi Greer. Kucağında on dört yaşlarında güzel bir sarışın oturuyordu. Kızın üzerinde hiçbir şey yoktu.

"Bu bir Kızılderili mi?" dedi kız. "Nasıl girmiş buraya?"

"Kapa çeneni," dedi Greer.

Cameron küçük bir esmeri becermeye başlıyordu. Yapmakta olduğu işi durdurdu ve omzunun üzerinden Sihirli Çocuk'a baktı.

Dönüp kızı becerme işini mi sürdürsün, yoksa bu Kızılderili kızın ne aradığını mı sorsun bilemiyordu.

Sihirli Çocuk, hiçbir şey söylemeden, öylece dikiliyordu.

Küçük orospu, "Sok hadi," dedi.

"Bekle bir dakika," dedi Cameron. Sevişme pozisyonundan çıktı. Kararını vermişti.

Sihirli Çocuk elini cebine sokup bir fotoğraf çıkardı. Bu, çok güzel bir genç kadının fotoğrafıydı. Kadın fotoğrafta çıplaktı. Müzik aletleriyle dolu bir odada, yerde oturuyordu.

Sihirli Çocuk fotoğrafı Greer'e gösterdi.

"Bu da ne?" dedi, Greer.

Sihirli Çocuk, yürüdü ve fotoğrafı Cameron'a da gösterdi.

"İlginç," dedi Cameron.

İki küçük orospu ne olup bittiğini anlayamamışlardı. Daha önce böyle bir şey görmemişlerdi ve az şey de görmüş sayılmazlardı. Esmer olanı birden bacak arasını örttü, utanmıştı çünkü.

Sarışın ise, şaşkın mavi gözleriyle, sessizce bakıyordu. Ne zaman bir erkek kendisine susmasını söylese, daima susardı. Fahişeliğe başlamadan önce bir çiftlik kızıydı.

Sonra Sihirli Çocuk, Kızılderili elbisesinin cebinden, yüz-lükler halinde, beş bin dolar çıkardı. Parayı, sanki bütün hayatı boyunca bunu yapmış gibi tutuyordu.

Paraların yirmi beş tanesini Greer'e verdi, sonra yürüyüp yirmi beş tanesini de Cameron'a uzattı. Parayı verdikten sonra, durup sessizce onlara baktı. Odaya girdiğinden beri tek kelime etmemişti.

Greer, hâlâ kucağında sarışın kızla, oturuyordu. Kızılderili kıza baktı ve yavaş bir baş hareketiyle, tamam dedi. Bacak arasını eliyle örtmüş olan esmerin yanında yatan Cameron'ın yüzünde yarım bir gülümseme vardı.

kızılderili

Greer ve Cameron, Doğu Oregon'daki Central ilçesine gitmek üzere, Columbia nehrinin yukarısından geçen trenle, ertesi sabah Portland'dan ayrıldılar.

Hallerinden memnundular çünkü ikisi de tren yolculuğunu seviyordu.

Kızılderili kız da onlarla beraberdi. Zamanın çoğunu onu seyrederek geçirdiler, çünkü çok güzeldi.

İnce, uzun boyluydu ve uzun, düz, siyah saçları vardı. Hatları zarif, arzu uyandıran türdendi. Ağzı, ikisinin de dikkatini çekmişti.

Tren, Doğu Oregon'a doğru ilerlerken, kız bütün zerafetiyle oturmuş, Columbia nehrine bakıyordu. İlgisini çeken şeyler görmekteydi.

Portland'dan çıktıktan üç dört saat sonra, Greer ve Cameron Sihirli Çocuk'la konuşmaya başladılar. Bütün bunların ne demek olduğunu merak ediyorlardı.

Kız, geneleve gelip de hayatlarını değiştirmeye başladığından bu yana, toplam yüz kelimedenden fazla konuşmamıştı. Söylediklerinin arasında, Central ilçesine gidip, onlara neyin karşılığı olarak beş bin dolar ödediğini anlatacak olan Bayan Hawkline adlı bir kadınla tanışacakları dışında, işin ne olduğuna dair bir şey yoktu.

"Niçin Central ilçesine gidiyoruz?" diye sordu Greer.

"Siz adam öldürürsünüz, değil mi?" dedi Sihirli Çocuk. Sesi kibar ve kararlıydı. Sesinin tınısı ikisini de şaşırttı. Böyle bir şey beklemiyorlardı.

"Bazen," dedi Greer.

"Buralarda, koyun sürüleri yüzünden pek çok sorun çıkı-

yor,” dedi Cameron. “Cinayetler işlendiğini duydum. Geçen hafta 4 ve ay boyunca da 9 kişi öldürülmüş. Birkaç gün önce Portland’lı 3 silahşörün buralara geldiğini biliyorum. Sıkı adamlardır hem de.”

“Gerçekten sıkı,” dedi Greer. “Belki iki istisna hariç, tanıdığım en iyi üç adam. Bu çocukları oralara götürmek pahalıya patlar. Sürü sahipleri için çalışmaya gittiler. Senin patroniçe hangi taraftan, yoksa istediği kişisel bir iş mi?”

“Bayan Hawkline ne istediğini size anlatır,” dedi Sihirli Çocuk.

“Senden bir ipucu alamaz mıyız, ha?” dedi Greer gülümseyerek.

Sihirli Çocuk camdan dışarı Columbia nehrine baktı. Nehirde küçük bir kayık vardı. İçinde iki kişi oturuyordu. Kız ne yaptıklarını anlayamadı. İçlerinden biri, yağmur yağmadığı, güneş de olmadığı halde, şemsiyesini açmıştı.

Greer ve Cameron ne yapacaklarını öğrenmeye çalışmaktan vazgeçtiler ama Sihirli Çocuk meraklarını uyandırıyor. Sesi adamları şaşırtmıştı çünkü Kızılderili sesine benzemiyordu. Çok kitap okumuş Doğulu bir kadın sesi gibiydi.

Ayrıca ona yakından baktıklarında Kızılderili olmadığını görmüşlerdi.

Bu konuda bir şey söylemediler. Paraları vardı ve onlar için de önemli olan buydu. Kız, bir Kızılderili olmak istiyorsa, bu onun bileceği işti.

gompville

Tren sadece, Morning ilçesinin merkezi olan ve Billy'den, posta arabasıyla elli mil uzaklıktaki Gompville'e kadar gidiyordu. Lokomotifte doğru havlayan yarım düzine yarı uykulu köpeğiyle, berrak, soğuk bir şafak vaktiydi.

"Gompville," dedi Cameron.

Gompville, bir başkana, bir başkan yardımcısına, bir sekretere, silahlı bir çavuşa ve koyunlara ateş etmenin doğru bir iş olduğunu söyleyen bir yönetmeliğe sahip olan Morning İlçesi Koyunvurucuları Derneği'nin merkeziydi.

Koyun sahiplerinin buna özellikle aldırdığı yoktu, bu yüzden her iki taraf da Portland'dan silahşörler getirtiyorlardı ve cinayet buralarda sıradan hale gelmişti.

Posta arabası istasyonuna doğru yürürlerken Greer, "hızlı gidiyoruz," dedi Sihirli Çocuk'a. Billy'e gidecek olan posta arabası da hemen kalktı.

Cameron omuzunda uzun, dar bir sandık taşıyordu. Sandıkta, on ikilik pompalı bir shotgun, bir 25:35 Winchester, bir 30:40 Krag, iki 38 kalibrelik tabanca ve Filipinler'de iki yıl asilerle çarpıştıktan sonra Hawaii'ye dönen bir askerden aldığı, 38 kalibrelik otomatik tabanca vardı.

"Ne biçim bir tabanca bu?" diye askere sormuştu Cameron. Honolulu'da bir barda içiyorlardı.

"Bu silah orospu çocuğu Filipinlileri öldürmek için," demişti asker. "O piçlerden birini bununla öldürdüğünde, gömmek için iki tane mezar gerekir."

Bir şişe viskiyi bitirip, bol bol da kadınlardan söz ettikten sonra, Cameron tabancayı, evine, Amerika'ya döndüğü ve bu silahı artık kullanmayacağı için çok memnun olan askerden satın almıştı.

central ilçesinin yolları

Central ilçesi, kuzeye uzayan dağları, güneye uzayan dağları ve bunların arasındaki muazzam ıssızlığıyla, büyük bir vadi ilçesiydi. Dağlar, ağaçlarla ve küçük akarsularla kaplıydı.

Bu ıssız bölgenin adı Ölü Tepeler'di.

Bölge otuz millik bir alana yayılmıştı. Yazları, üzerinde pek çok ardıç fidanı, sararmış ve çorak, binlerce tepe vardı ve şurada burada, sürüden ayrılan koyunlar gibi dağlardan kopup Ölü Tepeler'e gelmiş, sonra da dönüş yolunu kaybetmiş ve bir daha hiç bulamayacakmış görünen birkaç çam ağacı...

...zavallı ağaçlar...

Central ilçesinin nüfusu bin yüz kişi kadardı: şurada ölen, ötede doğanıyla, yeni bir hayata başlamaya karar veren birkaç yabancıyla, eskiden beri buralı olduğu halde göç edip hiç geri dönmeyeni ya da sıra hasreti çekip hemen geri döneniyle bin yüz kişi.

İnsanoğlunun kısa tarihinde olduğu gibi, ilçede de iki kasaba vardı.

Kasabalardan biri, kuzeydeki sıradağlara yakındı. Adı Brooks'du. Diğeri ise güneydeki sıradağlara yakındı. Adı Billy'ydi.

Kasabalar adlarını, kırk yıl önce bölgeye ilk yerleşen ve bir eylül öğleden sonrasında, beş tavuğun kime ait olduğu konusunda çıkan bir tartışmada birbirlerini öldüren, Billy ve Brooks Peterson kardeşlerden almışlardı.

Bu uğursuz tavuk tartışması 1881'de olmuştu ama 1902 yılında bile, tavukların kime ait olduğu ve iki kardeşin birbirini öldürüp geride de iki dul kadınla dokuz yetim çocuğun kalmasına neden olan silahlı çatışmadan kimin sorumlu olduğu tartışması sürüp gidiyordu.

Brooks ilçe merkezliydi ama Billy halkı oradan hep, "Siktirik Brooks," diye söz ederdi.

sabahın ilk rüzgârlarında

Gompville'in hemen dışında, ırmağın üzerindeki köprüye bir adam asılmıştı. Yüzünde, öldüğüne hâlâ inanamıyormuş gibi bir ifade vardı. Öldüğüne inanmayı henüz reddediyordu. Gömülene kadar da inanmayacaktı. Bedeni, sabahın ilk rüzgârlarında hafifçe sallanıyordu.

Posta arabasında, Greer, Cameron ve Sihirli Çocuk'la beraber bir de gezici dikenli tel satıcısı vardı. Satıcı, uzun kemikli parmakları ve buz beyazı tırnaklarıyla, elli yaşında bir çocuk gibi görünüyordu. Dikenli tel satmak için, Billy'ye ordan da Brooks'a gidiyordu.

İşler iyiydi.

"Bu sıralar buralarda pek çok şey oluyor," dedi sallanan bedeni işaret ederek. "Portland'dan gelen silahşörler. Bu onların işi."

Tek konuşan oydu. Kimsenin yüksek sesle söyleyecek bir şeyi yoktu. Greer ve Cameron, söylemeleri gerekeni içlerinden geçirdiler.

Sihirli Çocuk öyle sakindi ki, onun, asılmış bedenlerin çiçekler gibi her tarafta görüldüğü bir yerde yetişmiş olduğunu sanırdınız.

Posta arabası köprüyü, durmadan geçti. Köprünün üzerinde, küçük bir gökgürültüsüymüş gibi sesler çıkardı. Rüzgâr, asılmış bedeni, ırmağın yukarısına doğru uzaklaşan ve bir dönemeçle tozlu yeşil ağaçların arasında gözden kaybolan posta arabasını izleyecek şekilde döndürdü.

dul kadınla “kahve”

Birkaç saat sonra posta arabası, Dul Jane’in evinin önünde durdu. Arabacı, Billy’e her gidişinde dul kadınla bir fincan “kahve” içmekten hoşlanırdı.

Arabacı için bir fincan kahvenin anlamı, gerçekten bir fincan kahve değildi. Dul kadınla aralarında duygusal bir ilişki sürüyordu ve posta arabasını onun evinin önünde durdurup, bütün yolcuları bir törenle içeri doldururdu. Dul Jane herkese bir fincan kahve verirdi ve her zaman mutfak masasının üstünde düz, büyük bir tabağın içinde ev yapımı şekerli çörek bulurdu.

Dul Jane, ellilerine yeni girmiş, çok sıska fakat neşeli bir kadındı.

Daha sonra, elinde törensel bir fincan kahve ile arabacı ve dul kadın, birlikte yukarı çıkarlardı. Bütün yolcular aşağıda, mutfakta oturur, kahvelerini içip, şekerli çöreklerini yerken, arabacı üst kattaki yatak odasında dul kadınla birlikte “kahve”sini içerdi.

Yatak yaylarının gıcirtısı, evi mekanik bir yağmur gibi sarsardı.

cora

Cameron, silah dolu sandığı da beraberinde eve getirmişti. Silahları posta arabasında başıboş bırakmak istememişti. Greer ve Cameron, birini öldürmeye niyetlenmedikçe, üstlerinde silah taşımazlardı. Ancak işbaşındayken silah kuşanırlardı. Diğer zamanlarda silahlar sandıkda dururdu.

Dikenli tel satıcısı, elinde bir fincan kahveyle mutfakta oturmuş, zaman zaman Cameron'ın yanındaki sandığa bakıyor fakat bir şey söylemiyordu.

Bununla beraber, Sihirli Çocuk'a adının ne olduğunu soracak kadar da meraklıydı.

"Sihirli Çocuk," dedi Sihirli Çocuk.

"Güzel bir isim," dedi. "Ve söylememin bir sakıncası yoksa, siz de güzel bir kızsınız."

"Teşekkür ederim."

Sonra nezaket gereği, Greer'e de adını sordu.

"Greer," dedi Greer.

"İlginç bir isim," dedi.

Sonra da Cameron'ın adını sordu.

"Cameron," dedi Cameron.

"Burdaki herkesin ilginç bir ismi var," dedi satıcı. "Benim adım Marvin Cora Jones. Göbek adı Cora olan bir adama pek sık rastlanmaz. En azından ben İngiltere dahil pek çok yer gezdim ama rastlamadım."

"Cora, bir erkek için ilginç bir göbek adı," dedi Cameron.

Sihirli Çocuk yerinden kalkıp sobaya giderek, Greer ve Cameron'a biraz daha kahve aldı. Biraz da dikenli tel satıcısının fincanına koydu. Gülümsüyordu. Masada düz ve büyük bir tabakta şekerli çörek vardı ve herkes yiyordu. Dul Jane iyi bir ah-

çıydı.

Ev, bir ayna gibi, üst kattaki yatağın hareketlerini yansıtıyordu.

Greer ve Cameron, masanın üstündeki güzel bir porselen sürahiden, birer bardak süt içtiler. Arada bir, bir bardak süt hoşlarına giderdi. Ayrıca, Sihirli Çocuk'un yüzündeki gülümsemeden de hoşlanmışlardı. Sihirli Çocuk ilk kez gülümsüyordu.

"Bana, büyük büyükannemin adı Cora'yı takmışlar. Aldırmıyorum. O, bir partide George Washington ile tanışmış. Gerçekten hoş bir adammış ama umduğundan daha kısa boylu olduğunu anlatırdı," dedi dikenli tel satıcısı. "Göbek adımın Cora olduğunu söyleyerek bir sürü ilginç insanla tanışıyorum. İnsanlarda merak uyandırıyor. Biraz da gülünç. Gülmelerine aldırmıyorum, çünkü Cora, bir erkek için garip bir isim."

1

toza karşı

Arabacı ve dul kadın, kolları tatlı bir sevgi ile birbirine dolanmış, merdivenden indiler. "Bunu bana göstermeniz gerçekten büyük nezaket," dedi arabacı.

Dul kadının yüzü yıldız gibi ışıldıyordu.

Arabacı hınzırca bir tavırla ciddi davranıyordu ama numara yaptığını hemen söyleyebilirdiniz.

"Burada konaklayıp, kahve içmek iyi oluyor," dedi arabacı, masada oturanlara. "Yolculuğun zahmeti azalıyor biraz ve şu şekerli çörekler kafanızı bir katırın tepmesinden çok daha iyi."

Tartışacak bir şey yoktu.

12 temmuz 1902 düşünceleri

Öğle olduğunda, posta arabası dağlara doğru sarsılarak ilerlemekteydi. Sıcak ve sıkıcıydı. Dikenli tel satıcısı Cora kesti-riyordu. Uyuyan bir çit gibi görünüyordu.

Greer, Sihirli Çocuk'un, uzun ve sade giysisinin altında inip kalkan çekici göğüslerine bakıyordu. Cameron, köprüde asılmış olan adamı düşünüyordu. Bir zamanlar, yüzyılın değiş-tiği sıralarda, onunla Billings, Montana'da sarhoş olduklarını düşünüyordu.

Cameron tamamen emin değildi gerçi ama köprüde asılı olan adam, Billings'de beraber içtiği adama fazlasıyla benziyor-du. Eğer o değilse, ikizi olmalıydı.

Sihirli Çocuk göğüslerini seyretmekte olan Greer'e bakı-yordu. Onun güçlü görünen elleriyle kendisine dokunduğunu hayal ediyordu. Heyecanlandı ve gün sona ermeden Greer'le düzüşeceğini bilmekten zevk duydu.

Cameron, köprünün üzerindeki ölü adamı düşünüyordu, *belki de birlikte sarhoş olduğumuz yer Denver'dı*, Sihirli Çocuk ise onunla da düzüşmeyi planlıyordu.

dürbün

Posta arabası, eteklerinde kıvrılarak inen bir çayırılığın tepenin üstünde, aniden durdu. Çayırda, Eski Ahit'te anlatılan kadar çok akbaba daireler çiziyor, yere konuyor, tekrar havalanıyordu. Bir zamanlar yaşamış bir sürü küçük, beyaz şeyin alabildiğine yayıldığı tapınakta, ibadete çağırılmış canlı melekler gibiydiler.

"Koyunlar!" diye bağırdı arabacı. "Binlercesi!"

Dürbünle aşağı, çayırılığa bakıyordu. Arabacı, eskiden, Kızılderili savaşları sırasında, süvari alayında teğmendi, bu yüzden de posta arabasını sürerken yanında dürbün taşırdı.

Süvari alayından ayrılmıştı, çünkü Kızılderili öldürmeyi sevmiyordu.

"Morning İlçesi Koyunvurucuları Derneği böyle çalışıyor," dedi.

Arabadakiler pencerelerden baktılar ve arabacı yerinden inerken onlar da dışarı çıktılar. Çayırda koyunları yiyen akbaba seyrederken, yolculuk sırasında tutulan kaslarını açmak için hareket edip, gerindiler.

Neyseki, rüzgâr ters yönden esiyordu da ölümün kokusunu onlara getirmiyordu. Ölümü, samimi olmadan seyredebilirlerdi.

"Şu koyunvurucular, koyunları nasıl vuracaklarını gerçekten biliyorlar," dedi arabacı.

"Bütün gereken şey sadece bir silah," dedi Cameron.

billy

Akşam yemeği saatinde Shadow ayı krsn geçtiler. *Bu kprye kimse asılmamış*: Posta arabası Billy'e doğru yol alır-ken, Cameron düşündü.

Sihirli ocuk'un yüzünde memnun bir ifade vardı. Evinde olmaktan mutluydu. Bayan Hawkline'ın yapmasını istediği iş yüzünden, aylardır evinden uzak kalmıştı ve işte adamlar ya-nında oturuyorlardı. Bayan Hawkline'ı görmeyi bekliyordu. Konuşacakları bir sürü şey vardı. Bayan Hawkline'a Portland'ı anlatacaktı.

Greer ve Cameron'un bedenlerine duyduğu cinsel ekim, Sihirli ocuk'un soluk alışlarını fark edilir şekilde değiştirmişti. şüphesiz onlar, Sihirli ocuk'un yakında kendileriyle dzşe-ceğini bilmiyorlardı.

Soluk alışlarının değiştiğinin farkındaydılar ama bunun ne anlama geldiğini anlamıyorlardı. Evine dndğu ya da buna benzer bir şey için sevindiğini düşünüyorlardı.

Akşam yemeği zamanı olduğu için Billy grltlyd. Havada et ve patates kokusu yoğunlaşmıştı. Billy'deki tüm ev-lerin pencere ve kapıları açıktı. Çok sıcak bir gündü ve insanla-rın konuşup, yemek yediklerini duyabiliyordunuz.

Billy, evreye hoş kokular salan ardı fidanlarının yetiştiği yamaçları olan bir kanyon boyunca akan bir derenin, iki yaka-sına kurulmuş, altmış yetmiş kadar ev, bina ve kulübeden olu-şuyordu.

Billy'de üç bar, bir kafe, büyük bir alışveriş merkezi, bir nalbant ve bir kilise vardı. Oteli, bankası veya bir doktoru yok-tu.

Kasabanın bir polis müdürü vardı ama hapishanesi yoktu.

O, hapishaneye ihtiyaç duymuyordu. Adı Jack Williams'dı ve tam bir orospu çocuğuydu. Birilerini hapse atmanın zaman kaybı olduğunu düşünürdü. Eğer Billy'de sorun çıkarırsanız, ağzınızın ortasına yumruğu yerleştirir ve sizi dereye atardı. Kalan zamanlarında da son derece dostça bir ortamı olan, Jack Williams Evi'ni işletiyor ve kasabanın ayyaşına her sabah bir içki ısmarlıyordu.

Kilisenin arkasında bir mezarlık vardı ve rahip Frederick Calms, sürekli olarak, geyiklerin mezarlığa girip çiçekleri ve mezarların içindekileri yediğini söyleyerek, mezarlığın etrafını çevreleyecek bir parmaklık yaptırmak için gerekli parayı toplamaya çalışıyordu.

Bazı tuhaf sebepler yüzünden, geyikleri mezarlığa dalmış görmek, rahibi delirtiyor ve sağanak halinde küfürler yağdırmaya başlıyordu, ama hiç kimsenin, mezarlığın çevresine parmaklık yaptırma işini fazla ciddiye aldığı yoktu.

Umurlarında değildi.

"Birkaç geyik girivermiş işte. O kadar büyük bir şey değil. Zaten, rahip biraz kaçık." Billy mezarlığının parmaklıkla çevrilmesi konusunda genel tavırları buydu.

oregon valisi

Greer, Cameron ve Sihirli Çocuk, sabah yola çıkıp Bayan Hawkline'a gidebilmek için at seçmek üzere, nalbantın dükkânına geldiler. Şafakta hareket etmek için atların hazır olacağından emin olmak istiyorlardı.

Nalbantın, sizi tanıyorsa ya da görünüşünüzü beğendiyse, arada bir kiraya verdiği, tuhaf atlardan oluşan bir koleksiyonu vardı. Önceki akşam yemeğinde bir kova bira içtiğinden keyfi de yerindeydi.

"Sihirli Çocuk," dedi. "Ne zamandır ortalarda görünmüyordun. Nerelerdeydin? Duyduğuma göre Gompville yolunda adam öldürüyorlarmış. Benim adım Pills," diyerek içtiği bira yüzünden dostlaşan elini Greer ve Cameron'a uzattı. "Burada atlarla ben ilgilenirim."

"Sabaha birkaç ata ihtiyacımız var," dedi Sihirli Çocuk. "Bayan Hawkline'a gidiyoruz."

"Size at bulabilirim sanıyorum. Eğer şanslıysanız, belki içlerinden biri o kadar yola dayanabilir."

Pills, atları hakkında şaka yapmayı severdi. Kendisi, bölgenin en berbat atlarına sahip olmakla ünlenmişti.

Atlarından birinin sırtı öyle çökmüştü ki, ekim ayında görülen hilale benziyordu. Atına, Kahire diyordu. "Bu Mısırlı bir at," derdi herkese.

İki kulağı da olmayan başka bir atı vardı. Sarhoş bir kovboy, elli sentlik bir iddia yüzünden ısırp koparmıştı.

"Elli sentine bahse girerim, bir atın kulaklarını ısırp kopartacak kadar sarhoşum!"

"Kahretsin, o kadar sarhoş olduğunu sanmıyorum."

Başka bir at ise gerçekten viski içiyordu. Kovaasına bir litre

viskiyi koyarlar, o da hepsini içtikten sonra, yıkılıp sızar ve herkes kahkahalarla gülerdi.

Ama koleksiyonun yıldızı, tahta ayaklı attı. Atın sağ arka ayağı doğuştan eksikti, adamın biri ona tahtadan bir ayak yontmuş, ama yontarken karıştırmıştı, zaten akli da biraz karışık durumdaydı; her neyse, sonuçta tahta ayak, at ayağından çok, bir ördek ayağına benzemişti. Etrafta tahtadan ördek ayağıyla dolaşan bir at görmek gerçekten tuhaf oluyordu.

Politikacının biri, atları görmek için La Grande'dan kalkıp buralara gelmişti. Oregon valisinin bile atların şöhretini duyduğu söyleniyordu.

jack williams

Akşam yemeği için Ma Smith'in Kafesi'ne giderlerken, polis müdürü Jack Williams işlettiği salondan çıkıyordu. Başka bir yere gitmek niyetindeydi ama çok hoşlandığı Sihirli ocuk ve yanındaki iki yabancıyı görünce, hem merhaba demek hem de neler olduğunu anlamak için yanlarına doğru yürüdü.

"Sihirli ocuk! Allahın belası!" diyerek kızı sarılıp sımsıkı kucakladı.

İki yabancının hayırlı bir iş peşinde olmadıklarını hemen söyleyebilirdi, görünüşlerinde ise akılda kalıcı hiçbir şey yoktu. Vücut yapıları ve yüz hatlarındaki farklılığı saymazsanız iki adam birbirinin aynısıydı. Akılda kalabilme yöntemi olarak bunu bulmuşlardı.

Biri diğerinden daha uzundu, ama daha arkanızı döndüğünüzde hangisi olduğunu hatırlayamazdınız.

Jack Williams buna benzer adamları daha önce de görmüştü. İğdsel olarak, fazlaca düşünmesine gerek kalmadan, bu adamların bela demek olduğunu biliyordu. Adamlardan biri omuzunda uzun, dar bir sandık taşıyordu. Bu işi, sanki sandık vücudunun doğal bir parçasıymış gibi, kolaylıkla yapıyordu.

Jack Williams, iri yarı bir adamdı: boyu bir seksenden uzun, kilosu da yüzün epey üstünde idi. Sertliği, Doğu Oregon'un bu kesiminde bir efsaneydi. Aklında şeytanca düşünce-ler olanlar, Billy'de genellikle bunlardan temizlenirlerdi.

Jack Williams'ın omuzunda, içinde pırıl pırıl büyük bir 38'lik duran bir tabanca kılıfı asılıydı. Beline tabanca kılıflarından takmayı sevmezdi. Her zaman, malafatının bu kadar yakınına bir demir sallandırmaktan hoşlanmadığı şakasını yapardı.

Kırk bir yaşındaydı ve en iyi ağındaydı.

"Sihirli Çocuk! Allahın belası!" diyerek kıza sarılıp sımsıkı kucakladı.

"Jack," dedi kız. "Seni koca herif!"

"Seni özledim Sihirli Çocuk," dedi. Sihirli Çocuk'la birkaç kez düzüşmüştü ve bedenindeki kıvraklığa büyük saygısı vardı.

Kızdan çok hoşlanıyordu ama, bazen kızın Bayan Hawkline'a olan benzerliği, onu biraz rahatsız ediyor, biraz da hayranlık duyuyordu. Birbirlerine öyle benziyorlardı ki, ikiz olabilirlerdi. Kasabadaki herkes bunun farkındaydı, ama bu konuda yapabilecekleri bir şey yoktu ve bu yüzden de kabullenmişlerdi.

"Bunlar arkadaşlarım," diye tanıttı kız. "Onlarla tanışmanı istiyorum. Bu Greer ve bu da Cameron. Sizlere de Jack Williams'ı tanıtmak isterim. Polis müdürüdür."

Greer ve Cameron, Sihirli Çocuk'la, Jack Williams'ın selamlaşmalarındaki yakınlığa, tatlı bir ifadeyle gülümsemektedirler.

"N'aber?" dedi Jack Williams, ellerini sıkarken. "Neyle uğraşıyorsunuz çocuklar?"

"Bırak şimdi," dedi Sihirli Çocuk. "Bunlar arkadaşlarım."

"Affedersin," dedi Jack Williams gülerek. "Kusura bakmayın çocuklar. Burada bir salonum var. Canınız ne zaman iki tek atmak isterse beklerim, benden."

Jack Williams dürüst bir adamdı ve insanlar ona saygı duyarlardı.

Greer ve Cameron adamdan hemen hoşlandılar.

Güçlü kişiliği olanları severlerdi. Jack Williams gibi adamları öldürmek istemezlerdi. Bazen böyle bir işi bitirdikten sonra kendilerini kötü hissederler ve Greer her zaman "ondan hoşlanmıştım" der, Cameron da "ya, iyi bir adamdı" diye yanıtlar, bir daha da bu konu üzerine tek kelime bile etmezlerdi.

O sırada, Billy'nin üzerindeki tepelerde, birkaç el ateş edildi. Jack Williams hiç aldırış etmedi.

"5, 6," dedi Cameron.

"Nedir o?" dedi Jack Williams.

"Silah atışlarını sayıyor," diye yanıtladı Greer.

"Ah, şu? E, evet," dedi Jack Williams. "Yukarılarda belki de birbirlerini ya da birbirlerinin hayvanlarını öldürüyorlar. Açıkçası hiç sikimde değil. Özür dilerim Sihirli Çocuk, üzgünüm. Küfurbazlık etmeyecek olan dilimi, yaşlılık günlerime saklıyorum. O zaman azaltmak yerine küfretmeyi birden bırakacağım."

"Neden ateş ediyorlar?" diye sordu Greer, başını Billy'nin üzerindeki alaca karanlık tepelere çevirerek.

"Bırakın şimdi," dedi Jack Williams. "Siz daha iyisini bilirsiniz."

Greer ve Cameron, yine yumuşakça gülümsediler.

"Sığır ve koyuncuların birbirlerine yaptıklarına aldırımıyorum. Eğer bu kadar aptallarsa, birbirlerini istedikleri kadar öldürebilirler, yeter ki bunu Billy'nin sokaklarında yapmasınlar.

İlçe şerifi Brooks'dan. Yukarıda olanlar onun sorunu. Bir çıkarı olmadıkça kışını kaldırdığını sanmıyorum. Hay aksi, yine yaptım. Sihirli Çocuk, bu dilim ne zaman düzelecek?"

Sihirli Çocuk, Jack Williams'a gülümsedi. "Döndüğüm için çok mutluyum." Adamın eline nazikçe dokunarak.

Bu hareket, adı Jack Williams olan ve her tarafta sert fakat dürüst bir adam olarak bilinen, Billy'nin polis müdürünün hoşuna gitti.

"Sanırım şimdi, işime bakmalıyım," dedi. "Döndüğüne sevindim Sihirli Çocuk." Sonra Greer ve Cameron'a dönüp, "Umarım siz Portlandlı çocuklar burada iyi vakit geçirirsiniz, ama unutmayın," dedi tepeleri işaret ederek. "Sadece orada, burada değil."

ma smith'in kafesi

Ma Smith'in Kafesi'nde akşam yemeğinde kızarmış patatesle biftek yediler, yanında bol sosla kaplı bisküvi vardı, kasabaya iniş sebeplerini merak eden insanlar da orada yemek yiyorlardı; tatlı olarak böğürtlenli kek aldılar ve çoğunluğu kovboy olan insanlar, masalarının yanındaki uzun, dar sandığın içinde ne olduğunu merak ediyorlardı; Sihirli Çocuk, kekiyle beraber bir bardak süt içti, Greer ve Cameron, nedenini tam bilemedikleri halde, kovboyların sinirine dokunuyorlardı ama kovboyların hepsi, Sihirli Çocuk'un çok güzel olduğunu ve onu becermekten çok hoşlanacaklarını düşünüyorlardı ve şu son aylarda nerelerde olduğunu merak ediyorlardı. Onu kasabada görmemişlerdi. Bir yerlerde olmalıydı ama nerede. Greer ve Cameron ise, onları sinirlendirmeye devam ediyorlardı ama bunun nedenini hâlâ bilmiyorlardı. Tek bir şeyi biliyorlardı; Greer ve Cameron, Billy'ye yerleşmeye gelen insanlara benzerlerdi.

Greer, bir parça kek daha almayı düşündü ama almadı. Bu hoş bir düşünceydi. Keki gerçekten beğenmişti ve düşüncesi de bir parça daha kek almak kadar hoştu. Kek lezzetliydi.

Kahvelerini bitirmek üzerelerken, tepelerden yarım düzine kadar silah sesi geldiğini duydular. Bütün atışlar düzenli, iyi hedeflenmiş ve yerindeydi. Aynı silah kullanılıyordu ve sesi bir 30:30'luk andırıyordu. Silahı kullanan her kimse, tetiği çekmeden önce, her seferinde iyice düşünüyordu.

ve ma smith

Geçimsiz, yaşlı bir kadın olan Ma Smith, bir kovboy için kızartmakta olduğu biftekten başını kaldırıp baktı. Kıpırmızı bir surati ve ayağına çok küçük gelen ayakkabıları olan, iri yarı bir kadındı. Kendisini, kocaman ayakları olmadan da yeterince iri yarı bir kadın olarak gördüğünden, ayaklarını onlar için bir hayli ufak olan ayakkabıların içine tıktırır ve gün boyunca koştururken hatırı sayılır ağrılar çeker, bu da onu iyice huysuz yapardı.

Zaten yeterince sıcak olan gece boyunca yemek pişirdiği büyük odun kuzinesinin etrafında dönmekten, sırsıklam terlemiş ve elbisesi üzerine yapışmıştı.

Cameron, içinden silah atışlarını sayıyordu.

1...

2...

3...

4...

5...

6...

Cameron, yedinci atışı bekledi ama ortalık sessizdi. Atışlar bitmişti.

Ma Smith, kuzinenin üstündeki biftek yüzünden, öfkeli öfkeli söyleniyordu. Görünüşe göre bu, o akşam pişireceği son biftek olacaktı ve bundan mutluydu. Bugün yeterince pişirmişti.

“Bahse girerim, oralarda birilerini öldürüyorlar,” dedi bifeği pişmekte olan kovboy. “Cinayetlerin burada, aşağıda da başlamasını bekliyorum. Sadece zaman meselesi. Hepsi bu. Eh, beni öldürmedikleri sürece, kim kimi öldürmüş umurumda de-

ğil."

"Seni burada kimse öldürmez," dedi, yaşlı bir maden işçisi. "Jack Williams bunu garantiler."

Ma Smith, bifteği alıp, büyük, beyaz bir tabağa koydu ve öldürülmek istemeyen kovboya getirdi.

"Nasıl görünüyor?" dedi.

"Biraz daha ateşte kalsaydı, iyi olurdu," dedi kovboy.

"Buraya bir dahaki gelişinde sana büyük bir tabak kül getireceğim," dedi kadın. "Ve üzerine de biraz lanet olası sığır kılı serpeceğim."

pills'in son aşkı

O gece Pills'in ahırında uyudular. Pills, onlara bir kucak dolusu battaniye getirmişti.

"Sanırım sizi yarın sabah göremeyeceğim," dedi Pills. "Şafakla yola çıkıyorsunuz, ha?"

"Evet," dedi Sihirli Çocuk.

"Eğer fikrinizi değiştirirseniz ya da kahvaltı etmek veya kahve falan içmek isterseniz, beni uyandırmanız yeter, ya da eve girip, kendiniz hazırlayın. Her şey dolapta," dedi Pills.

Sihirli Çocuk'tan hoşlanırdı.

"Teşekkürler, Pills. Çok nazıksın. Eğer fikrimizi değiştirsek, evine girip, dolabını soyup soğana çeviririz," dedi Sihirli Çocuk.

"Güzel," dedi Pills. "Sanırım uyku için gereken malzemeler tamamdır." Birkaç kova bira içtikten sonra, Pills'in mizah anlayışı geliyordu.

Sihirli Çocuk, kasabada, sevdiği insanlara karşı cömert davranışlarıyla tanınıyordu. Bir keresinde, artık yaşı altmış biri bulduğu için bu işi bir daha hiç yapamayacağını düşünen Pills'le bile yatarak adamı çok mutlu etmişti. Adamın son sevgilisi, 1894'de, dul bir kadındı. Kadın, Corvallis'e taşınmış ve bu da adamın aşk hayatının sonu olmuştu.

Derken bir akşam, gün batarken, Sihirli Çocuk "en son ne zaman bir kadınla düzüştün?" diye sormuştu. Ardından, Pills gözlerini Sihirli Çocuk'a dikmiş bakarken uzun bir sessizlik olmuştu. O kadar da sarhoş olmadığını biliyordu.

"Yıllar oluyor."

"Kaldırabilir misin dersin?"

"Denemek isterdim."

Sihirli Çocuk kollarını bu altmış bir yaşındaki, kel kafalı, göbekli, tuhaf atlar tüccarı, yarı ayyaş adamın boynuna dolamış ve dudaklarından öpmüştü.

“Sanırım, bunu yapabilirim.”

ahırda

Greer lambayı, Cameron battaniyeleri taşıyor ve Sihirli Çocuk da ahırda arkalarından geliyordu. Kızlarının sert ve adeleli biçimi, kızı fena halde tahrik etmişti.

“Burada uyunacak en iyi yer nerede?” diye sordu Cameron.

“Yukarda çatı arası,” dedi Sihirli Çocuk. “Yukarda eski bir yatak var. Pills, yolcular uyusun diye orada bıraktı. O yatak, kasabadaki tek otel.” Sesi kupkuruydu ve sinirlendi. Ellerini, onlardan güçlkle uzak tutabiliyordu.

Greer bunu fark etti. Kıza baktı. Kızın gözleri, tahrik olmuş bir fahişenininki gibi, erkeğin gözlerine takılıp kaldı, adam hafifçe gülümsedi. Kız kesinlikle gülümsemedi.

Çatı aralığına çıkan merdiveni dikkatle tırmandılar. Ortallığa tatlı bir saman kokusu yayılıyordu ve saman yığınının tam yanında eski, pirinç bir yatak vardı. İki günlük yolculuğun ardından yatak çok rahat görünüyordu. Gökkuşağının sonundaki bir çömlek altın gibi parlıyordu.

“Düz beni,” dedi Sihirli Çocuk.

“Ne?” dedi Cameron. Başka bir şeyler düşünüyordu. Yemek sırasında, tepelerden gelen altı el silah atışını düşünüyordu.

“İkinizi de istiyorum,” dedi Sihirli Çocuk, sesi tutkudan Afrodite gibi incelmşti.

Sonra üzerindkileri çıkardı. Greer ve Cameron orada durup seyrettiler. Minicik uçlu diri memeleriyle, ince, uzun bir bedeni vardı. Güzel birde kıcı.

Greer lambayı üfledi ve Sihirli Çocuk ilk önce onu düzdü.

Sihirli Çocuk’la Greer sevişirlerken, Cameron karanlık bir saman balyasının üzerinde oturdu. Pirinç yatak, içindkilerin

tutkularının hareketlerini yankılayıp, canlıymış gibi sesler çıkarıyordu.

Bir süre sonra, yatağın yayılanması durdu ve Greer'e tekrar tekrar teşekkür eden Sihirli Çocuk'un sesi dışında, ortalık sessizleşti.

Cameron, kızın kaç kez teşekkür ederim dediğini saydı. On bir kez teşekkür ederim demişti. On ikinciyi söylemesini bekledi ama kız bir daha söylemedi.

Sonra Cameron, Sihirli Çocuk'taki sırasını aldı. Greer yataktan kalkmak zahmetine katlanmamıştı. Onlar düzüşürken, yanlarında yattı. Hareket edemeyecek kadar iyi hissediyordu kendini.

Bir süre daha geçtikten sonra yatak sessizleşti. Birkaç saniye hiçbir ses duyulmadı, sonra Sihirli Çocuk, "Cameron," dedi. Bir kez söyledi bunu. Bütün söylediği buydu. Cameron kızın ismini tekrarlamasını ya da başka bir şey daha söylemesini bekledi ama kız ismini tekrarlamadı ve başka bir şey daha söylemedi.

Yattığı yerde, erkeğin kıcını, sanki bir kedi yavrusuymuş gibi tutkuyla okşuyordu.

davul

Çarpan tahta kapılar, havlayan köpekler, tıngırdıyan kahvaltı fincanları ve tavalar, öten horozlar, homurdanan, öksüren, gidip gelen insanlar: Billy’de vuran bir davul gibi, yeni bir güne hazırlanıyorlardı.

13 Temmuz 1902 gününü oluşturacak binbir çeşit olaya yol açan, gümüş renkli bir sabahın-erken-saati davuluydu bu.

Kasabanın ayyaşı, ana caddenin ortasında yüzükoyun uzanmış yatıyordu. Sızmıştı ve sıcak yaz tozların arasında huzur içindeydi. Gözleri kapalıydı. Yüzünün kenarlarında bir gülücük vardı. Büyük sarı bir köpek adamın çizmelerini ve büyük siyah bir köpek ise sarı köpeği kokluyordu. Mutlu köpeklerdi. İkisi de kuyruklarını sallıyordu.

Tahta bir kapı hızla açıldı ve adamın biri öyle yüksek sesle bağırdı ki, köpekler kuyruk sallamayı ve koklamayı bıraktılar, “Allahın belası şapkam hangi cehennemde!”

“Kafanda, salak herif,” diye yanıtladı kadın.

Köpekler olay üzerine bir an düşündüler ve sonra havlamaya başlayıp, kasabanın ayyaşını uyandırdılar.

ölü tepeler'e hoş geldiniz

Ertesi sabah şafakta uyanıp, üç hüzünlü atın sırtında Ölü Tepeler'e doğru yola çıktılar. Atların isimleri kusursuzdu. Bir cenaze levazımatçısı onları cenazeden arta kalanlardan meydana getirmiş gibi görünüyorlardı. Bayan Hawkline'ın evine, atla üç saatlik yol vardı. Yol, oldukça sıkıcıydı, ölmekte olan birinin el yazısı gibi, tepelerin üzerinde eğrilip bükülüyordu.

Zorlukla geçilen bu yol dışında, etrafta, bu uzak yerlere insan ayağının bastığını gösteren ne ev, ne ahır, ne çit ne de bir işaret vardı. Rahatlatıcı tek şey, ardıc fidanlarının, sabahın bu erken saatinde, etrafa yayılan tatlı kokularıydı.

Cameron, silah dolu sandığı atının sırtına bağlamıştı. Hayvanın hâlâ yürüyebiliyor olmasını hayret verici buluyordu. Görünüşü böylesine berbat olan bir atı, ilerde hatırlayabilmek için böylesi bir neden yeterliydi.

"Kesinlikle kaskatı," dedi Greer.

Cameron yol boyunca tepeleri sayıyordu. Elli yediye gelmişti. Saymaktan vazgeçti. Çok sıkıcıydı.

"57," dedi.

Başka da bir şey söylemedi. Aslında bu "57", birkaç saat önce Billy'den ayrıldıklarından beri söylediği tek şeydi.

Sihirli Çocuk, Cameron'ın neden "57" dediğini açıklamasını bekledi ama adam bunu yapmadı. Herhangi bir şey de söylemedi.

"Bayan Hawkline burada mı yaşıyor" dedi Greer.

"Evet," dedi Sihirli Çocuk. "Burayı seviyor."

insanca bir şey

En sonunda insanca bir şeye rastladılar. Bir mezar. Mezar, yolun sağındaydı. Akbaba pisliği ile tamamen kaplanmış, sıradan bir kaya yığınıydı. Kayaların ucunda tahta bir haç vardı. Mezar yola o kadar yakındı ki, yola devam etmek için neredeyse etrafından dolaşmak gerekecekti.

"Eh, nihayet kendimize bir yol arkadaşı bulduk," dedi Greer.

Haçın üzerinde bir yığın kurşun izi vardı. Mezar, atış talimi için kullanılmıştı.

"9," dedi Cameron.

"Nedir o?" dedi Sihirli Çocuk.

"Haçın üzerinde dokuz tane kurşun izi olduğunu söylüyor," dedi Greer.

Sihirli Çocuk, Cameron'a baktı. Bakması gerekenden on saniye daha uzun baktı.

"Cameron'a aldırma," dedi Greer. "Etraftaki şeyleri saymaktan hoşlanıyor yalnızca. Alışsın."

manto

Önlerinde yeniden belirmek için, arkalarında birden kayboluveren ve her şeyin aynı ve çok durgun olduğu Ölü Tepeler’de, atlarıyla gittiler de gittiler.

Bir keresinde Greer farklı bir şey gördüğünü sandı ama yanılmıştı. Gördüğü, görmekte olduklarının aynıydı. Bunun biraz daha küçük olduğunu sanmıştı ama sonra diğerleriyle aynı boyutlarda olduğunu fark etti.

Başını yavaşça salladı.

“Pills bu atları nereden buluyor?” diye sordu Cameron, Sihirli Çocuk’a.

“Bu herkesin öğrenmek istediği bir şey,” dedi Sihirli Çocuk.

Bir süre sonra Cameron gene saymak istedi ama her şey birbirinin aynısı olduğundan sayacak bir şey bulmak zordu, o da kendisini git gide Ölü Tepeler’in daha içlerine götüren atının adımlarını saymaya başladı ve Bayan Hawkline, devasa sarı evin ön sundurmasında durmuş, eliyle gözlerini güneşten koruyarak, Ölü Tepeler’e doğru bakıyordu. Kalın, kışkık bir manto giymişti.

doktor

Sihirli Çocuk evinde olduğu için çok mutluydu ve bu tepeleri evi olarak görüyordu. Bununla beraber mutlu olduğunu söyleyemezsiniz, çünkü yüzünde mutlulukla hiç ilgisi olmayan, sabit bir ifade vardı. Bu, endişeli, biraz da soyut bir ifadedi. Ahırda uyandıklarından beri, kızın yüzündeydi bu ifade.

Greer ve Cameron onunla aynı şeyi tekrarlamak istemişlerdi ama kız ilgilenmemişti. Onlara Bayan Hawklane'ın evine ulaşmanın çok önemli olduğunu söylemişti.

"911," dedi Cameron.

"Şimdi ne sayıyorsun?" dedi Sihirli Çocuk, çok anlayışlı bir ses tonuyla. Akıllıydı da. Radcliffe'den sınıf birincisi olarak mezun olmuş ve Sorbonne'a devam etmişti. Ardından da, doktor olmak için, Johns Hopkins'de okumuştı.

Geçmiş *Mayflower*'a kadar uzanan, seçkin bir New England ailesinden geliyordu. Ailesinin, New England'daki toplumsal ve kültürel yaşama pek çok katkıları olmuştu.

Uzmanlık alanı, cerrahiydi.

"At izleri," dedi Cameron.

köprü

Aniden, yolda, sürünerek karşıdan karşıya geçmekte olan bir çingiraklı yılan belirdi. Atlar, şaha kalkıp kişneyerek çingiraklı yılanı tepki gösterdiler. Derken yılan kayboldu. Atları sakinleştirmek birkaç saniye aldı.

Atlar "normal" hallerine döndükten sonra, Greer, "Lanet olası koca bir yilandı. Daha önce, bunun kadar büyük bir tane gördüğümü sanmıyorum. Sen, daha önce bu kadar büyüğü görmüş müydün Cameron?" dedi.

"Bu kadar büyüğü, hayır," dedi Cameron.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Greer.

Sihirli Çocuk, dikkatini başka bir şeye yöneltmişti.

"Ne oldu, Sihirli Çocuk?" dedi Greer.

"Neredeyse evdeyiz," dedi kız, şimdi yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmıştı.

hawklıne malikânesi

Yol, hafifçe kıvrılıp, ufuk çizgisinin üzerine tırmanıyordu ve ulaştığı bir ölü tepenin zirvesinden baktığınızda, çeyrek mil ötedeki, binayla aynı renkte küçük bir çayırılığın ortasında, üç katlı, kocaman, sarı evi görebiliyordunuz, sadece, çayırılığın eve yakın kısmı kar gibi bembeyazdı.

Evin yakınlarında ne çit, ne ek bir bina, ne insana ait bir şeyler, ne de ağaç vardı. Çevresindeki toprak alanda daha da yoğunlaşan, beyaz yığınlarla beraber, çayırılığın ortasında tek başına yükseliyordu.

Bir ahır bile yoktu. Evin yüz metre kadar uzağında iki at otlamaktaydı ve binanın önündeki sundurmada biten yolun üzerinde, evden aynı uzaklıkta, büyük bir kırmızı tavuk sürüsü vardı.

Yol, ölmekte olan bir adamın, son dakikada attığı imza gibi bitiyordu.

Muhteşem üçgen damları, tepeleri boyalı camlı pencereleri, küçük kuleleri, balkonları, kırmızı tuğladan şömineleri ve etrafını çevreleyen gösterişli sundurmasıyla, tam bir Victoria çağı klasiği olan binanın yanında dev bir kömür yığını vardı. On yatak odası ve beş salonuyla birlikte, evde yirmi bir oda bulunuyordu.

Sadece bir göz atmakla bile, evin oraya, hiçlikle çevrilmiş Ölü Tepeler'e ait olmadığını anlıyordunuz. Bu ev, Saint Louis'e ya da San Francisco'ya ya da Chicago'ya ya da şimdi olduğu yer dışında herhangi bir yere aitti. Billy bile ev için daha anlaşılabilir bir yerdi, ama burada, var olması için hiçbir neden yoktu, öyle ki rüyalardan çıkmış bir resim gibi görünüyordu.

Üç tuğla bacadan, yoğun, siyah dumanlar yayılmaktaydı.

Sıcaklık, tepenin en yüksek yerinde bile doksanın üzerindeydi. Greer ve Cameron, evde neden ateş yandığını merak ettiler.

Orada ufukta, atlarında oturup birkaç saniye daha aşağıdaki evi seyrettiler. Sihirli Çocuk gülümsemeye devam ediyordu. Çok mutluydu.

"Bu, bütün hayatım boyunca gördüğüm en tuhaf şey," dedi Greer.

"Hawaii'yi unutma," dedi Cameron.

**ikinci kitap
bayan hawkline**

bayan hawkline

Atlarıyla tepeden aşağı, ağır ağır, eve doğru inerlerken, ön kapı açıldı ve bir kadın dışarıya, sundurmaya çıktı. Kadın, Bayan Hawkline'dı. Kalın, uzun ve beyaz bir manto giymişti. Atlarıyla eve doğru gittikçe yaklaşırlarken, durmuş onları seyrediyordu.

Böyle sıcak bir temmuz sabahında, kadının manto giyiyor olması, Greer ve Cameron'a tuhaf göründü.

Kadın, uzun boylu, ince yapıydı ve uzun, siyah saçları vardı. Mantosu, sivri burunlu ayakkabılarında biten bir şelale gibi gövdesi boyunca akıyordu. Ayakkabıları rugandı ve bir kömür parçası gibi ışıldıyordu. Evin yanındaki kocaman kömür yığınınan çıkıp gelmiş olabilirdi.

Sundurmada öylece duruyor, gelenlerin yaklaşmasını izliyordu. Onlara doğru bir harekette bulunmadı. Kımıldamadı. Öylece durup, tepeden aşağı inişlerini izledi.

Onları izleyen sadece kadın değildi. Üst katın pencerelerden birinden de dikkatle gözlenmekteydiler.

Eve varmalarına yüz metre kala, hava birden soğudu. Isı neredeyse kırk derece düşmüştü. Düşüş, bir bıçak hareketi gibi aniden olmuştu.

Göz açıp kapıyınca kadar yazdan kışa geçmek gibiydi. İki at ve kırmızı tavuk sürüsü sıcak havada durmuş, birkaç adım ötede soğukta at sürmekte olanlara bakıyorlardı.

Sihirli Çocuk yavaşça kolunu kaldırarak, kendisine aynı şekilde karşılık veren kadını sevgiyle selamladı.

Eve varmalarına yaklaşık elli metre kala, toprak donmuştu. Kadın bir adım ilerledi. İnanılmaz güzellikte bir yüzü vardı. Vücudunun hatları, dolunay gecesi çalan bir kilise çanının sesi

gibi saf ve pürüzsüzdü.

Eve varmalarına yirmi beş metre kala, kadın, donmuş sarı otlara doğru sekiz basamak halinde inen ve tuhaf bir gümüş sofra takımına benzeyen merdivenin tepesinde kımıldadı. Otlar basamaklara kadar geliyorlardı ve boyları neredeyse ev kadardı. Otların eve doğrudan temasını engelleyen tek şey, ters yönden yağın karın oluşturduğu birikintiydi. Eğer kar olmasaydı, donmuş sarı otlar evin doğal bir uzantısı veya eve sığmayacak kadar büyük bir halı olabilirlerdi.

Otlar yüzyıllardır donmuş haldeydiler.

Derken Sihirli Çocuk gülmeye başladı. Kadın da gülmeye başladı, ikisi gülerlerken, ağızlarından çıkan bembeyaz buharlarla birlikte havaya yayılan ses öylesine güzeldi ki.

Greer ve Cameron, donuyorlardı.

Kadın, merdivenleri koşarak indi, atından bir üzüm tanesi gibi sıyrılarak kayan ve kendisini kollarına atan Sihirli Çocuk'a doğru koştu. Bir süre sarmaş dolaş kaldılar: hâlâ gülüyorlardı. Aynı boy, aynı saç rengi, aynı beden ve aynı hatlar, onlar aynı kadındılar.

Sihirli Çocuk ve Bayan Hawklane ikizdi.

Kollarıyla birbirlerine sarılmış, gülerek duruyorlardı. İki güzel ve gerçek dışı kadın.

"Onları buldum," dedi Sihirli Çocuk. "Mükemmeller," sıcak bir temmuz sabahında evin önüne kar kümelenmişti.

tanışma

Greer ve Cameron, atlarından indiler. Sihirli Çocuk ve Bayan Hawkline, son derece sevecen selamlaşmalarından, yorgun düşmüşlerdi ve şimdi Bayan Hawkline onlara doğru dönmüş, tanışmaya hazırdı.

"Bu Bayan Hawkline," dedi Sihirli Çocuk, ayakta duruyordu ve kusursuz bir New England tarzı kışlık giysiler içindeki Bayan Hawkline'dan tek farkı, üzerindeki Kızılderili giysileriydi.

"Greer, Bayan Hawkline," dedi Sihirli Çocuk.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Hawkline," dedi Greer. Yumuşak bir ifadeyle gülümsüyordu.

"Burda olmanız beni sevindiriyor," dedi kadın.

"Ve Cameron," dedi Sihirli Çocuk.

"Siz de beni sevindirdiniz," dedi Bayan Hawkline.

Cameron başını salladı.

Sonra Bayan Hawkline, iki erkeğe doğru yürüyüp, elini uzattı. İkisi de kadınla el sıkıştılar. Eli, uzun ve narin ama sıkışı güçlüydü. Öyle güçlü bir sıkış ki, onları şaşırttı. Şaşkınlıklarla dolu bir günde yeni bir şaşkınlık daha. Aslında o ana kadar olan ve onları şaşırtan şeyler, gün sona ermeden olacak şeylerin öncüleriydi sadece.

"1, 2," dedi Cameron, Bayan Hawkline ve Sihirli Çocuk'a bakarak.

"Efendim?" dedi Bayan Hawkline, Cameron'ın sözünü bitirmesini bekleyerek. Cameron başka bir şey söylemedi.

"Seninle tanıştığına memnun olduğunu söylüyor," dedi Sihirli Çocuk, Greer'e gülümseyerek.

buz mağaraları

"Haydi, eve girelim," dedi Bayan Hawkline. "Sihirli Çocuk'un sizi buraya neden getirdiğini ve parayı hak etmek için ne yapmanız gerektiğini anlatacağım. Kahvaltı etmiş miydiniz?"

"Şafakla yola çıktık," dedi Sihirli Çocuk.

"Anlaşılan, önce kahvaltı," dedi Bayan Hawkline.

Greer ve Cameron, eve yaklaştıkça havanın daha da soğuşduğunu fark ettiler. Önlerinde yükselen ev, sanki sarı karlarla kaplı, tahtadan küçük bir dağdı.

Greer, ikinci kat pencerelerinden birinde, bir şey gördü. Küçük bir ayna yansıması gibiydi. Hemen kayboldu. Evde başka birinin daha olduğunu düşündü.

"Soğuşu fark ettiniz, değil mi?" diye sordu Bayan Hawkline, basamakları tırmanıp, sundurmaya çıkarlarken.

"Evet," dedi Greer.

"Bu evin altında buz mağaraları var," dedi Bayan Hawkline. "O yüzden soğuk."

siyah şemsiyeler

Eve girdiler. İçerisi, Victoria dönemine ait güzel eşyalarla doluydu ve çok soğuktu.

"Mutfak bu tarafta," dedi Bayan Hawkline. "Biraz kahvaltıyı hazırlayacağım. Sizler, salam ve yumurtadan hoşlanıyormuş gibi göründünüz bana."

"Ben, yukarı çıkıp üstümü değiştireyim," dedi Sihirli Çocuk ve evin üst katına kıvrılarak çıkan maun merdivende kayboldu. Greer ve Cameron, gözden kaybolana dek, onu izlediler. Sonra da, Bayan Hawkline'in peşi sıra mutfaka gittiler. Arkasında yürümek keyif vericiydi. Mantosunu çıkarmıştı ve üzerinde, yüksek dantel yakalı, beyaz, uzun bir elbise vardı.

Vücut yapısı, Sihirli Çocuk'un kiyle tamamen aynıydı. Greer ve Cameron, onu, üzerinde hiçbir giysi olmadan, oldukça güzel olan Sihirli Çocuk'a tamamen benzer bir görünümle, hayal edebiliyorlardı.

"Kahvaltıyı hazırlayayım, sonra size ne yapmanızı istediğimizi anlatırım. Portland'dan buraya, uzun bir yol. Geldiğimize memnunum. Arkadaş olacağımızı düşünüyorum."

Mutfak çok büyüktü. Geniş bir penceresi vardı, dışardaki karı ve donmuş toprağı kolayca görebilirdiniz. Ocak iyice yanıyordu, mutfak sıcak ve rahattı.

Greer ve Cameron, masadaki sandalyelere oturdular ve Bayan Hawkline, onlara, ocağın üzerindeki büyük bir kaptan, koyu, birer sade kahve koydu.

Sonra salamı alarak, kalın dilimler kesti ve bunları ocağın üzerinde pişirdi. Çabucak, kurabiye hazırlamış ve pişmesi için fırına sürmüştü. Greer ve Cameron daha önce, bu kadar hızlı kurabiye hazırlayıp, fırına veren birini gördüklerini hatırlamı-

yorlardı.

Bayan Hawkline, hayatındaki her şeyde olduğu gibi, mutfakta da becerikliydi. Kahvaltıyı hazırlarken fazla konuşmadı. Sadece bir kez, Portland'dan hoşlanıyorlar mı diye sordu, onlar da hoşlandıklarını söylediler.

Greer ve Cameron, bir sonrakinin ne olacağını merak edip, bütün bunların, güzel ve tuhaf bir maceranın başlangıcı olduğunu bilerek, Bayan Hawkline'in her hareketini, üzerinde düşünerek, dikkatle izliyorlardı.

Rahat ve telaşsız görünüyorlardı, sanki, o ana dek olanlar, yaz ortasında donmuş topraklarıyla birlikte, buz mağaralarının üstüne tünemiş bu garip ev, her günkü sıradan işlerindenmiş gibi.

Cameron, içi silah dolu sandığı da beraberlerinde eve getirmişti. Sandığı, girişdeki holde, içi siyah şemsiyelerle dolu kocaman bir fil ayağının yanına bırakmıştı.

ilk kahvaltı

Tam kahvaltı hazır olduğu anda, Sihirli Çocuk mutfağa geldi. Bayan Hawkline'ın giydiğinin aynısı bir elbise giymişti. Saçlarını da aynı şekilde taramıştı ve ayağında kömür gibi ısıldayan rugan ayakkabılar vardı. Sihirli Çocuk'la, Bayan Hawkline arasındaki farkı söyleyemezsiniz.

İkisi de aynı insandı.

"Nasılım?" dedi Sihirli Çocuk.

"Güzel," dedi Greer.

"Sen kuşkusuz güzel 1 kızsın," dedi Cameron.

"Döndüğün için öyle mutluyum ki," dedi Bayan Hawkline, kahvaltı hazırlamayı aniden bırakıp kollarını gene Sihirli Çocuk'un boynuna dolayarak.

Greer ve Cameron oturdukları yerden, güzel kadın kavramının bu iki özdeş görüntüsünü seyrettiler.

Bayan Hawkline, birkaç dakikalığına ocağın başına dönüp kahvaltının hazırlanmasıyla ilgilendi ve yiyecekleri, daha sonra birlikte yiyecekleri birçok yemeğin ilki için toplandıkları, masaya getirdi.

üçüncü kitap
hawklıne canavarı

sihirli çocuk'un ölümü

"Bizimle birlikte kahvaltı edecek birileri daha var mı?" diye sordu Greer, ağzına ilk lokmasını atmaya hazırlanırken. Üst kat penceresinde gördüğü parıltıyı düşünüyordu. Parıltıyı, bir insanın yaptığını sanıyordu.

"Hayır," dedi Bayan Hawkline. "Evde bizim dışımızda kimse yok."

Cameron çatalına baktı. Çatal, üzerinde zarif Çin desenleri olan bir tabağın yanına konmuştu. Başını kaldırıp, Greer'e baktı. Sonra çatalını alıp, yemeğe başladı.

"Yapılmasını istediğiniz şey ne?" dedi Greer. Koca bir ağız dolusu, iyice çiğnenmiş domuz salamını henüz yutmuştu. Greer, yavaş yiyenlerdendi. Yemeğin tadını çıkarmaktan hoşlanırdı.

"5,000" dedi Cameron. Ağzında hâlâ biraz yemek olduğundan, ne dediği pek anlaşılmadı.

"Evin altındaki buz mağaralarında yaşayan bir canavarı öldüreceksiniz," dedi Bayan Hawkline, Cameron'a bakarak.

"Canavar mı?" dedi Greer.

"Evet, bir canavar," dedi Sihirli Çocuk. "Bu canavar mağaralarda yaşıyor. Onun ölmesini istiyoruz. Mağaraların üstünde, içinde laboratuvar olan bir bodrum var. Demir bir kapı, mağaraları, laboratuvardan ayırıyor ve evi, laboratuvardan ayıran bir demir kapı daha var. Kapılar sağlam ama biz, günün birinde kapıyı kırıp, merdivenlerden yukarı, eve çıkmasından korkuyoruz. Canavarın evin içinde dolaşmasını istemiyoruz."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Greer. "Evin içinde canavarların dolaşmasını kimse istemez." Tatlı tatlı gülümsüyordu.

"Ne tür bir canavar bu?" dedi Cameron.

“Bilmiyoruz,” dedi Bayan Hawkline.

“Onu hiç görmedik,” dedi Sihirli Çocuk.

Eve vardıklarından beri, Sihirli Çocuk’un kişiliği değişiyordu. Hızla ve git gide daha fazla Bayan Hawkline’a benziyordu. Sesi değişmekteydi, yüzünün ifadesi değişmekteydi. Her an biraz daha, Bayan Hawkline’ın konuşmasını, yürüyüşünü, davranış şekillerini alarak, geliyordu.

“Fakat, buz mağaralarında uluduğunu ve kuyruk gibi bir şeyle demir kapıya vurduğunu duyabiliyoruz,” dedi Sihirli Çocuk, Bayan Hawkline’inkine çok benzer bir tavırla.

Sihirli Çocuk, Greer ve Cameron’ın gözleri önünde Bayan Hawkline oluyordu. Kahvaltı sona erdiğinde, ikisinin arasındaki farkı söyleyebilecek durumda değillerdi. Sadece, masadaki yerlerinden hangisinin Sihirli Çocuk, hangisinin Bayan Hawkline olduğu anlaşılabilirdi.

“Dehşet veren bir ses ve korkuyoruz,” dedi Sihirli Çocuk.

Greer, ikisi de masadan kalktıkları ve bir an için gözlerinizi onlardan ayırdığınız anda, hangisinin Sihirli Çocuk, hangisinin Bayan Hawkline olduğunu söyleyebilmenin imkânsız olacağını düşünüyordu. Birdenbire, Sihirli Çocuk’un, bu mutfakta, kısa bir süre içinde öleceğini ve ikinci bir Bayan Hawkline doğacağını ve ikisinin arasındaki farkı söylemenin mümkün olmayacağını anladı.

Greer, buna biraz üzüldü. Sihirli Çocuk’tan hoşlanmıştı.

Bir süre sonra, hepsi canavardan söz ederlerken, kadının ikisi de kalktı ve mutfakta gidip gelerek, kahvaltı sofrasını toplamaya başladılar.

Greer, gözünü Sihirli Çocuk’tan ayırmıyordu. Onu kaybetmek istemiyordu.

“Daha önce hiç canavar öldürmedik,” dedi Cameron. Greer, Cameron’ı dinlemek için gözünü kazara kızıdan ayırdı. Sonra, ne yaptığını dehşet içinde fark ederek, hemen kadınlardan

yana döndü ama çok geçti. Aralarındaki farkı söyleyemezdi artık.

Sihirli Çocuk ölmüştü.

sihirli çocuk'un cenaze töreni

"Hanginiz Sihirli Çocuk?" dedi Greer.

Hawklane kadınları, kahvaltı-sonrası-mutfak-temizliği işini bırakıp, Greer'e döndüler.

"Sihirli Çocuk öldü," dedi kadınlardan biri.

"Neden?" dedi Greer. "Tatlı bir kızdı. Ondan hoşlanmıştım."

"Ben de hoşlanmıştım," dedi Cameron. "Fakat hayat böyle." Cameron'ın, her şeyi kabullenen bir düşünce tarzı vardı.

"Yeterince uzun yaşarsan, ölürsün," dedi Hawklane kadınlarından biri. "Sihirli Çocuk, gerektiği kadar uzun yaşadı. Üzülmeyin. Acısız ve gerekli bir ölümdü bu."

Her ikisi de, Greer ve Cameron'a nazıkçe gülümsüyordu. Şimdi, kadınların arasındaki farkı söylemek imkânsızdı. Her şeyleri aynıydı.

Greer içini çekti.

"Peki, ikinizin arasındaki farkı belirleyebilmek için, diğeri-nizin adı ne?" diye sordu Greer.

"Aramızda hiçbir fark yok. İkimiz aynı kişiyiz," dedi kadınlarından biri.

"İkisi de Bayan Hawklane," dedi Cameron konuşmayı bitirmek için. "Bayan Hawklane'dan hoşlanıyorum ve şimdi elimizde 2 tane var. İkisine de Bayan Hawklane diyelim. Sonuçta bu, kimin sikinde ki?"

"Bu bana iyi bir fikir gibi geldi," dedi Bayan Hawklane.

"Evet. Bize Bayan Hawklane deyin," dedi Bayan Hawklane.

"Bu işin hallolduğuna sevindim," dedi Cameron. "Bodrumda 1 canavarınız var. Doğru? Ve öldürülmesi gerekiyor."

"Bodrumda değil," dedi Bayan Hawklane. "Buz mağarala-

rında.”

“Tamam işte, bodrumda,” dedi Cameron. “Bize, lanet olası yaratıkla ilgili daha fazla şey anlatın. Sonra da gidip siktiğimin kafasını uçuralım.”

hawklane canavarı

İki Bayan Hawklane, Greer ve Cameron'la birlikte masaya yeniden oturup, Hawklane Canavarı'nın öyküsünü anlatmaya başladılar.

"Bu evi babamız inşa etti," dedi Bayan Hawklane.

"Harvard'da ders veren bir bilim adamıydı," dedi diğer Bayan Hawklane.

"Harvard nedir?" diye sordu Cameron.

"Doğu'da, tanınmış bir üniversite," dedi Bayan Hawklane.

"Doğu'da hiç bulunmadık," dedi Greer.

"Evet, orada bulunduk," dedi Cameron. "Hawaii'ye gittik."

"Orası Doğu değil," dedi Greer.

"Çinliler, Doğu'daki Çin'den gelmiyorlar mı?" dedi Cameron.

"Aynı şey değil," dedi Greer. "Saint Louis, Doğu'da ve Chicago. Buna benzer yerler."

"Sen, şu Doğu'yu kastediyorsun," dedi Cameron.

"Evet," dedi Greer. "Şu Doğu."

"Canavar –" dedi Bayan Hawklane, evlerinin altındaki buz mağaralarında yaşayan canavar olan asıl konularına dönmeyi deneyerek.

"Evet," dedi Greer. "Canı cehenneme, nasıl oldu da konuyu Hawaii'ye getirdik? Hawaii'den nefret ederim."

"Konuyu ben açtım," dedi Cameron. "Çünkü Doğu'dan konuşuyorduk. Hawaii'den ben de nefret ediyorum."

"Hawaii, bu konuşmaya katmak için çok ilgisiz bir şey. Bu kadınların bir sorunu var," dedi Greer. "Bize bunu halletmemiz için para ödediler, haydi devam edelim ve Hawaii'den nefret

ettiğini biliyorum, çünkü siktiğimin yerinde tam senin yanında duruyordum. Bunu hatırladığını biliyorum çünkü sen her siktirik şeyi hatırlarsın.”

“Canavar – ” dedi Bayan Hawkline, evlerinin altındaki buz mağaralarında yaşayan canavar olan, asıl konularına dönmeyi tekrar deneyerek.

“Sanırım sorun şu,” dedi Cameron, Bayan Hawkline’a ve canavara aldırmadan. “Eğer Bayan Hawkline ‘geri Doğu’ demiş olsaydı, hangi Doğu’dan söz ettiğini hemen anlardım. Ama o, ‘Doğu’da’ deyince, ben de yeni döndüğümüz Hawaii’den söz ediyor sandım. Anlıyor musun, bütün bunlar, ‘geri Doğu’da’ yerine, sadece ‘Doğu’da’ demesi yüzünden. Bütün salaklar Chicago’nun geri Doğu’da olduğunu bilir.”

Greer ve Cameron’ın sürdürmekte oldukları konuşma, oldukça ilginçti. Böyle bir konuşmayı daha önce hiç yapmamışlardı. Birbirleriyle bu şekilde konuştukları da hiç olmamıştı.

Cameron’ın hayatlarından gelip geçen her şeyi sayması dışında, konuşmaları daima normal şekilde devam ederdi ve Greer alışmalıydı. Alışmalıydı, çünkü Cameron ortağıydı.

Greer, bunu yapmak bir hayli zor olduğu halde, enerjisini aniden Cameron’dan uzaklaştırarak, Bayan Hawkline’a, “Peki ya babanız?” dedi. “Bodrumunuzda dolaşıp duran bu canavara onun ne ilgisi var?”

“Bodrumda değil,” dedi Bayan Hawkline, hafifçe öfkelenerek. “Bodrumun altındaki buz mağaralarında. Bodrumumuzda canavar yok. Orada sadece laboratuvarımız var.”

Greer ve Cameron’ın, Doğu konusundaki, az önce biten konuşmaları kadını bozguna uğratmıştı.

“En iyisi baştan başlayalım,” dedi diğer Bayan Hawkline. “Bu evi babamız inşa etti...”

yeniden hawaii'ye dönüş

"Harvard'da kimya öğretiyordu ve evde de, özel deneyleri için kullandığı, büyük bir laboratuvarı vardı," dedi Bayan Hawklane. "Deneylerinden birinin laboratuvardan çıkıp, arka bahçedeki köpeğimizi yediği o akşam üzerine dek, her şey yolunda gidiyordu. Bu olay olduğu sırada, yandaki komşularımız, bahçelerinde bir düğün eğlencesi veriyorlardı. İşte o sırada babam, çalışmalarında daha fazla gizlilik sağlayabilmek için, ülkenin ücra bir bölümüne taşınmaya karar verdi.

Beş yıl kadar önce, bu yeri buldu ve bodrumdaki büyük laboratuvarla birlikte bu evi yaptırdı, adını Kimyasallar koyduğu yeni bir proje üzerinde çalışıyordu. Şeye kadar her şey yolunda gidiyordu – "

"Affedersiniz" dedi Greer. "Köpeğinizi yiyen deneye ne oldu?"

"Şimdi ona geliyorum," dedi Bayan Hawklane.

"Özür dilerim," dedi Greer. "Sadece merak ettim biraz. Devam edin. Neler olduğunu duyalım, gerçi ben zaten olanları bildiğimi sanıyorum. Yanılıyorsam düzeltin: deneylerden biri babanızı yedi."

"Hayır," dedi Bayan Hawklane. "Deney babamızı tam olarak yemedi."

"Tam olarak ne yaptı peki?" dedi Greer.

Cameron, her şeyi dikkatle dinliyordu.

"Gene yanlış yola saptık," dedi diğer Bayan Hawklane. "Neler oluyor anlamıyorum. Aslında açıklaması çok kolay ama aniden çok karışık bir hale geliyor. Demek istediğim, konuşmalarımız nasıl bu kadar tuhaf bir şekle dönüşebiliyor anlayamıyorum."

"Esrarengiz bir şey, değil mi?" dedi Greer. "Düşündüğümüz şeyi söyleyemiyor gibiyiz."

Bayan Hawkline, "neden söz ettiğimizi hatırlamıyorum," dedi. Kız kardeşine döndü, "neden söz ettiğimizi hatırlıyor musun?"

"Hayır, hatırlamıyorum," dedi diğer Bayan Hawkline. "Hawaii miydi?"

"Hawaii'den daha önce söz etmiştik," dedi Greer. "Şimdi başka bir şeyden söz ediyorduk. Neydi?"

"Belki de Hawaii'ydi," dedi Cameron. "Hawaii'den söz ediyorduk. Burası biraz daha soğumadı mı?"

"Soğumuş gibi, değil mi?" dedi Bayan Hawkline.

"Evet, kesinlikle daha soğuk," dedi diğer Bayan Hawkline. "Sobaya biraz daha kömür koyayım."

Ayağa kalkıp sobaya gitti. Kapağını açtığı sobayı ağzına kadar kömür dolu buldu, çünkü kız kardeşiyle birlikte, Greer ve Cameron'a canavarı anlatmak için masaya oturmalarından hemen önce sobaya yeni kömür atmıştı.

"Şimdi, Hawaii'den söz ediyorduk, tamam mı?" dedi diğer Bayan Hawkline.

"Bu doğru," dedi Greer.

"Berbat bir yer," dedi Cameron.

"Başka bir odaya geçsek iyi olur sanırım," dedi Bayan Hawkline. "Ateş yeterince ısıtmıyor."

Mutfaktan çıkıp, öndeki salonlardan birine gittiler. Salona giden uzun koridor boyunca hiç konuşmadılar.

Salona adını atar atmaz, Greer, Bayan Hawkline'a dönüp, adeta haykırarak, "Şu sıkık canavardan söz ediyorduk, Hawaii'den değil." dedi.

Bayan Hawkline da, "Doğru," dedi neredeyse çığlık atar gibi, sonra birkaç saniye durup birbirlerine baktılar, Bayan Hawkline "Mutfakta beyinlerimize bir şey oldu," dedi.

“Bize bu Canavar’la ilgili her şeyi hemen anlatırsanız iyi olur sanırım,” dedi Greer. Acımasız görünüyordu. Canavarlar da dahil olmak üzere, birilerinin beyninin ırzına geçmesi düşüncesinden hiç hoşlanmamıştı.

kimyasallar

Salon, pahalı ve ince bir zevkle döşenmişti. Tek başına bir kanepede oturan Cameron dışında, herkes karşılıklı güzel sandalyelere oturmuştu.

Şöminede cömertçe konmuş kömür parçaları yanıyordu, oda, mutfaktan farklı olarak sıcak ve rahattı, hepsi neden söz ettiklerini hatırlayabiliyordu.

"Babanız nerede?" dedi Greer.

"Buz mağaralarında kayboldu," dedi Bayan Hawkline. "Oraya canavarı aramaya indi. Geri dönmedi. Canavarın onu ele geçirdiğini sanıyoruz."

"Bunu nasıl varsayabiliriz?" dedi Greer. "Niçin polis müdüre gidip, buraya gelmesini ve olaya bir göz atmasını sağlamadınız? İyi bir adama benziyor ve sizlerden biriyle çok ilgileniyor."

"Açıklayacak çok şey var ve babamızın öldüğüne eminiz. Canavar öldürdü onu," dedi Bayan Hawkline.

Cameron, kanepede dikkatle dinliyordu. Gri gözleri neredeyse madeni bir görünüm almıştı.

"Babamızdan Kimyasallar'la ilgili çalışmasını tamamlama talimatı aldık," dedi diğer Bayan Hawkline. "Eğer kendisine bir şey olursa, Kimyasallar'ı tamamlamamız gerektiğini söyledi bize. Bu onun son önemli çalışmasıydı ve biz de talimatlarına uyuyoruz."

"Babamızın hayatını boşa harcamış olması düşüncesine dayanamıyoruz," dedi Bayan Hawkline. "Kimyasallar, onun için çok şey ifade ediyordu. Başladığı şeyi bitirmeyi görevimiz sayıyoruz. Bu yüzden polis müdürünü çağırmadık. İnsanların burada ne yaptığımızı bilmelerini istemiyoruz. Bu yüzden sizi

yardıma çağırdık. Canavar ölene dek, dikkatimizi Kimyasallar'a yoğunlaştıramayız. Onun aşağıda olduğunu, buz mağaralarından çıkmaya ve bizi öldürmeye çalıştığını bilmek, bize rahatsızlık veriyor. Yani, eğer onu bizim için öldürürseniz, her şey çok kolaylaşacak."

Cameron, "Mutfakta ne oldu?" dedi. "Niçin birbirimizle o kadar garip konuştuk? Niçin, neden söz ettiğimizi unuttuk? Bu daha önce hiç olmuş muydu?"

İki Bayan Hawkline birbirlerine bakarken, kısa bir sessizlik oldu. Sonra içlerinden biri, "Evet, bu tür şeyler, babamız Kimyasallar'a birkaç şey daha ekleyip, içlerinden elektrik akımı geçirdiğinden beri oluyor. Kimyasallar'ın dengesini düzenleyecek ve deneyi tamamlayacak bir yol bulmaya çalışıyoruz. Babamızın ardında bıraktığı notları takip ediyoruz." dedi.

"'Ardında' deyiş biçiminizi beğendim," dedi Greer. "Ardında demek, bodrumdaki Allahın belası canavar onu yedi demek oluyor."

"Bodrum değil, buz mağaraları!" dedi Bayan Hawkline. "Laboratuvar bodrumda!"

Cameron, iki Bayan Hawkline'a baktı. Hepsi konuşmayı kesti, çünkü Cameron'ın bir şey söyleyeceğini anlamışlardı.

"Siz, babanızın kayboluşuna pek üzülmüş görünmüyorsunuz kızlar," dedi sonunda. "Yani, tam bir yasta değilsiniz."

"Babamız bizi farklı yetiştirdi. Annemiz yıllar önce öldü," dedi Bayan Hawkline. "Üzüntünün fazlası yersiz. Babamızı çok severdik ve bu yüzden Kimyasallar'la ilgili deneyini bitireceğiz."

Bu kez, biraz öfkelenmiş gibiydi. Konuşmayı, canavarın öldürülmesi konusuna getirmek ve gerçekten de çok fazla ilgisini çekmeyen, yas üzüntüsü gibi, gereksiz konulardan uzaklaşmak istiyordu.

"Mutfakta olanlar hakkında biraz daha bilgi verin," dedi

Cameron.

"Böyle şeyler oluyor," dedi diğer Bayan Hawklīne. "Hepsi de çok tuhaf olaylar ve çok ender olarak aynı olay tekrarlıyor. Gelecek sefer ne olacağını asla bilmiyoruz."

"Bir keresinde bütün ayakkabılarımızı, içleri yeşil tüylerle dolu olarak bulduk," dedi Bayan Hawklīne. "Başka bir sefer ise, yukardaki salonlardan birinde oturmuş bir şeyler konuşuyorduk ve birden kendimizi çırlıçıplak bulduk. Giysilerimiz o anda yok oluverdi. Onları bir daha görmedik."

"Evet," dedi diğer Bayan Hawklīne. "Bu siktirik olay beni delirtmişti. O elbisemi gerçekten severdim. New York şehrinde almıştım ve en gözde kıyafetimdi."

Greer ve Cameron, zarif bir hanımefendinin "siktirik" kelimesini kullandığını daha önce hiç duymamışlardı. Aslında buna alışmaları gerekiyordu, çünkü Hawklīne kadınları çok küfürbazdı. Bu konuda, dil konusundaki liberalliği ile Harvard'da bir efsane haline gelen babalarından çok şey öğrenmişlerdi.

Herneyse: öykümüze devam...

"Hiç kötü bir şey oldu mu?" dedi Cameron.

"Hayır, olanların hepsi çocuk şakası gibi, tek fark bu çocuğun doğaüstü güçleri olması."

"Doğaüstü ne demek?" dedi Cameron.

Bayan Hawklīne'lar birbirlerine baktılar. Cameron, bu bakışma şekliinden hoşlanmadı. Yapmaları gereken tek siktiğimin işi, bunun ne demek olduğunu söylemekti. Büyük bir şey değildi bu.

"Sıradışı demek," dedi Bayan Hawklīne.

"Bunu bilmek iyi oluyor," dedi Cameron. Hiç de hoş bir tavırla konuşmuyordu.

"Bu Kimyasallar'ın yapabilecekleri şeylerden korktuğunuz oldu mu hiç?" dedi Greer, Cameron'ı konuşmanın dışında tutup, daha sakın bir hale getirmeye çalışarak.

Bayan Hawkline'lar rahatlamışlardı. Doğaüstü sözcüğü ile Cameron'ın duygularını incitmek istememişlerdi. Birbirlerine bakmakla aptalca bir şey yaptıklarını biliyorlardı ve yapmamış olmayı isterlerdi.

"Bunlar çok kötü şeyler değil," dedi Bayan Hawkline. Kötü niyetli diyecekti ama fikrini değiştirdi. "Sadece, bazen çok can sıkıcı oluyor, en sevdiğim elbisemin üzerimden yok olması gibi."

"Bu Kimyasallar tamamlandıklarında ne işe yaramalarını bekliyorsunuz?" dedi Greer. "Ve köpeğinizi yiyen de aynı şey mi?"

"Ne işe yarayacaklarını bilmiyoruz," dedi Bayan Hawkline. "Babamız, Kimyasallar'ın tamamlandıklarında, insanlığın karşı karşıya olduğu en önemli sorunu çözeceklerini söylemişti."

"Nedir bu?" dedi Cameron.

"Bize söylemedi," dedi Bayan Hawkline.

köpek

“Köpekle ilgili sorumu yanıtlamadınız,” dedi Cameron.

“Hayır, Kimyasallar değildi,” dedi Bayan Hawkline. “Bugüne kadar hiçbir şeyi yemediler. Sadece yaramazlar biraz.”

“Peki, köpeği yiyen ne o halde?” dedi Cameron. Köpeği neyin yediğini bilmeyi gerçekten istiyordu.

“O, babamızın başlangıçta hazırladığı, bir karışım,” dedi Bayan Hawkline.

“Bunun, Kimyasallar’la bir ilgisi var mıydı?” dedi Cameron. Profesör Hawkline’in son deneyine Kimyasallar demeye yeni alışmıştı.

Bayan Hawkline, söylemek üzere olduğu şeyi söylemek istemiyordu. Cameron, konuşmadan önce kadının yüzünde beliren ifadeyi, dikkatle izliyordu. Kadın, itirafa hazırlanan suçlu bir çocuk gibiydi.

“Evet, köpeği yiyen, Kimyasallar’ın bir ön çalışmasıydı ama babam onu alıp, tuvalete döktü.”

Bayan Hawkline’in yüzü kıpkırmızı olmuştu ve gözlerini yere dikmişti.

venedik

Bayan Hawkline, ceza almış bir çocuk ciddiyetiyle oturmakta olduğu sandalyesinden kalkarak, kömürü karıştırmak için şömineye gitti.

Herkes, onun işini bitirmesini ve Kimyasallar, yenilen köpek ve 13 Temmuz 1902 günü için ilginç olabilecek başka konular varsa onlara geri dönmesini bekliyordu.

Beklerlerken, Cameron odadaki lambaları, 7, sandalyeleri, 6, duvarlardaki resimleri, 5, saydı. Bunlar, Cameron'ın daha önce hiç görmediği şeylerin resimleriydi. Bir tanesi, iki yanında binalar sıralı bir cadde resmiydi. Cadde, sularla kaplıydı. Suyun üzerinde sandallar vardı.

Cameron, at yerine, sandalların gezindiği bir caddeyi daha önce kesinlikle hiç görmemişti.

"Bu, kahrolası şey de ne?" dedi, resmi işaret ederek.

"Venedik," dedi Bayan Hawkline.

Şömineyle işini bitiren Bayan Hawkline, tekrar yerine oturdu ve konuşmalarına devam ettiler. Gerçekte, daha önce konuştukları şeyleri tekrar ediyorlardı, sonra başka konulara geçtiler.

papağan

"Eğer Kimyasallar, aklınızdan geçen düşünceleri değiştirebiliyor ve üzerinizden elbiselerinizi çalabiliyorsa, bence, tehlikeli olabilecek bir şeye sahipsiniz," dedi Greer.

"Bizi endişelendiren, canavar," dedi Bayan Hawkline.

"Hangisi?" dedi Greer. "Burada iki tane olduğunu sanıyorum. Biri aşağıda, demir kapının arkasında, buz mağaralarında yaşayan, size daha az sorun çıkarıyor."

"Haydi, aşağı inelim ve şu lanet olasıyı hemen gebertelim," dedi Cameron. "Bu işi bitirelim, sonra, eğer düşünmek istiyorsanız, diğer konular üzerinde de düşünebiliriz. Tüm bu konuşmalardan sıkıldım. Bizi hiçbir yere götürmüyor. Gidip sirlahları alayım, sonra da aşağı inip, gebertelim. Nasıl görüldüğünü, ne büyüklükte olduğunu, yani, ne boka benzediğine dair bir şey biliyor musunuz?"

"Hayır, onu hiç görmedik," dedi Bayan Hawkline. "Sadece uluyor ve laboratuvarla, buz mağaralarının arasındaki demir kapıya vuruyor. Babamız kaybolduğundan beri, kapıyı kilitli tutuyoruz."

"Sesi neye benziyor?" dedi Cameron.

"Sanki bardağa boşaltılan suyla," dedi Bayan Hawkline, "köpek havlamasının ve sarhoş bir papağanın homurtusunun karışımı gibi. Ve çok gürültülü."

"Galiba bunun için shotgun'a ihtiyacımız olacak," dedi Cameron.

kâhya

Tam o anda, ön kapı çaldı. Ses, bütün evde yankılandı ve salonda oturan herkesin üstüne bir sessizlik getirdi.

"Bu da ne?" dedi Greer.

"Biri kapıyı çalıyor," dedi Cameron.

Bayan Hawkline, yerinden kalktı ve salonun ön koridora açılan kapısına doğru yürüdü.

"Kâhyadır," dedi diğer Bayan Hawkline, hâlâ sandalyesinde oturuyordu.

"Kâhya mı?" dedi Greer.

"Evet, kâhya," dedi diğer Bayan Hawkline. "Kimyasallar için geri Doğu'dan ısmarladığımız şeyleri almak üzere Brooks'a gitmişti."

Bayan Hawkline'in ön kapıyı açtığını, sonra da kadının sesiyle, bir başka sesin konuşmalarını duydular.

"Merhaba, Bay Morgan," dedi kadın. "Yolculuğunuz iyi geçti mi?"

Sesi son derece resmiydi.

"Evet, madam. İsteddiğiniz her şeyi aldım."

Kâhya, ihtiyar bir adam sesiyle yanıtlamıştı kadını.

"Biraz yorgun görünüyorsunuz, Bay Morgan. Neden yukarı çıkıp biraz dinlenmiyorsunuz, sonra da mutfağa inip bir fincan kahve alırsınız. Kahve kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaktır."

"Teşekkür ederim, madam. Şu üstümdeki tozu silkeleyecek kadar dayanabilirim ve yolculuğumun üstüne bir fincan kahve, gerçekten dinlendirici olacak."

"Brooks nasıldı?" dedi Bayan Hawkline.

"Her zamanki gibi, tozlu ve kasvetli," dedi Bay Morgan.

“İsmarladıklarımız tamam mı?” dedi Bayan Hawkline.

“Evet,” dedi Bay Morgan.

“Güzel,” dedi Bayan Hawkline. “Ah, gitmeden önce Bay Morgan. Kız kardeşim Portland’tan döndü ve beraberinde, bir süre bizimle kalacak konuklar getirdi.”

Bay Morgan’ı salona doğru götürdü.

Adam, kapıdan içeri girdiğinde başını eğerek selam verdi.

Bay Morgan, 2.15 m boyunda ve 135 kilodan fazlaydı. Altmış sekiz yaşındaydı, kır saçları ve özenle kesilip düzeltilmiş, beyaz bıyıkları vardı. Yaşlı bir devdi.

“Bay Morgan, bunlar, Bay Greer ve Bay Cameron. Ta Portland’tan kalkıp buraya geldiler ve buz mağaralarındaki canavarı öldürmeyi kabul etmek nezaketinde bulundular.”

“Her ikinizle de tanıştığımıza memnun oldum,” dedi, yaşlı dev kâhya.

Greer ve Cameron da, deve, kendisiyle tanıştıkları için memnun olduklarını söylediler. Bayan Hawkline’lar, o çok güzel görünüşleriyle dikilmiş, tanışma törenini izliyorlardı.

“Bu gerçekten iyi bir haber,” dedi Bay Morgan. “Aşağıdaki o şey, kapıları sarsıp, korkunç sesler çıkararak, sürekli sıkıntı yaratıyor. Bazen, geceleri iyi bir uyku çekmek güçleşiyor. Bu yaratığın ölmesi, evin biraz daha yaşanabilir hale gelmesine çok yardımcı olacak.”

Bay Morgan, Profesör Hawkline’in, Boston’dan kalkıp Doğu Oregon’ın Ölü Tepeler’ine taşınmasını hiçbir zaman onaylamamıştı. Ayrıca Profesör’ün evi yapmak üzere seçtiği yerden de hoşlanmamıştı.

İzin istedi ve çok yaşlı olduğu için yavaş hareket ederek, kapıda başıyla yeniden selam vererek odayı terk etti. Koridor-da, odasına doğru yavaşça yürüyüşünü duyabiliyorlardı. Adımlarının, ağır sesleri çok yorgundu.

“Bay Morgan otuz beş yıldır ailemizin yanında,” dedi Ba-

yan Hawkline.

“Bizden önceki işvereni bir şirkette çalışmış,” dedi diğer Bayan Hawkline.

İşe başlama hazırlığı

"Gidip şu canavarı öldürelim ve iş bitsin," dedi Cameron. "Silahları alayım."

"İhtiyacınız olan malzemeleri alır almaz sizi aşağıya götürürüz," dedi Bayan Hawkline.

Cameron, koridora çıktı ve fil ayağı şeklindeki şemsiyeliğin yanına bıraktığı, içi silah dolu, uzun, dar sandığı aldı. Salona dönüp, sandığı kanepenin üstüne koydu ve açtı.

"Shotgun'a kesinlikle ihtiyacımız var," dedi Cameron. On ikilik pompalı shotgun ile bir kutu kurşun çıkardı. Silahı doldurduktan sonra bir avuç kurşunu da cebine koydu.

Greer, sandığa uzanıp, bir 38'lik revolver aldı. Silahı doldurup, kemerine taktı.

Cameron, daha önce Filipinli ihtilalcileri öldürmek için kullanılan, 38 kalibrelik otomatik tabancayı çıkardı. Şarjörü silahın yuvasına yerleştirdi ve namluya kurşun sürmek için, geri çekip, ileri doğru itti. Tabancayı emniyete alıp, kemerine astı.

"Şu mağaralar ne kadar büyük?" diye sordu Greer, yakınındaki Bayan Hawkline'a.

"Bazıları büyük," dedi kadın.

Cameron, otomatik tabanca için ceketinin cebine yedek şarşör koydu.

"Yanımıza bir de tüfek alalım," dedi Greer, sandıktaki Krag'e uzanıp. "Daha önce, bir canavarı durdurmayı hiç denemedik. Başımıza fazladan iş çıkarabilir, en iyisi hazırlıklı olalım."

Krag'ın mermi yuvasını doldurdu, sonra sürmeyi geri çekti ve hızlı bir hareketle, namluya kurşunu sürdü. Bu, Hawkline kadınlarını biraz şaşırttı ama sonra, Greer ve Cameron'ın işle-

rinde deneyimli olduklarını bilmek, onları memnun etti.

Greer, kedi-kovalayan-fare gibi hızla namluya yerleştirdiği kurşunun yerine, bir tane daha yerleştirdi.

Krag'in, deri bir kayışı vardı ve Greer tüfeği omzuna astı. Sonra cebine bir avuç kurşun koydu. Ekmeğini kazanmaya hazzırdı.

"Birimiz feneri taşımak zorunda kalacak," dedi Cameron. "Yani, canavarla karşılaştığımızda gerçekten hızlı bir şeyler olursa, sadece bir eli boşta kalacak. Sen lambayı ve bu Filipinli öldüreni al, ben de tüfeği alırım."

Otomatik tabancayla, yedek şarjörü Greer'e uzatırken, "şu 38'liği bana ver," dedi.

Greer 38'liği verdi.

"Gerektiğinde bu tüfekte, gerçekten, hızlı ateş edebilirim," dedi Greer. "Ve eğer o orospu çocuğu üstümüze atlarsa, onu so-sis yapmak için gerekli her şeyimiz var."

"Bir yardımımız olabilir mi?" dedi Bayan Hawkline.

"Hayır, kızlar. Sadece ayak bağı olursunuz," dedi Cameron. "Bu bizim işimiz. Siz yalnızca yolumuzdan çekilin, biz de canavarı sizin için öldürelim. Kim bilir? Belki de akşam yemeğinde canavar yeriz. Lezzetli olabilir."

buz mağaralarına yolculuk

Hawklıne kadınları, aşığı koridorda, laboratuvar ve buz mağaralarına giden merdivenlere kadar, onlara yol gösterdiler.

Ağır ağır sürüklenen ayak seslerini işittiklerinde, koridorun yarısına gelmişlerdi. Kâhyaydı bu. Başını eğip bir kapıdan geçerek, koridorda göründü.

“Canavarı öldüreceksiniz,” dedi çok yaşlı bir sesle. Dudakları kıpırdıyordu ama sesi saniyeler sonra çıkıyor gibiydi.

Tepelerinde dikiliyordu.

Saçları evin dışındaki otlar gibi bembeyazdı.

“Canavar, efendimi yedi,” dedi dev kâhya. “Eğer genç olsaydım, o canavarı çıplak ellerimle öldürürdüm.”

Elleri kocaman ve mafsallomatizmasından boğum boğumdu. Ola ki, bu eller, zamanında bir canavarı öldürebilirlerdi ama şimdi gri, bayat, yenilemeyecek durumda bir domuz salamı gibi dinlenmeye çekilmişlerdi.

“Canavarı öldüreceksiniz,” diye tekrarladı dev kâhya. Kimyasallar için yeni malzeme almak üzere Brooks’a yaptığı yolculuk, onu çok yormuştu. Bu kadar uzun yolculuklar için çok yaşlıydı.

Dev kâhyanın göz kapakları sarkıyordu.

“Tanrı’ya şükür,” dedi. Tanrı sözcüğü, gırtlığında neredeyse kayboldu. Bu ses, birisi eski bir sandalyeye otururken çırkan sesi andırıyordu.

kapı

Bodruma açılan kapı, üzerinde iki sürgüsü bulunan dökme demirden bir kapıydı. Bayan Hawkline, sürgüleri geri çekti.

Kapının üstünde kocaman bir de asma kilit vardı. Kilit çok etkiliyiciydi. Küçük bir bankaya benziyordu. Bayan Hawkline, elbisesinin cebinden koskoca bir anahtar çıkardı. Anahtarı kilide sokup, çevirmeye başladığı sırada, arkalarında müthiş bir çatırdama duyuldu.

Hepsi birden irkildiler ve döndüklerinde, boyu 2.15'ten, kilosu 135'ten fazla olan dev kâhyanın yere serilmiş olduğunu gördüler. Koridorda karaya oturmuş bir sandal gibiydi.

Bayan Hawkline adama doğru koştu. Diğer Bayan Hawkline, bir gölge gibi onun ayak izlerini takip etti. Dev kâhyanın yanında yere diz çöktüler.

Greer ve Cameron, durmuş bakıyorlardı. İki Bayan Hawkline hâlâ bedeninde yaşam belirtisi ararlarken, onlar adamın öldüğünü çoktan biliyorlardı. Adamın öldüğünü anlayınca, her iki kadında ayağa kalktılar. Yüzleri birdenbire rahatlamıştı. Bay Morgan'ı bir amca gibi sevdikleri halde, gözlerinde yaş yoktu.

Greer'in elinde bir fener vardı, omuzunda tüfek asılıydı, beline de büyük bir tabanca takmıştı. Cameron, elinde on ikilik pompalı bir shotgun taşıyordu. Dev kâhya yerde, ölmüş yatıyordu. İki Bayan Hawkline, tamamen rahatlamış, inanılmaz derecede güzel, sessizce dikiliyorlardı.

"Şimdi ne yapıyoruz, genç hanımlar?" dedi Cameron. "Canavarı mı öldürelim, kâhyayı mı gömelim?"

ölüm üzerine düşünceler

“Gerçekten ne yapmak istiyorum biliyor musunuz?” dedi Bayan Hawkline.

“Ne?” dedi Cameron.

“Düzüşmek istiyorum.”

Cameron, önce yerde yatan dev kâhyaya, ardından Bayan Hawkline’a baktı.

“Ben de düzüşmek istiyorum,” dedi diğer Bayan Hawkline kız kardeşine. “Son bir saattir, bunu düşünüp duruyorum. Düzüşmek çok hoş olurdu.”

Dev kâhya, yerde yapayalnız ve öldüğü unutulmuş bir halde yatarken, Greer ve Cameron, silahlarıyla ayakta dikiliyorlardı.

Greer derin bir nefes aldı. Bu da neydi? Bir işle uğraşırken bir tane daha.

“Önce önemli olanlar,” dedi Cameron. “Haydi şu cesedi koridordan kaldıralım. Nereye koyalım istersiniz?”

“Bu iyi bir soru,” dedi Bayan Hawkline. “Kendi odasına koyabiliriz ya da ön salona yatırabiliriz. Onu şimdi gömmek istemiyorum çünkü düzüşmek istiyorum. Düzüşmeyi gerçekten çok istiyorum. Ölü bir kâhyayla uğraşmanın sırası mı?”

Ölmek için özellikle burayı ve bu zamanı seçtiği için, dev kâhyaya neredeyse öfkelenmişti. Koridorda yattığı yerde korkunç görünüyordu.

“Canı cehenneme, bu kadar düşünmek çok fazla,” dedi diğer Bayan Hawkline. “Onu bir süre burada bırakalım ve düzüşmemize bakalım.”

“Eh, kalkıp başka bir yere gidecek diye endişelenmeniz gerekmiyor,” dedi Cameron.

Böylece, yaşlı dev kâhyayı, koridorda, ölü bir halde uzandığı yerde, öylece bırakıp, 30:40'lık Krag'ı, pompalı shotgun'ı, 38'liği ve otomatik tabancayı da yanlarına alarak, düzüşmeye gittiler.

ölüm üzerine düşünceler – 2

Greer, Bayan Hawkline ile seviştiği sürece, Sihirli Çocuk'u düşünüp durdu. Bayan Hawkline'in vücudu, görünüşü ve zevk veren kıvraklığı ile Sihirli Çocuk'un vücuduna gerçekten benziyordu.

Üst katta güzel bir yatak odasında sevişiyorlardı. Odada, Greer'e pek tanıdık gelmeyen, kadınlara özgü pek çok eşya vardı. Odadaki tek terslik, soğuk oluşuydu. Evin altındaki buz mağaraları yüzünden, oda çok soğuktu.

Greer ve Bayan Hawkline, inanılmaz derecede süslü piriç bir yatakta, bir yığın battaniyenin altında sevişiyorlardı. Arzuları yüzünden, şömineyi yakacak zaman bulamamışlardı.

Greer, sevişmeleri boyunca, bu Bayan Hawkline'in, Sihirli Çocuk olup olmadığını merak etmeyi sürdürdü. Bir an, nasıl cevap vereceğini görmek için, neredeyse ona Sihirli Çocuk diye seslenecekti ama sonra bunu yapmamaya karar verdi, çünkü biliyordu ki, Sihirli Çocuk ölmüştü ve hangi Bayan Hawkline'da gömülü olduğu hiç fark etmezdi.

sevişme sonrası konuşmaları

Sevişmeleri sona erince, Bayan Hawkline erkeğe şefkatle sarılıp uzandı ve "Kâhya evin koridorunda ölmüş yatarken, bizim çıkıp sevişmemizin ve bu konuda hiçbir şey yapmamamızın, biraz garip olduğunu düşünmüyor musun?" dedi.

"Evet, biraz garip," dedi Greer.

"Ceset konusunda niçin bir şey yapmadık anlamıyorum. Biliyorsunuz, kız kardeşim ve ben, Bay Morgan'ı gerçekten severiz. Birkaç dakikadır uzandığım yerde, neden aşağıda onun için hiçbir şey yapmadığımızı düşünüyordum. Bir amca gibi sevdiğin aile kâhyası, evinin koridorunda ölmüş yatarken gidip düzüşmek, pek hoş bir davranış değil. Bu, tepki göstermenin çok acayip bir yolu olmalı."

"Haklısın," dedi Greer. "Kesinlikle öyle."

benzer konuşmalar

Koridorun sonundaki başka bir yatak odasında, benzer bir konuşma, Bayan Hawkline'la Cameron arasında geçmekteydi. Cameron'ın, bu kadının Sihirli Çocuk olabileceğine dair, aklından tek bir düşünce bile geçirmediği, oldukça ateşli bir sevişmeyi yeni bitirmişlerdi. Düzüşmelerinden gerçekten keyif almıştı ve hiçbir düşünce işleminin bu zevki gölgelemesine izin veremezdi. Aklını daha önemli işler için kullanırdı: saymak gibi.

"Sanırım, kâhyanız için bir şeyler yapmamız gerekecek," dedi Cameron.

"Doğru" dedi Bayan Hawkline. "Onu tamamen unutmuştum. Koridorda ölü olarak yatıyor. Adam düşüp öldü, biz de onu öylece bırakıp, buraya çıktık ve düzüştük. Aklımdan tamamıyla çıkmış. Kâhyamız öldü. Aşağıda, ölmüş yatıyor. Neden ceset konusunda hiçbir şey yapmadık anlamıyorum."

"Aşağıda size, bu konuda bir şey yapmayı isteyip istemediğinizi sordum, ama siz, kızlar, yukarı çıkmak ve düzüşmek istediniz, işte buraya geldik ve bunları yaptık," dedi Cameron.

"Ne?" dedi Bayan Hawkline.

"Ne demek ne?" dedi Cameron.

Bayan Hawkline, Cameron'ın yanında şaşkınlıkla yatıyordu. Gözlerinin arasında hafif bir çizgi belirmişti. Öylesine dehşete kapılmıştı ki, neredeyse şok geçiriyor gibiydi.

"Biz mi önerdik bunu?" dedi, kendilerini dev kâhyanın gövdesinden uzaklaştırıp, yukarıda sevişmenin kollarına atan olayları anımsamaya çalışmakla geçen birkaç dakikanın ardından.

"Biz mi... önerdik... bunu?" diye tekrarladı yavaşça.

“Evet,” dedi Cameron. “İsrar ettiniz. Bana, şahsen biraz garip göründü ama canı cehenneme, bu gösteriyi siz yönetiyorsunuz. Ölü kâhyanın cesediyle ilgilenmek yerine, düzüşmek istiyorsanız, sizin bileceğiniz iş.”

“Bu alışılmadık bir şey,” dedi Bayan Hawklane.

“Bunda haklısın,” dedi Cameron. “Her zamanki düzeniniz bu olmamalı. Demek istediğim, daha önce, kâhyanın biri alt kattaki koridora serilmiş yatarken, birini düzdüğüm hiç olmamıştı.”

“Buna inanamıyorum,” dedi Bayan Hawklane. Başını Cameron’dan uzaklaştırmış, gözlerini tavana dikmişti.

“O, öldü,” dedi Cameron. “Alt kattaki koridorda, 1 ölü kâhyanız var.”

eve dönmeyecek misin, bill baily, eve dönmeyecek misin?

Bu sırada, aşağıda, buz mağaralarının üstündeki laboratuvar, bir gölgenin hareketleri dışında her şey sakindi. Biçimler arasında zar zor var olabilen bir gölgeydi bu. Bazen, gölge, neredeyse tam bir biçim alırdı. Sabit bir şeyin tam kenarına asılır ve belki tanımlanabilirdi de, ama sonra soyutluğa doğru sürüklenirdi.

Laboratuvar, garip gereçlerle doluydu. Bazıları, Profesör Hawklıne'in buluşlarıydı. Bir sürü çalışma masası, binlerce kimyasal madde şişesi ve dışarda, bu tür şeylerin hiç bulunmadığı Ölü Tepeler'de, elektrik üreten bir elektrik bataryası vardı.

Laboratuvar çok soğuktu. Aslında, tam altındaki buz mağaraları nedeniyle, içerisi donmuştu.

Hawklıne kardeşlerin, Kimyasallar'ın sırrını çözmek için çalışmaya, laboratuvara indiklerinde, buzları eritmek için kullandıkları dökme demirden birkaç tane soba vardı.

Odada bir ışık düzeni olmamasına karşın, geldiği kaynak herhangi bir anda kesin olarak belirlenemeyen, bir parça ışık vardı. Işık, laboratuvarın içinde bir yerlerden geliyordu ama kaynağın neresi olduğunu söylemek imkânsızdı.

Bir çocuk ruhuyla, cisimlerle, soyutluk arasında oynayan gölgeyi tanıtmak için, elbette ışığa ihtiyaç vardı.

Derken ışığın geldiği yer belirlendi ve gölge, ışığın geldiği yer olan, içi kimyasal madde dolu, büyük, kurşun sırla kaplanmış kristalden kavanoza bağlandı.

Kimyasalların kavanozu, Profesör Hawklıne'in çalışma yaşamının amacı ve tek gerçeğiydi. Kaybolmadan önce, Kimyasallar'a tüm enerjisi ve tutkusuyla bağlanmıştı. Bu çalışması, şu

anda yukarı kattaki yatak odalarında, iki profesyonel katille yatmakta olan ve ön koridorun zemininde, çok sevdikleri dev kâhyalarının cesedi, aldırış edilmemiş, umursanmamış, üzerine bir örtü bile atılmamış durumda yatarken, nasıl olup da sevişmeye gidebildiklerini düşünüp duran, iki güzel kızı tarafından tamamlanmaktaydı.

Kavanoza yerleşmiş olan Kimyasallar, dünyanın her yerinden getirilmiş yüzlerce şeyin bileşimiydi. Kimyasallar'dan bazıları eski çağlara aitti ve bulunması çok güçtü. Milattan önce 3,000 yılına ait bir Mısır piramitinden alınmış birkaç damlalık bir şey vardı örneğin.

Güney Amerika'nın balta girmemiş ormanlarından damıtılmış olanlar ve Himalayaların kar çizgisine yakın yerlerde yetişen bitkilerden alınmış damlalar vardı.

Antik Çin, Roma ve Yunan uygarlıkları da, kavanozda kendi halinde duran şeylere katkıda bulunmuşlardı. Kavanozun bileşimine ayrıca, büyücülük ve modern bilimler, en son keşifler de katılmışlardı. Atlantis'ten gelmiş olduğu söylenen birkaç damla bile vardı.

Kavanozdaki geçmiş ve geleceğin arasında uyum sağlayabilmek, muazzam bir enerji ve deha gerektiriyordu. Sadece Profesör Hawklane gibi yetenekli ve kararlı biri bu kimyasal maddeleri dostluk içinde bir araya getirebilir ve iyi komşu olmalarını sağlayabilirdi.

Elbette ki başlangıçta, Profesör ve ailesinin Doğu'dan ayrılmalarına neden olan birtakım hatalar olmuştu ama Profesör onları tuvalete boşaltmış ve burada, Ölü Tepeler'de her şeye yeniden başlamıştı.

Profesör'ün, bütün insanlığa daha parlak ve daha güzel bir gelecek vaat eden Kimyasallar'la ilgili deneylerinin kesin sonuçları ile ilgili her şey tam olarak kontrol altındaydı.

Derken Profesör Hawklane, bataryadan gelen elektriği

Kimyasallar'ın içinden geçirdi ve laboratuvarında başlayıp, giderek üst katlara ulaşan ve evdeki yaşamı etkileyen muzip şakallar salgınına neden olan değişimi başlattı.

Bu durum, Profesör'ün siyah şemsiyeleri laboratuvarında, hiç olmadık bir yerde bulması ve ortalığa saçılmış yeşil tüyler ve bir keresinde, havada asılı duran bir parça çörek ve Profesör'ün hiç önemli olmayan konular üzerinde gereğinden uzun düşünmesi gibi olaylarla başladı. Bir keresinde iki saatini buzdağlarını düşünerek geçirdi. Bütün hayatı boyunca buzdağlarını birkaç dakikadan fazla düşünmemişti.

Bu muziplikler, Hawklime kadınlarının giysilerinin üzerlerinden kaybolması ve sayılmaya değmeyecek başka aptalca şeylerle devam etti.

Bazen Profesör, çocukluğu hakkında düşünüyordu. Bunu saatler boyunca yapıyor ve sonra da ne hakkında düşündüğünü bir türlü anımsayamıyordu.

Sonra bir gün dehşet verici bir canavar ulumaya ve buz mağaraları ile laboratuvarı birbirinden ayıran demir kapıya vurmaya başladı. Canavar çok güçlüydü ki kapıyı sarsıyordu. Profesör ve kızları ne yapacaklarını bilemediler. Kapıyı açmaya korkuyorlardı.

Ertesi gün Hawklime kardeşlerden biri laboratuvara Profesör için biraz öğle yemeği götürdü. Kendini çalışmaya kaptırdığı zaman, yukarı çıkıp yemekten hoşlanmazdı.

Soñsuz kararlılığından dolayı, canavar zaman zaman ulur ve kuyruğuyla demir kapıya vururken, o, Kimyasallar arasındaki dengeyi yeniden oluşturmak için çalışmayı sürdürürdü.

Kız, mağaralara giden kapıyı açık buldu ve Profesör yoktu. Kapıya yaklaşıp, aşağıya, mağaralara doğru seslendi, "Babacığım, orada mısın? Ortaya çık!"

Mağaraların derinliklerinden gelen korkunç bir ses mağaranın karanlığının içinden, açık kapıya ve Bayan Hawklime'a

doğru yükselmeye başladı.

Kapı hemen kilitlendi ve kız kardeşlerden biri Kızılderili gibi giyinip, onlardan biri gibi düşünerek, bir canavarı öldüre-bilecek yetenekte ve aynı zamanda kişilik ~~sahibi~~ adamlar bul-mak için, Portland'a gitti, babalarının yaptığı ~~hatayı~~ halkın dik-katini ~~çok~~meden düzeltmek, bütün insanlığın ~~yazını~~ ~~olduğu~~ na inandığı Kimyasallar'la ilgili deneyini sonuçlandırmak isti-yorlardı.

Fakat canavarın, Kimyasallar'ın içindeki ışığın değişimi ile meydana gelen bir görüntü olduğunu, düşünce ve madde üze-rinde istediğini yapabilecek ve gerçeğin yapısını kendi zararlı benliğine uyacak şekilde değiştirebilecek gücü olduğunu bilmi-yorlardı.

Doğmamış bir çocuğun yaşamak için göbekağına bağlı olması gibi, ışık da beslenmek için Kimyasallar'a bağıydı.

Işık, kısa sürelerle Kimyasallar'dan ayrılabilirdi ama yeni-lenmek ve uyumak için geri dönmesi gerekiyordu. Kimyasallar, ışık için bir otel ve lokanta gibiydi.

Işık kendisini küçük, değişebilir biçimlere dönüştürebili-yordu ve kendisine eşlik eden bir de gölge vardı. Gölge, soytarı bir değişkendi, bütünüyle ışığa bağımlıydı ve bu rolünden bir hayli hoşnutsuzdu. Kimyasallar'ın uyum içersinde olduğu ve Profesör Hawklime'in oralarda olup, günün sevilen şarkılarını söylediği geçmiş günleri anımsamaktan hoşlanırdı:

"Eve dönmeyecek misin, Bill Bailey,
eve dönmeyecek misin?
Kız bütün gün sızlanıyor;
Yemeği ben pişiririm, sevgilim,
kirayı ben öderim;
Biliyorum, sana kötü davrandım."

Daha iyi bir dünya umuduyla Kimyasallar'a bir damla şundan, bir damla bundan katmaya devam ederken, her damlanın kendisini, o zararlı muzipliği yaratacak ve Kimyasallar'ın arasındaki uyumu sonsuza dek bozacak ve kısa sürede muzipliği tüm şeytanca olasılıklarla kendisinin ve sevgili kızlarının hayatlarının üzerine çökertecek olan, Kimyasallar'ın içinden elektrik geçireceği güne yaklaştırdığını, az çok seziyordu.

Kimyasallar'ın içindeki maddelerin çoğu, içlerinden elektrik geçirildiğinden beri olup bitenlerden ve şeytanı yaratan değişimden hoşnut değillerdi.

Kimyasallar'dan bir tanesi, kendini bileşiklerden tamamen ayırmayı başarmıştı. Bu kimyasal, olayların son zamanlardaki gidişinden ve herkesi mutlu görmek, tüm insanlığa yardım etmek isteyen Profesör Hawklime'in ortadan kaybolmasından dolayı çok mutsuzdu.

Şimdi sürekli ağlıyor ve kendisini kavanozun dibine yakın bir yerde tutuyordu.

Hawklime Canavarı olarak ev sahiplerini ve onlara yaklaşan herkesi etkileyen ışığın, yarattığı korkuyla ortadan kaldırdığı, Profesör Hawklime'in iyi komşuluk politikasından kurtulmuş olduklarına sevinen, doğası gereği kötü kimyasallar da vardı tabii.

Işık, sonsuz olanaklara sahipti ve bunları kullanmaktan özel bir gurur duyuyordu. Gölgesi ise bütün bu işlerden tiksiniyor, ayakları geri geri giderek arkası sıra sürükleniyordu.

Ne zaman Hawklime Canavar'ı laboratuvarından çıkarsa, merdivenleri tırmanıp, laboratuvarı evden ayıran demir kapının altından erimiş tereyağı gibi aksa, gölge daima bu iş sona ermiş gibi hissederd.

Eğer Profesör buralarda olsaydı, eğer o korkunç yazgı onu yakalamasaydı, hâlâ şarkı söylüyor olacaktı:

“Ben ve Mamie O’Rorke,
Gezindik New York’un
Işıklı, fantastik kaldırımlarında.”

hawkline orkestrası

Greer, Cameron ve kendi davranışlarını hâlâ anlamayan Hawklina kadınları, giysilerini gövdelerine geri döndürüp az önce seviştikleri yatak odaları ile aynı katta olan müzik odasında buluştular.

Greer ve Cameron, silahlarını bir piyanonun üstüne koydular. Bayan Hawklina aşağıya indi, çay hazırladı, gümüş bir tepsiye koyarak döndü ve müzik odasında, etrafları harpsikordlar, kemanlar, çellolar, piyanolar, davullar, orglar ve diğerleriyle çevrili, hep beraber oturdular. Oldukça büyük bir müzik odasıydı.

Bayan Hawklina, çayı hazırlayabilmek için, aşağı koridor-da yatan dev kâhyanın etrafından dolaşmak zorunda kalmıştı.

Greer ve Cameron daha önce hiç çay içmemişlerdi ama denemeye karar verdiler çünkü yeryüzünün derinliklerine donmuş dişlerini geçirmiş buz mağaralarının üzerinde oturuşu, adeta soluk alışu ile son derece esrarengiz olan bu devasa sarı evde sürüp giden her şeyin canı cehennemeydi.

Hawklina kadınlarının yaşayan bedenleriyle işlerini bitirir bitirmez, Greer ve Cameron, dev kâhyanın ölü bedeniyle ilgili bir şeyler yapmak istemişlerdi ama kadınlar, hâlâ koridorun ortasında bir ada gibi serilmiş yatan kâhyanın hizmetine koşmadan önce, beraber bir çay içmelerinde ısrar etmişlerdi.

Müzik odasındaki şömine, yeni yakılmıştı.

"Çayı beğendiniz mi?" dedi Bayan Hawklina. Bir harpa bittiş kanepede, Greer'in yanında oturuyordu.

"Farklı," dedi Greer.

"Sen ne dersin, Cameron?" dedi diğer Bayan Hawklina.

"Tadı kahveye benzemiyor," dedi Cameron. Odadaki tüm

müzik aletlerini saydı:18. Sonra da en yakınındaki Bayan H wkline'a, "Burada bir orkestra kurmaya yetecek kadar alet var," dedi.

"Bunu, hi  bu  ekilde d    nmedik," dedi Bayan H wkline.

kâhya ile ilgili olasılıklar

"Kâhyanın cesedini ne yapacağız?" dedi Cameron.

"İşte bir sorun," dedi Bayan Hawkline. "Onu gerçekten özleyeceğiz. Bizim için bir amca gibiydi. Ne iyi bir adamdı. Dev gibi ama kelebek kadar nazik."

"Neden onu koridordan kaldırarak başlamıyoruz? Etrafından dolaşmak zor oluyor," dedi Cameron.

"Evet, onu kaldırmalıyız," dedi diğer Bayan Hawkline.

"Neden bunu buraya oturup, bu şeyi içmeye başlamadan önce yapmadık?" dedi Cameron, elindeki çay fincanına küçümseyerek bakarken. Çay içme zevkinin Cameron'a kabul ettirilemeyeceği gayet açıktı. Bir fincan sıcak çay, ona göre bir tad değildi.

"Sanırım, onu gömmeliyiz," dedi Bayan Hawkline, biraz düşündükten sonra.

"Eğer toprağa vermek istiyorsanız, onu koridordan kaldırmanız gerekiyor," dedi Cameron.

"Kesinlikle," dedi diğer Bayan Hawkline.

"Bir tabuta ihtiyacımız olacağını düşünüyorum," dedi Bayan Hawkline.

"2 tabut," dedi Cameron.

"Siz, centilmenler, tabut yapmasını biliyor musunuz?" dedi diğer Bayan Hawkline.

"I-ih," dedi Greer. "Biz tabut yapmayız. Onları doldururuz."

"Eğer kasabaya inip tabutu kasabalılardan birine yaptırırsak çok dikkat çekeriz bana kalırsa," dedi Bayan Hawkline.

"Evet, kimsenin buraya gelip işlerimize karışmasını istemiyoruz," dedi diğer Bayan Hawkline.

“Kesinlikle istemiyoruz,” diye tekrarladı Bayan Hawkline, çayından hanımefendilere yakışır biçimde bir yudum aldı.

“Onu dışarıya ekelim,” dedi Greer. “Bir çukur açarız, içine koyup üstünü kapatırız, her şey hallolur.”

“Evin yakınına gömmek istemeyiz,” dedi Cameron. “Burada toprağın üstü donmuş durumda ve eğer o donmuş toprakta bir çukur açmaya kalkışırsam, anam sikilir.”

“Donmuş yerlerin uzağında bir çukur kazar, onu koridor-dan sürükleyerek çıkarır ve çukura koyarız,” dedi Greer.

“Sevgili kâhyamız Bay Morgan’ı bu koşullarda düşünmek çok üzücü,” dedi Bayan Hawkline. “Yıllardır yaşlandığını ve günün birinde öleceğini biliyordum, çünkü hepimiz biliriz ki ölüm kaçınılmazdır, ama devasa bedeninin bu kadar sorun yaratacağını hiç düşünmemiştim. Bu insanın hiç aklına gelmeyen bir şey.”

“Öldüğünde bir cüceye dönüşeceğini düşünmüyordunuz herhalde?” dedi Cameron.

kâhyayla ilgili olasılıklardan birine doğru

Kâhyayı sonsuza dek dinleneceği yer olan çukuruna yerleştirmek üzere, alt kata inerlerken, içinde bilardo masası bulunan, kapısı açık bir odanın önünden geçtiler. Üzerinde kristal bir avize asılı güzel bir masaydı.

Greer ve Cameron, Hawkline kadınları ile düzüşmek için yukarı çıktıklarında, bu kapı kapalıydı.

“Bak, bir bilardo masası,” dedi, elinde shotgun olan Cameron. Masayı hayranlıkla seyretmek için bir an duraladı. “Kesinlikle güzel görünen 1 masa. Kâhyayı gömdükten ve canavarı öldürdükten sonra belki biraz bilardo oynayabiliriz.”

“Ya, evet, işimiz bittikten sonra biraz bilardo iyi gelir,” dedi, omuzundan 30:40 Krag sarkan ve belinde otomatik bir tabanca olan Greer.

“Lamba da güzel,” dedi Cameron, avizeye bakarak.

Oda, pencerelerden gelen gün ışığı ile aydınlanmıştı. Gün ışığı, bilardo masasından zarif, yeşil çiçekler yansıtan avizenin üzerinde toplanmıştı.

Ama masanın yukarısında çiçekli cam parçacıklarının oluşturduğu garip bir bahçe gibi asılı avizede başka bir ışık da vardı. Işık, cam parçalarının arasında ustalıkla dolaşıyor, beceriksizce sürüklenen çocuksu bir gölge tarafından izleniyordu.

Greer, bir an için avizede kımıldayan bir şeyler gördüğünü sandı. Avizeye dikkatlice bakmak için başını bilardo masasından kaldırdı ve emindi ki, kristal parçalarının arasında hareket eden bir ışık vardı. Işığı, beceriksiz bir karaltı izlemektiydi.

Işığı avizenin içinde neyin kımıldattığını merak etti. Kristal parçalarından hiçbirini oynamıyordu. Tamamiyle hareketsizdiler.

“Avizenin içinde hareket eden bir ışık var,” dedi, araştırmak için odaya girerken. “Dışardaki bir şeyin yansıması olması.”

Pencereye yanaşıp, dışarı baktı. Yaklaşık yüz metre kadar evin etrafını çevreleyen donmuş toprakları, sonra yaz mevsiminde boy veren otları, arkadaki Ölü Tepeler’i gördü.

Greer dışarda, avizedeki ışık yansımasına sebep olabilecek hiçbir şey göremedi. Arkasını döndüğünde ışık gitmişti.

“Şimdi gitmiş,” dedi. “Gerçekten tuhaf. Dışarda bunu başlatacak hiçbir şey yok.”

“Bir yansıma için bu ilgi niye?” dedi Bayan Hawkline. “Koridorda yatan ölü bir kâhya var. Onun için bir şeyler yaptım.”

“Sadece merak,” dedi Greer. “Hâlâ hayatta olmamın tek sebebi meraklı bir adam oluşumdur. Bu insanı ayakta tutar.”

Avizeye tekrar baktı ama o tuhaf ışık gitmişti. Işığın bilar-do masasının kenar deliklerinden birine saklandığını ve gölgenin de orada olduğunu bilmiyordu.

“Bu ışık bana tanıdık geldi,” dedi Greer. “Daha önce bir yerde görmüştüm.”

Işık ve gölge nefeslerini tutup, Greer’in odayı terk etmesini beklediler.

bir sürpriz

Evin ana girişine doğru, spiral merdivenlerden inerlerken, Bayan Hawkline kız kardeşine, "Az önce çok garip bir şey oldu," dedi.

"Ne oldu?"

"Gerçekten çok garipti," dedi.

"İyi ama ne?"

Greer ve Cameron, Hawkline kardeşlerin hemen ardından ilerliyorlardı. Kadınlar öyle zarif hareket ediyorlardı ki Greer ve Cameron neredeyse büyülenmişlerdi. İki kardeş, merdivenlerden hiç ses çıkarmadan iniyorlardı. Rüzgârda yavaşça süzülen iki kuş gibi hareket ediyorlardı.

Sesleri, tavuskuşu kuyruğunun görünmez hareketleri gibi, havada nefis vurgular yapıyordu.

"Dolabımda asılı Kızılderili giysileri buldum. Onları dola-ba ben koymadım," dedi Bayan Hawkline. "Nereden geldikleri konusunda bir fikrin var mı?"

"Hayır," dedi kız kardeşi. "Buralarda hiç Kızılderili giysisi görmedim."

"Bu gerçekten tuhaf," dedi Bayan Hawkline. "Giysi bizim ölçülerimize uygun."

"Nereden çıktı merak ettim doğrusu," dedi diğer Bayan Hawkline.

"Burada bir sürü tuhaf şey oluyor," diye yanıtladı Bayan Hawkline.

Greer ve Cameron bakıştılar, üzerinde düşünülecek bir şeyler daha vardı.

kâhyanın sonu

Sonunda ölü kâhyanın yanına vardıklarında, esaslı bir sürpriz onları bekliyordu. Hawkline kadınlarından biri, sanki bir çığlığı bastırır gibi eliyle ağzını kapattı. Diğer Bayan Hawkline hayalet gibi bembeyaz kesildi. Greer içini çekti. Cameron parmağını kulağına sokup, karıştırdı. "Sırada hangi siktirik olay var?" dedi.

Sonra hep birlikte, öyle dikilip kâhyanın gövdesine bakakaldılar. Uzun bir süre bakakaldılar.

"Eh," dedi, Greer, sonunda. "Bu, onu gömmemizi çok kolaylaştıracak."

Yerde, önlerinde yatan, kâhyanın gövdesiydi ama sadece yetmiş yedi santim boyunda ve yirmi beş kilodan az görünüyordu. Dev kâhyanın cesedi, bir cücenin gövdesine dönüşmüştü. Dev, giysilerinin arasında neredeyse kaybolmuştu. Pantolon, içinde kimse yokmuş gibiydi ve ceket, kâhyanın cesedini örten bir çadıra benziyordu.

Devasa giysi yığınının sonunda, gömleğin yakasından çıkan küçük bir kafa vardı. Gömleğin yakası, kafayı bir çember gibi çevrelemişti.

Bir devden bir cüceye dönüşürken, yüzündeki, herkesin dediği gibi, Yaratıcısı'na kavuşuyor olmanın sessiz dinginliğini taşıyan ifade, değişmeksizin kalmış, ama tabii ki çok küçülmüştü.

huzur içinde yat bay morgan

Bu durum kâhyanın gömülmesini kolaylaştırdı. Greer, evin dışında, donmuş toprakların hemen ilersine küçük bir mezar kazarken, Bayan Hawkline yukarı çıktı ve bir bavul getirdi.

baskılar

Çok küçük bir mezar ve küçük bir haçın başında, yoksun kalmaya uygun sözcüklerin söylendiği cenazenin ardından, herkes eve geri döndü ve ön salonda toplandı.

Greer ve Cameron'ın silahları yanlarında değildi. Onları fil ayağından şemsiyeliğin yanında duran uzun dar sandığa koymuşlardı. Sadece, kullanacakları zaman yanlarında silah taşıyorlardı. Diğer zamanlar silahlar sandıkta dururdu.

Cameron ateşe biraz daha kömür attı.

İki Bayan Hawklane, bir aşk koltuğunda yan yana oturuyorlardı. Greer, kol dayama yerlerinin uçlarına ayı başları oyulmuş, koskocaman bir koltukta, iki kardeşin karşısına oturmuştu.

Cameron ateşi canlandırmış, şöminenin yanında dikiliyor, odaya ve dostlarının kederli gözlerine bakıyordu. Üzerinde, kesme kristalden bir likör sürahisi ve gümüş bir tepsi içinde ona eşlik eden uzun saplı, hoş görünümlü kristal kadehlerin bulunduğu masaya göz attı.

"Bence içecek bir şeylere ihtiyacımız var," dedi.

Bayan Hawklane aşk koltuğundan kalkıp, masaya gitti ve herkesin hemen yudumlamaya başladığı şeri kadehlerini doldurdu.

Aşk koltuğuna, kız kardeşinin yanına geri döndü, ellerindeki içki bardakları hariç, herkes aynen Cameron'ın önerisinden önceki halindeydi.

Koreografisi incelikle yapılmış bir sahneydi sanki, bir fotoğrafin değişik baskılarını yapıyormuş gibi, bir farkla, baskılardan birinde şeri kadehleri vardı.

yeniden sihirli çocuk'a dönüş

"Kızlar, size sormak istediğim bir şey var," dedi Greer, önce şeri kadehlerden bir yudum aldı. Gözleri herkes, dikkatle onun yudumunu izledi. Yutmadan önce likörü bir an ağzında tuttu. "Sihirli Çocuk diye birini hiç duydunuz mu?" dedi.

"Hayır," dedi Bayan Hawkline.

"Tanıdık gelmedi," dedi diğer Bayan Hawkline. "Üstelik tuhaf bir isim. Kızılderili ismine benziyor."

İkisi de şaşkın görünüyordu.

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi Greer, şöminenin yanında dikilmekte olan Cameron'a göz atarak. Kömür sessizce yanıyordu ve duman, bu yüzyılın başlarında, donmuş toprakların ortasında duran bu devasa sarı evden ayrılmak için yükseliyordu.

Cameron'a bakmakta olan Greer, birdenbire, ateşin bir bölümünün yanmadığını ve bunun arkasındaki bir parça dumanın yükselmeyip, yanmayan bölümün farklı renkteki alazlarının üstünde gezindiğini fark etti.

Bilardo odasının avizesindeki tuhaf yansımayı düşündü. Yanmayan ateş o yansımaya benziyordu.

Gözlerini Cameron'dan ayırıp, tekrar, aşk koltuğunda ciddi bir şekilde yan yana oturmakta olan Hawkline kadınlarına çevirdi. "Sihirli Çocuk kim ve bizimle ne ilgisi var?" dedi Bayan Hawkline.

"Hiç," dedi Greer.

canavar'a dönüş

"Sanırım, bodrumdaki canavarı öldürme konusunu düşünmemiz gerekiyor," dedi Cameron, Hawkline kadınları hiçbir şey söylemediler. "Gün boyunca buradaydık ve henüz üstesinden gelemedik. Çok fazla şey oluyor. Şu Allahın belası canavarın işini bitirmek istiyorum, sonra başka şeylerin de hesabını görebiliriz, çünkü kesinlikle eminim, burda hesabı görülecek başka şeyler de var. Ne düşünüyorsun Greer? Küçük canavarı öldürme vakti gelmedi mi?"

Greer, ilgisizce Cameron'a baktı ama aynı anda şömine de görüş alanı içindeydi. Yanmayan ateş ve hareket etmeyen du-man kaybolmuştu. Şimdi normal bir ateş yanıyordu. Kayıtsız fakat dikkatli bakışlarını odada gezdirip yeniden Hawkline kadınlarına döndü.

"Beni duydun mu?" dedi Cameron.

"Evet, seni duydum," dedi Greer.

"Peki, ne düşünüyorsun? Küçük canavarı öldürecek miyiz?"

Hawkline kardeşlerin ikisi de benzer inci kolyeler takmışlardı. Kolyeler boyunlarında çok hoş duruyordu.

Fakat incilerden bazıları, diğer incilerden daha parlaktı ve boyunlarına dökülen saç buklelerinin bazıları da, saçların kalanından daha koyuydular.

"Evet, canavarın işini bitirmemiz gerekiyor," dedi Greer. "Bunun için buradayız."

"Evet, sanırım yapmamız gereken bu," dedi Cameron. "Sonra da etrafta olup biten tüm bu çılgınca şeylere neyin sebep olduğunu bulalım. Daha önce bavul içinde gömülen bir adam hiç görmemiştim."

günbatımına yakın sorular

Greer, Hawklina kadınlarına son dakika sorularını sorarken, güneşin Ölü Tepeler'den, Doğu Oregon'dan ve Batı Amerika'nın geri kalan kısımlarından uzaklaşmasıyla ev, donmuş topraklar üzerine uzun gölgeler yayıyordu.

"Ve siz canavarı hiç görmediniz?" dedi Greer, Bayan Hawklina'a.

"Hayır, sadece mağaraların derinliklerinde attığı çığlıkları duyduk ve laboratuvarı mağaralardan ayıran kilitli demir kapıya vurduğunu duyduk. Çok güçlü, kapıyı sarsabiliyor. Üstelik kapı kalın da. Demir."

"Ama onu hiç görmediniz?"

"Hayır, görmedik."

"Ve babanızın kaybolduğu günden beri kapı kilitli?"

"Evet," dedi Bayan Hawklina.

Hawklina kardeşlerin boyunlarındaki inciler, neredeyse bir elmas kalitesine yaklaşarak, biraz daha parlaklaşmıştı. Greer, kadınların saçlarının koyuluğunda bir kımiltı gördü. Sanki saçları kımıldamış gibiydi ama aslında kımıldamamışlardı. Saçların içinde bir şey yer değiştiriyordu. Greer bir an düşündü. Sonra hareket edenin kadınların saç rengi olduğunu anladı.

"Ve bazen çığlıklar attığımı duyuyorsunuz?"

"Evet, çığlıkları evin her yanında duyabiliyoruz, demir kapıya vurulduğunu da duyabiliyoruz," dedi Bayan Hawklina.

"Ne kadar sık?"

"Her gün ya da gün aşırı," dedi Bayan Hawklina.

"Biz hiçbir şey duymadık," dedi Greer.

"Bazen böyle olur," dedi diğer Bayan Hawklina. "Bütün bu sorular niye? Size bildiğimiz her şeyi zaten anlatmıştık ve

şimdi yeniden anlatıyoruz.”

“Evet,” dedi Cameron. “Kahrolası canavarın hesabını görmek istiyorum.”

“Tamam,” dedi Greer, bakışlarını Hawkline kardeşlerin boyunlarındaki kolyelerde gezdirirken, “haydi, canavarı öldürelim.”

Kolyeler de ona baktılar.

sayılmaya değenler

Güneş batmış ve kırlara erken bir alacakaranlık inmişti; canavarı öldürmeye hazır olmakla birlikte herkesin karnı da acıkmıştı ve kısa sürede açlık üstün gelince canavarın öldürülmesi, Greer ve Cameron salonda beklerken, Hawklane kardeşlerin hazırlamak üzere mutfağa döndükleri akşam yemeğinden sonraya ertelendi.

Hawklane kardeşler odadan ayrılırken, tuhaf ışık incilerdeki ve kıvılcıktan koyu renk de saçların arasındaki yerini korudu; kadınlar farkında olmaksızın onları da mutfağa taşıdılar ve bu da olay hakkında Cameron'la konuşmak isteyen Greer için iyi bir durumdu.

Greer, Cameron'a gördüklerini anlatmaya başlamıştı ki, Cameron, onun sözünü kesti. "Biliyorum. Onları izliyordum. Onları koridorda değişip cüceleştikten sonra kâhyanın gövdesinin yanında görmüştüm. Sen mezarı kazarken küreğin üzerindeydiler ve Hawklane kadınlarından biriyle düzüştükten sonra giyinirken de gördüm onları."

"Bilardo masasının üzerindeki avizede de gördün mü?" dedi Greer.

"Ah, evet. Fakat keşke öyle apaçık odaya girip, onları aramasaydın. Onları sinirlendirmeyi ve onları bildiğimizi bilmelerini istemiyorum."

"Onları bu odada da gördün, değil mi?" dedi Greer.

"Tabii. Ateşte. Orada neden dikildiğimi sanıyordun? Sıcak bir kış istediğim için mi? Yakından bakmak istedim. Şimdi, kadınlarla birlikte gittiklerine göre, ne düşünüyorsun? Ben ne düşündüğümü biliyorum. Sikik canavarı bulmak için buz mağaralarına kadar inmemiz gerekeceğini zannetmiyorum. Sanırım

sadece bodruma ve çılgın babalarının üzerinde çalıştığı şu sikik kimyasallara kadar inmemiz yetecek.”

Greer, Cameron’a gülümsedi.

“Bazen beni şaşırtıyorsun,” dedi Greer. “Bu kadar bilgi topladığını bilmiyordum.”

“Saymaya değmeyen bir sürü şeyi sayıyorum,” dedi Cameron. “nk bu, benim yolum. Fakat sayılması gereken her şeyi de sayarım.”

ama önce yemek, sonra hawklime canavarı

Greer ve Cameron, laboratuvarındaki Kimyasallar'la ilgilenmeden ve Hawklime Canavarı ile başa çıkmalarını sağlayacağını inandıkları yöntemi araştırmadan önce, yemek yemeğe karar verdiler.

"Buz mağaralarını inip, her ne haltsa o şeyi yok edecekmiş gibi davranacağız, fakat bodruma vardığımızda, orada oyalanabilmek için birtakım bahaneler yaratacağız ve eğer ilginç bir şeye rastlarsak, Kimyasallar gibi, ateş edeceğiz," dedi Cameron. "Ama önce iyi bir akşam yemeğinin tadını çıkaralım ve şu ışıkla onun gölge arkadaşının haklarında bir şeyler bildiğimizi anlamalarına izin vermeyelim."

"Tamam," dedi Greer. "Her şeyi hesaplamışsın."

Hawklime kardeşler odaya girdiler. Giysilerini değiştirmişlerdi. Şimdi genç ve güzel göğüslerini ortaya çıkaran çok açık yakalı elbiseler giyiyorlardı. Her ikisinin de belleri inceikti ve giysiler, üstünlüklerini açıkça ortaya koyuyordu.

"Yemek hazır, sizi aç canavar katilleri!"

Hawklime kadınları Greer ve Cameron'a gülümsediler.

"Canavarı öldürecekmeniz, güce ihtiyacınız olacak."

Greer ve Cameron da onlara gülümsediler.

Hawklime kardeşlerin boyunlarında aynı kolyeler vardı ve ışıkla gölge hâlâ oradaydılar. Işığın kolyenin üzerinde keyfi yerindeydi ve gölgemsi koyu renk de kadınların uzun dalgalı saçlarında gezinmekteydi.

En azından şu Hawklime Canavarı zevk sahibi, diye düşündü Greer.

hawklıne canavarı sayımı

Akşam yemeği boyunca, Greer ve Cameron, Hawklıne kardeşlerin boyunlarında ve saçlarındaki Hawklıne Canavarı'nı ara sıra izlediler.

Canavar yemek sırasında oldukça şekilsizdi. Işığı, kolyelerin arasında azalmış, kız kardeşlerin saçlarındaki kımıldayan gölgemsi renk ise, neredeyse doğal bir renk halini alarak, hareketsizleşmişti.

Yemekte, biftek, patates, bisküvi ve sos vardı. Tipik bir Doğu Oregon yemeğiydi ve Greer'le Cameron tarafından büyüük bir keyifle yenilmekteydi.

Greer oturduğu yerde canavarı düşünüyordu ve nasıl olup da hâlâ, Billy'de ahırda uyandıkları aynı günü yaşamakta olduklarını düşünüyordu. O ana dek oluşın bütün olayları düşünüyordu.

Düşünüldüğünden çok daha fazla şeyin olduğu, gerçekten de çok uzun bir gün: Kendisini ve Cameron'ı, Hawklıne Canavarı'nın varlığını ortadan kaldırma çabasına yönelten olayları ve masanın karşı tarafında oturmuş, mücevherlerine duydukları güvenle, hiçbir şeyden kuşkulınamayan iki güzel kadının boyunlarındaki iki kolyeden onları izleyen canavarın, sahip olduğu tuhaf güçleri.

Cameron, rastgele odadaki şeyleri saymaya başladı. Masanın üzerindeki sayıyordu: tabaklar, çanaklar, gümüş takımlar, vs. vs. . . . 28, 29, 30, vs.

Yapacak bir şey çıkmıştı.

Sonra Hawklıne Canavarı'nın aralarında saklandığı incileri saydı: . . . 5, 6, vs.

sostaki hawkline canavarı

Akşam yemeğinin sonlarına doğru, Hawkline Canavarı kolyelerden ayrıldı ve masanın üstüne kondu. Kendisini yoğunlaştırarak masadaki geniş sos kasesinin servis kaşığına yerleşti. Canavarın gölgesiye sos taklidi gibi yaparak, sosun üzerine yayıldı.

Sanki sosmuş gibi davranmak, gölge için zor bir işti, ama rolü için epey çabaladı ve üstesinden geldi.

Canavarın masanın üstünde olması, Cameron'ı eğlendiriyordu ve sanki sosmuş gibi davranmanın gölgeye ne kadar zor geldiğini anlayabiliyordu.

"Eminim iyi bir sos," dedi Greer, Cameron'a.

"Evet," dedi Cameron, Greer'e bakarak.

"Biraz daha sos ister miydiniz, çocuklar?" dedi Bayan Hawkline.

"Elbette, iyi olur," dedi Greer. "Sen ne dersin, Cameron? Biraz daha sos?"

Hawkline Canavarı'nın gölgesi, sosun üzerinde olabildiğince dümdüz yatıyordu. Canavar ise, olması gerektiğinden biraz daha parlak olan kaşığın içinde hafif rahatsızdı.

"Bilmiyorum. Aslında bayağı doydum. Ama..." Cameron kaşığı eline aldı. Şimdi Hawkline Canavarı'na dokunuyordu. Sıcak sos kasesinin içinde olmasına rağmen, kaşık soğuktu.

Cameron ara sıra canavarı nasıl öldürebileceğini düşünmüştü ama bir kaşığı öldürmenin yollarını düşünemiyordu, o yüzden de Hawkline Canavarı'nı, patatesinin üstüne biraz daha sos koymakta kullanmakla yetindi.

Canavar halinden memnundu ve kaşık işlevini hakkıyla yerine getirdi. Gölge ise, Cameron kaseden sosu alırken, kaşı-

ğın içinde kıvrıldı ve beceriksizce kaseye geri döndü.

Gölge o kadar çok rahatsızdı ki neredeyse terliyordu.

Cameron, kaşığı kaseye geri koydu ve artık neredeyse paniğin eşiğine gelmiş olan gölgeyi yeniden rahatsız etti.

“Ne dersin Greer? Bu güzel sostan biraz daha ister misin?”

Hawklane kardeşler soslarının böylesine hayranlıkla karşılanmasına memnun olmuşlardı.

“Hayır, Cameron. Gerçekten de iyi ama çok doydum,” dedi Greer. “Sanırım, oturup senin keyfini izleyeceğim. Yediklerinden keyif alan birinin yemesini izlemekten hoşlanırım.”

Gölge, işi bırakmak üzere olduğunu düşündü.

yine salon zamanı

Akşam yemeğinden sonra, Hawklane Canavarı'nı sosun içinde kaşık olarak bırakıp öndeki salonlardan birine geçtiler. Salonun duvarında çıplak bir kadının büyük bir tablosu asılıydı.

Greer ve Cameron tabloya baktılar.

Hawklane Canavarı peşlerinden salona gelmemiştii. Kimyasalların içinde biraz dinlenmek için, aşığıya, laboratuvara inmişti. Yorgundu. Gölge de öyle. Onlar için çok uzun bir akşam yemeğı olmuştu.

"Babamız çıplak kadınlara düşküdü," dedi Bayan Hawklane.

Her zamankinden daha güzel görünen, böyle bir şey mümkün olabilirse tabii, Hawklane kardeşler, konyakla beraber kahve servisi yaptılar.

Greer ve Cameron, çıplak kadın tablosuna ve ne yaptıklarını pekâlâ bildikleri halde bilmiyormuş gibi davranan Hawklane kardeşlere bakıp duruyorlardı. Kızlar başka bir salon seçebilirlerdi. Durum onları heyecanlandırmıştı. Ama bunu belli eden tek şey nefes alışlarındaki hafif hızlanmaydı.

"Bu güzel 1 tablo," dedi Cameron.

Kız kardeşler cevap vermediler.

Bunun yerine gülümsediler.

Bir yandan çıplak kadın tablosu ve Hawklane kardeşlerin güzelliğine gereken dikkati gösterirlerken, Greer ve Cameron tüm odayı inceleyip canavarı aradılar, ama orada yoktu.

Canavar geri dönerse görebilmek için beklerlerken, birkaç fincan kahve, birkaç konyak daha içtiler, ama canavar geri dönmedi ve Hawklane güzelliğine karşı duydukları hayranlık biraz

daha arttı.

"Bu tabloyu kim yapmış?" dedi Cameron.

"Yıllar önce Fransa'da yapılmış," dedi Bayan Hawkline.

"Her kimse, nasıl resim yapılacağını kesinlikle iyi biliyor-muş," dedi, gözlerini kendisini cevaplayan Bayan Hawkline'a diken Cameron. Kız, Cameron'ın kendisine bakış tarzından hoşlandı.

"Evet, çok ünlü bir sanatçı."

"Kendisini tanıyor musunuz?"

"Hayır, ben doğmadan yıllar önce ölmüş."

"Ayıp etmiş," dedi Cameron

"Öyle, değil mi?" dedi Bayan Hawkline.

gölgenin kendi kendisiyle konuşması

Hawklıne Canavarı, laboratuvardaki kimyasallar kavano-
zuna dönmüştü. Orada uzanmış dinlenıyor... ışığın tuhaf bö-
lümlemleri hareket etmiyordu. Profesör Hawklıne'in uzun ve yo-
rucu çalışmalarının sonucu olan bu kimyasallar, Hawklıne Ca-
navarı için canlanma ve enerji kaynağı, yorulduğunda uyuya-
bileceğı bir yerdi ve canavar uyurken, Kimyasallar onun gücü-
nü yeniliyorlardı.

Hawklıne Canavarı'nın gölgesi, hemen yanında uyuyordu.
Düş görüyordu. Düşünde, kendisi canavar ve canavar da gölge
olmuştu. Gölge için çok keyifli bir düşütu bu.

Bundan böyle gölge değıl de, canavarın kendisi olma dü-
şüncesi gölgenin hoşuna gitmişti. Sürekli olarak ortalıkta gizli-
ce dolaşmaktan hoşlanmıyordu. Bu durum gölgeyi şinirli ve
mutsuz yapıyordu. Gölge sık sık kaderine lanet ediyor ve Kim-
yasallar'ın kendisi için daha iyi zarlar atmış olmalarını diliyor-
du.

Düşünde, Hawklıne Canavarı'ydı ve Hawklıne kardeşler-
den birinin bileğindeki bileziğı yerleşmişti. Düşünde çok mut-
luydu ve bileziğı daha parlaklaştırarak kızı memnun etmeye
uğraşıyordu.

Gölge, canavarın yöntemlerini onaylamıyor ve canavarın
yaptığı, Hawklıne kardeşlerin bedenlerini ve düşüncelerini et-
kileyen zalimce şeylerden utanç duyuyordu. Gölge, canavarın
bunları niye yaptığını anlayamıyordu. Eğer kaderi ters dönse
ve canavara dönüşebilseydi, evde her şey çok farklı olurdu. O
zalim şakalar sona erer ve canavarın enerjisi, Hawklıne kardeş-
ler için yeni zevkler bulmak ve yaşatmak için yönlendirilirdi.

Gölge, kızlardan çok hoşlanıyor, canavarın mizah anlayışı-

nın bir parçası olmaktan nefret ediyor ve Hawklime kardeşlere, canavarın onların bedenleri ve düşünceleri üzerinde oynamaktan pek keyif aldığı zalim oyunlar yerine, yalnızca zevk ve eğlence dolu anlar vermeyi istiyordu.

Gölge, canavarın Profesör Hawklime'a yaptıklarını da kesinlikle onaylamamıştı. Canavarın Profesör'e sadakatle bağlı olması ve böyle şeytanca oyunlara kalkışmaması gerektiğini düşünüyordu.

Gölgenin bilezikli düşü, birdenbire kendiliğinden dağıldı ve gölge, dipdiri uyandı. Kimyasallar'ın dibinde uyumakta olan Hawklime Canavarı'na baktı. İlk kez, canavardan ne kadar çok nefret ettiğini anladı ve onun şeytani varlığına son vermek ve Kimyasallar'daki enerjiyi alıp, onu iyiye dönüştürmek için bir yol düşünmeye çalıştı.

Canavar, kimyasalların kavanozunda, hiçbir şeyden şüphelenmeksizin uyuyordu. Bütün gün süren şeytanca işleri onu yormuştu. Öyle yorgundu ki, Kimyasallar'ın içinde horluyordu.

bu arada, salona d6nelim

Neredeyse gece yarısı olmuştu ve Victoria stili bir saat, yirminci y6zyılın dakikalarını, on ikiye doğru itekliyordu. 13 Temmuz 1902 g6n6n6 hırsla yutarken, tik takları g6çl6 ve d6zenliydi.

Greer ve Cameron, Hawkline Canavarı'nın d6n6p d6nmediğini anlamak için, kayıtsız ama çok dikkatli bir tavırla salonu tekrar araştırdılar. Yoktu.

Tabii, onun laboratuvarı kimyasallarla dolu bir kavanozda horuldayarak, derin bir uyku çektiğini ve şimdilik tamamiyle g6vende olduklarını bilmiyorlardı.

Canavarın ortalıkta olmadığından emin olduktan sonra, Greer, Cameron'a, "Sanırım onlara anlatmanın zamanı geldi," dedi.

"Neyi anlatmanın?" dedi Bayan Hawkline.

"Canavarla ilgili," dedi Greer.

"Ne oldu?" dedi Bayan Hawkline.

Kız kardeşi dikkatini, elinde tuttuğu kahve fincanından, Greer'in ağzından çıkacak s6zlere y6neltmiş, bekliyordu.

Greer, onlara durumu açıklayabilecek doğru kelimeleri ve basit, mantıklı bir sıralamayı bulabilmek için d6ř6n6yordu. Bu duraklama biraz uzun s6rd6, 6nk6 anlatacakları 6ylesine fantastik şeylerdi ki basit bir yolu kolayca bulamıyordu. Sonunda doğru kelimeler onu buldu.

"Canavar buz mağaralarında değil," dedi Greer. "O, burada, evin içinde. Bug6n evin her yanında dolaştı. Bira saatini de boynunuzun etrafında oturarak geçirdi."

"Ne?" dedi Bayan Hawkline duyduklarına inanamayarak.

Kız kardeşi fincanı bıraktı.

Şimdi ikisi de eğlenceli bir şok geçiriyorlardı.

"Canavar, peşinde akılsız bir gölge ile etrafta gezinen, tuhaf bir ışık," dedi Greer. "Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyorum ama oluyor ve onu yok edeceğiz. Buz mağaralarında öldürmemiz gereken bir şey olduğunu sanmıyoruz. Işığın eşyaları ve düşünceleri değiştirme gücü var, düşüncelere giriyor ve sikip atıyor. Işığı ve onu köpek gibi izleyen gölgeyi fark etmiş miydiniz hiç?"

Hawklane kardeşler bir şey demediler. Dönüp, birbirlerine baktılar.

"Eee?" dedi Greer.

Sonunda Bayan Hawklane konuştu, "peşinde beceriksiz bir gölgeyle etrafta dolanan tuhaf bir ışık mı?"

"Evet, onu evin her tarafında gördük," dedi Greer. "Etrafımızda dolanıp, bizi rahatsız etti. Bu akşam uzun bir süre, kollarınızdaydı. Bir süre önce ayrıldı ve henüz dönmedi."

"Tarif ettiğiniz şey, Kimyasallar'ın niteliklerinden biri," dedi Bayan Hawklane. "Kavanozun içinde tuhaf bir ışık ve beceriksiz, girdap gibi dönen bir gölge var, ışığın tam yanında duruyor ve kavanozun içinde hareket ettiğinde onu takip ediyor. Işık, Kimyasallar'ın ileri bir aşaması. Babamız kaybolmadan önce bize, ışığın sonunda başka bir şeye dönüşeceğini ve bunun insanlık için çok büyük faydalar sağlayacağını söylemişti."

"Kımyasallar'daki değişimi tamamlamak için biraz daha kimyasal maddeye ihtiyacımız vardı ve zavallı kâhyamızın Brooks'dan getirdikleri de onlardı. Siz canavarı öldürür öldürmez biz de deneyi tamamlayacaktık," dedi diğer Bayan Hawklane.

"Ben bir şeyi tamamlamazdım," dedi Greer. "Bence yapmanız gereken, o karışımın tamamını atıp her şeye yeniden başlamak. Aşağıda kontrolünüzden çıkmış bir şeyler var. Bana kalırsa o maddeler kâhyanızı öldürdü, babanızın ortadan kay-

bolmasından da sorumlu ve ayrıca içinizden birini bir Kızılderiliye dönüştürdü ve bizim de düşüncelerimizi sikti."

Hawklane kardeşler derin bir sessizlik içinde, gözlerini bir noktaya dikmişlerdi.

"Haydi aşağıya inip, şu lanet olası kanşımı alıp, ortadan kaldıralım ve güzel bir uyku çekelim," dedi Cameron. "Bunu kolaylıkla yapabilirim. Daha önce hiçbir cüceyi gömmemiştım ve yoruludm. Bugün o kadar çok düzüştüm ki, korkarım kanışım düşecek."

"Kimyasallar, babamızın bütün hayatı boyunca sürdürdüğü bir çalışmaydı," dedi Bayan Hawklane, sessizliğini umutsuzca bozarak. "Hayatını Kimyasallar'a adamıştı."

"Bunu biliyoruz," dedi Cameron. "Ve bu siktiğimin Kimyasallar'ının onu ortadan kaldırdığını düşünüyoruz. Kendilerini besleyen eli ısırıldılar. Kâhyanıza ne yaptığını gördünüz. Onu öldürdü ve gövdesini bir cüceye çevirdi. Bu sikik şeyin gelecek sefer ne yapacağını ancak şeytan bilir. Hepimizi ölü cücelere çevirmeden önce ondan kurtulmalıyız. Bizi bir dizi bavulun içinde gömecek hiç kimse yok."

bu arada, kavanoza dönelim

Hawklina Canavarı, kimyasal madde dolu kavanozdaki ışık, uyuyan bir insan gibi yavaşça döndü, sonra yeniden döndü.

Lanet olsun, diye düşündü gölge ve yavaşça döndü, sonra yeniden döndü.

Canavar, şimdi rahatsız bir uykundaydı ve uyanmaya yakın bir insan gibi hareket etti ve yeniden döndü, *Lanet olsun*, diye düşündü gölge ve yeniden döndü.

Hawklina Canavarı huzursuz bir uykundaydı. Belki kötü bir dş görüyordu ya da bir nsezi. Yeniden döndü ve *Lanet olsun*.

bir adamın çalışması, hiçe dönüştü

“Babamızın yaşamını verdiği çalışmayı yok etmemizi istiyorsunuz yani?” dedi Bayan Hawkline.

“Evet,” dedi Cameron. “Ya da o sizi yok edecek.”

“Başka bir alternatifi daha olmalı,” dedi diğer Bayan Hawkline. “Onun yirmi yılını harcadığı bir çalışmayı, silip atamayız.”

Gece yarısından bir dakika önceydi. Bayan Hawkline kalkıp, şömineye bir parça kömür daha attı. Diğer Bayan Hawkline, Greer’e biraz daha kahve koydu. Bu iş için gümüş bir cezve si kullanıyordu.

Hawkline kardeşler ne yapacaklarını düşünürlerken, her şey bir an için durmuştu. Alacakları karar onlar için muazzam bir şeydi.

“Ve şunu da unutmayın, babanızı da bu sikik şeyin ele geçirdiğine inanıyoruz,” dedi Greer, saat gece yarısını çalıp, dünyayı 14 Temmuz 1902’ye dönüştürdüğünde.

“4,” dedi Cameron.

“Bize birkaç dakika daha verin,” dedi Bayan Hawkline, endişeyle kız kardeşine bakarak. “Sadece birkaç dakika daha. Doğru karara varmamız gerekiyor. Yapılmış, yapılmıştır”

“Tamam” dedi Greer.

“12,” dedi Cameron.

uyanış

Hawklıne Canavarı, Kımyasallar'ın içinde dönmeye devam ediyordu. Uyanmak üzereydi. Canavar uyanmanın eşığıne geldiğinde, gölge içini çekti. Canavarın bundan sonra yapacağı şeylerin bir parçası olacağını düşünerek, gene korkuya boğuldu. Canavarın, Hawklıne kadınlarıyla bu şekilde oynamasını, onlara kişilikleri ile uyuşmayan şeyler yaptırmasını hiç onaylamıyordu. Hawklıne kardeşlerden birini Kızılderiliye dönüştürölmesi, gölgeye göre çok çirkin bir işti.

Canavarın gelecek sefer ne yapacağını kestirmenin bir yolu yoktu. Onun için hiçbir şey, üzerinde düşünölemeyecek kadar korkunç sayılmazdı ve karanlık bir buluşa ait olan güçlerinin, henüz çok az bir kısmı açığa çıkmıştı.

Uyanış, zamansız bir kış fırtınası gibi kükrerken, canavarın kendisi olan ışıık, Kımyasallar'ın içinde dönüp durmayı sürdürüyordu.

Gölge yeniden içini çekti.

Lanet olsun.

Canavar aniden uyandı. Dönmeyi kesti ve Kımyasallar'ın içinde sessizce yattı. Gölgeye baktı. Gölge de kaderine boyun eğmiş bir halde, çaresizce ona baktı.

İşık bakışlarını gölgeden uzaklara çevirdi. İşık odayı araştırdı. İşık gergindi. Hâlâ biraz uykulu ama hızla güç kazanıyor-ken, odayı araştırmayı sürdürdü. İşık, tehditkâr bir şeyler hissediyor ama ne olduğunu bilmiyordu.

Bir anda, güçlerinin kontrolünü tamamen eline aldı.

Hawklıne Canavarı, bir şeylerin yanlış gittiğini hissetti.

Gölge, sinirli efendisini izliyordu.

Canavar'ın aklı, zamansız kış fırtınasındaki bir ağaç gibi,

üzerindeki uyku yapraklarını silkeleyip attı.

Gölge, kendisi de onunla beraber unutulacak olsa bile, Hawklıne Canavarı'nın ölmesini diledi.

Her şey, Hawklıne Canavarı'na ve onun tüm şeytanca işlerine yoldaşlık etmekten daha iyiydi.

Gölge, Kimyasallar'ın ilk dönemlerini ve Profesör Hawklıne tarafından yaratılışlarının ne kadar heyecan verici olduğunu hatırlıyordu. O zamanlar ışık iyilikseverdi ve henüz yaratılmış olmanın heyecanıyla neredeyse başı dönmüş durumdaydı. Bütün insanlığa yardım ve sevinç vaat eden bir gelecek önlerindeydi. Derken ışığın tutumu değişti. Işık, kişiliğindeki bu değişikliği Profesör Hawklıne'dan sakladı.

Işık, Profesör'ün kaza diye geçıştirdiğı, küçük şakalarına başlamıştı. Bir şeyler devriliyor ya da bir şey bir başkası ile yer değıştiriliyordu, öyle ki Profesör de kendisinin bir yanlış yaptığını ya da bir şeylerin etiketlenmediğini sanıyordu; sonra ışık kavanozdan çıkabileceğini, hareket edebildiğini keşfetti ve şüphesiz, zavallı, masum gölgesini de, giderek dozunu arttırarak zalimce davranışlar haline getirdiğı yaramaz şakalarına, gözlemci ve ortak olmaya zorladı.

Bir süre sonra Profesör Hawklıne, Kimyasallar'da büyük bir hata olduğunu anladı ama canavarın kendisine o korkunç şeyi yaptığı ana dek, Kimyasallar'ın dengesini düzenleyebileceğini ve tüm dünya için daha insancıl olanaklar taşıyan deneyini tamamlayabileceğini düşünmeyi sürdürdü.

Ama bu asla gerçekleşmedi, çünkü bir akşam üzeri, Profesör yukarı katta yeni bir formül üzerinde çalışırken, ışık ona en korkunç şakasını yaptı.

Gölge bunu düşünürken titredi.

Işık sonunda tamamen uyanmıştı ve üst kattaki insanlardan ciddi bir tehdit gelmekte olduğunu ve bu tehdidin hemen icabına bakması gerektiğini biliyordu.

Işık, Kimyasallar'dan süzölüp ayrıldı ve kavanozun kenarında dengesini bularak yola çıkmaya hazırlandı. Gölge de, ışığı izlemek üzere isteksizce harekete geçti.

karar

"Evet," dedi, Bayan Hawkline sonunda.

Kız kardeşi de onaylarcasına başını salladı.

"Zor bir karar ama tek yol bu," dedi Bayan Hawkline. "Babamızın hayatını harcadığı çalışmasına bunu yapmak zorunda olduğumuz için üzgünüm ama daha önemli şeyler de var."

"Evet, hayatlarımız," diyerek sözünü kesti Cameron. Sabrı tükenmişti. Hemen aşağıya inip, karışım kavanozunu boşaltmak ve Hawkline kadınlarından birinin gövdesinin yanına uzanıp uyumak istiyordu. Yorulmuştu. Uzun bir gündü.

"Kimyasalların formülü biz de," dedi Bayan Hawkline. "Belki yeniden başlayabilir ya da ilgilenen birine verebiliriz."

"Bilmiyorum," dedi diğer Bayan Hawkline. "Bütün bunlardan biraz yoruldum, o yüzden şimdi gelecekte söz etmeye-
lim. Şu karışımı hemen boşaltalım ve gidip uyuyalım. Yorgunum."

"İşte tam benim hissettiklerim," dedi Cameron.

üst kat

✱

Canavar, kavanozun kenarından kaydı ve laboratuvarı boydan boya geçerek, evin üst katlarına çıkan merdivenin alt basamağına kondu.

Odanın karanlığından daha karanlık, her tarafı saran sessizlikten daha sessiz ve şeytana köleliğinin trajedisi içinde yapayalnız olan gölge, beceriksizce onu izledi.

Hawklime Canavarı, tersine akan bir şelale gibi merdivenden yukarıya aktı. Hareket ettikçe, yansıyor, parılıyordu. Karanlığın isteksiz tamamlayıcısı gölge, onu izliyordu. Hawklime Canavarı, laboratuvar kapısının altından gelen ışığın bulanık bir kısmında durdu.

Bir şey olmasını bekliyordu. Canavarın ışığı, kendi algıları üzerine neredeyse bir cerrah gibiydi. Kapının altından, koridorun aşağısına doğru baktı.

Canavar, olacak şeyleri önceden tahmin ediyordu.

Gölge, Hawklime Canavarı'nın arkasında bekliyordu. Gölge, neler olduğunu görmek için kapının altından bakabilmeyi isterdi ama yazık ki, hayattaki rolü arkadan gitmekti, bu yüzden kendisini Hawklime Canavarı'nın kışına takılmış olarak kabullenmişti.

viski

Aşağıya inip, Hawklane Canavarı'nı boşaltmak için, hep birlikte salondan çıkmak üzereydiler, ama tam kapıya ulaştıklarında, Cameron, "Bir saniye bekleyin. Kendime biraz viski almak istiyorum," dedi. Üstünde kesme camdan çeşitli likör sürahileri bulunan masaya doğru yürüdü.

Hangisinin viski şişesi olduğunu anlayabilmek için bir an duraladı. O zaman, Hawklane kardeşlerden biri, "Kapağı mavi olan şişe," dedi.

Bu Bayan Hawklane bir lamba taşıyordu.

Cameron bir bardak aldı ve kendisine bolca viski doldurdu. Cameron'ın bir işe hazırlanırken ağzına asla içki koymadığını ve bir canavar öldürmenin de kesinlikle bir iş olduğunu bilen Greer, bu durumun biraz tuhaf olduğunu düşündü.

Cameron viski bardağını burnuna kaldırıp kokladı. "Kesinlikle çok iyi kokuyor."

Greer, canavarı öldürme beklentisi içinde olduğundan, koca bir bardak viski doldurmasına karşın, Cameron'ın ondan bir yudum bile almadığını fark etmedi. Odadan çıktıklarında, bardağı elinde taşıyordu.

büyük bir kutu araştırması

Sonra, koridora bakan salon kapısı açıldı ve Hawklime kardeşlerden biri koridora çıktı, peşinde kız kardeşi, Greer ve elinde viski bardağıyla Cameron vardı.

Gölge, Hawklime Canavarı'nın üstünden bakıp, göremiyordu ama kapının açıldığını ve koridora çıkan insanları duydu. Neler olduğunu ve canavarın bu kez insanlarla neden bu kadar fazla ilgilendiğini merak ediyordu. Sonra omzunu silkti. Gölgenin bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığı için, bunun üzerinde düşünmeyi sürdürmesi anlamsızdı. Gölge, yalnızca, nefret ettiği Hawklime Canavarı'nı izleyebilirdi.

Hawklime Canavarı, onların koridor boyunca ilerleyip, laboratuvarın kapısına gelmelerini izledi. Ne tür bir hareket yapacaklarını anlamaya çalışarak bekledi. İçine tüm büyüünü ve güçlerini koyacağı büyük bir kutu gerçekleştirmeyi ve kutuyu varlığını tehdit eden bu insanların üzerine sürmeyi denedi.

Bu arada gölge de, neler olduğunu anlamaya çalışmaktan vazgeçmişti. Gölge artık bunu sikine bile takmıyordu.

bir kavanozu öldürmek için

“Bir silaha ihtiyacımız olur mu sence?” dedi Greer, Cameron’a.

Cevap gelmedi.

Greer, Cameron’ın belki de duymamış olduğunu düşünerek, sorusunu tekrarladı.

“Bir kavanozu öldürmek için mi?” dedi Cameron.

Hawkline kadınları gülümsediler.

Greer şakayı anlamadı. Cameron’ın elinde hâlâ bir bardak viski tuttuğunun da farkında değildi. Hawkline Canavarı’yla yüzleşme fikrinden, alışılmadık şekilde heyecanlanmıştı.

Cameron, elindeki viski bardağını, tıpkı silahını tuttuğu gibi, kayıtsız ama profesyonelce, korkutucu bir izlenim yaratmadan, aşırı etkili olmasını bekleyerek taşıyordu.

Laboratuvarın kapısının altından onları izlemekte olan Canavar bile, Cameron’ın elindeki viski bardağına dikkat etmedi.

Hawkline Canavarı, şimdi tehdit altındaki hayatını korumak için bir plan hazırlamıştı. Canavar, kurnazlığına gülümse-di. Planından hoşnuttu çünkü çok acımasızdı.

Canavar aniden kıcını kaldırıp, laboratuvarın zeminine doğru bir basamak indi ve durumdan habersiz gölgeye çarpıp, iki basamak indirdi.

Siktir!, diye düşündü gölge, var olmayan saygınlığını yeniden kazanmaya çalışıp, Hawkline Canavarı’nı yakın takipte tutarken; böylelikle canavarın bir sonraki hareketini takip edebildi, çünkü gölgelerin işi buydu.

fil ayağı şeklinde şemsiyelik

Koridor boyunca ilerlerlerken, fil ayağı şeklindeki şemsiyeliğin yanından geçtiler ve Cameron, şemsiyelikte duran şemsiyeleri saymadan yapamadı.

... 7, 8, 9.

Dokuz şemsiye.

Bayan Hawkline, şemsiyeliğin yanında durakladı. Bu şemsiyelikte son derece tanıdık gelen bir şeyler vardı ama ne olduğunu anlayamadı. Sadece çok tanıdık bir şeyler vardı. Ne olduğunu merak etti.

“Ne oldu?” dedi Greer.

Bayan Hawkline, gözlerini şemsiyeliğe dikmiş, duruyordu. Orada yalnızca birkaç saniye durakladığını sanıyordu ama aslında daha uzun sürmüştü ve meraktan kendini kaybettiği için, bunu fark etmemişti.

Hawkline Canavarı’nın olası ölümünü geciktirmekteydi.

“Bu fil ayağı şeklinde şemsiyelik bana çok tanıdık geliyor,” dedi, kız kardeşine dönerek. “Sana da öyle gelmiyor mu?”

Kendisi de bir Bayan Hawkline olan kız kardeşi, şemsiyeliğe baktı. Aniden onun da yüzünde aynı ifade belirdi. “Evet, tanıdık ama neden tanıdık bilemiyorum. Bana, sanki birini anımsatıyor gibi ama kim olduğunu çıkaramıyorum. Tanıdığım biri ama.”

Greer ve Cameron, önce birbirlerine ve ardından da dik-katle koridora baktılar. Canavarı arıyorlardı ama görmediler. Fil ayağı şeklinde şemsiyelikle ilgili bu konuşmada, canavarın başarıyla gerçekleştirdiği hınzırlıklarının bütün belirtileri vardı.

Ama, canavar görünürlerde yoktu, onlar da bunu, Hawkline kardeşlerin sıradan tuhafliklarına vererek kafalarından attı-

lar.

“Bana kesinlikle birisini anımsatıyor,” dedi Bayan Hawkline.

“Niçin bu konuyu, canavarın işini bitirdikten sonra düşünmüyorsunuz? O zaman, bu kişinin kim olduğunu düşünmek için bol bol vaktiniz olacak,” dedi Cameron.

hawkline canavarı'ndan 4/4'lük vuruş

Hawkline Canavarı, günahkâr bir şelaleye benzeyen, titrek ve parıltılı bir ışık seli oluşturarak, basamaklardan laboratuvara doğru indi. Aynı zamanda, önü sıra acemice sürüklenen, beceriksiz bir gölge de oluşturdu.

Hawkline Canavarı şimdi kendisinden çok emindi. İşleri ne şekilde ele alması gerektiğini biliyor ve gücünün getireceği sonuçları görmeyi dört gözle bekliyordu.

Hawkline Canavarı, Greer, Cameron ve Hawkline kadınları için şeytanca bir yazgı tasarlamıştı. Planını, o güne dek yaptıklarının en iyisi olarak değerlendiriyordu. Şeytanlıkla, hınzırlığın gerçek bir bileşimiydi.

Hawkline Canavarı, beceriksizce çabalayan, aptalca yuvarlanan ve bir gölgenin görevlerini baştan savma yerine getirmeye uğraşırken, alçalmış, gülünç bir tavır takınan gölgesi ile beraber, stratejik olarak laboratuvara doğru geri çekilirken, neredeyse gülecekti.

Hawkline Canavarı, basamaklardan aşağı akıp, sürüklenirken, kendine güveninin zevkini çıkarıyordu. Endişelenmesi için bir sebep mi vardı, eşyaların ve düşüncelerin biçimini nasıl hoşuna giderse öyle değiştirme gücü onun değil miydi?

babacığım

Bayan Hawkline, laboratuvara giden demir kapıyı açtı. İki sürgüyü geri çekti ve cebinden koca asma kilidi kısa sürede açan bir anahtar çıkardı. Kapıyı açtığı sırada geçen tüm zaman boyunca, aklı fil ayağı şeklindeki şemsiyeliğin kendisine kimi anımsattığını bulmaya sabitlenmişti. Bu kişinin kim olduğunu bulma düşüncesi, aklının bir köşesine yapışıp kalmıştı.

Kapının üstündeki ilk sürgüyü geri çekti. Bu iş biraz güçtü, o yüzden kuvvetlice asılmak zorunda kaldı.

Şu şemsiyelik öyle tanıdıktı ki.

Kimdi?

İkinci sürgüyü de geri çekti. İlkinden çok daha kolay açıldı. Hafifçe çekmesi yetmişti.

Bu şemsiyeliği daha önce binlerce kez gördüm ama şemsiyelik olarak değil, diye düşündü, tanıdığım biri olarak.

Elbisesinin cebinden büyük bir anahtar çıkardı ve kapıdaki kocaman kilide soktu ve çevirdi, kilit sıkılmış bir yumruk gibi açıldı; kilidi kapının üstünden çıkarıp asma kilit köprüsüne astı.

Sonra "BABACIĞIM!" diye çığlık attı ve geri dönerek koridordaki fil ayağı şeklindeki şemsiyeliğin yanına koştu.

bir gölgeler haremı

Hawklıne Canavarı, laboratuvarda kendisine, sağlam bir gizlenme yeri bulmuştu ve şimdi Greer, Cameron ve Hawklıne kadınlarının, egemenlik alanına girmelerini bekliyordu.

Hawklıne Canavarı, onların geleceği hakkında kendisine öyle güveniyordu ki, Hawklıne kardeşlerden birinin çığlık attığını ve laboratuvar kapısından geri dönerek, peşinde diğerleriyle koridora koştuğunu duyduğunda meraklanmadı bile.

. Yukarıda neler yaptıkları ne fark ederdi ki, çok yakında geri gelip, şu merdivenlerden inecekler ve Hawklıne Canavarı onlarla biraz oynayacaktı. Sonra da hepsini gölgeye çevirecek ve Hawklıne Canavarı'nın, bir tane yetersiz gölge yerine, peşinde dolanan beş gölgesi olacaktı.

Belki de bu yeni dört gölge, Hawklıne Canavarı'nın onlar için tasarladığı rolleri oynayabilecek kadar yetenekli olurlardı. *Evet, diye düşündü, gölgeler arasında biraz rekabet konabilir.*

Hawklıne Canavarı, Profesör'ün, başarısızlıkla bir kenara bırakmadan önce, Kimyasallar'ı yeniden düzenleyebilmek umuduyla, üzerlerinde aylarca çalıştığı, kimyasal madde dolu test tüplerinin arkasına saklanmıştı.

Gölge ise, masanın üstünde, test tüplerinin hemen yanında duran bir saatin arkasına saklanmıştı. Laboratuvarın ışıkları yandığı anda, bu saklanmanın ne denli başarısız olduğu anlaşılacaktı.

Gölge, hiçbir şeyi doğru dürüst yapamıyordu.

"Yakında oyun arkadaşların olacak," dedi Hawklıne Canavarı, gölgeye.

Gölge, Hawklıne Canavarı'nın ne sikimden söz ettiğini bilmiyordu.

baba ile kızları yeniden bir araya geldiler (adeta)

Bayan Hawkline dizlerinin üstüne çökmüş, kollarını fil ayağı şeklindeki şemsiyeliğin etrafına dolamış, kontrolsüz bir şekilde hıçkırıyor ve sürekli olarak, "Babacığım! Babacığım!" diyordu.

Diğer Bayan Hawkline, ayakta, olup bitenleri anlamaya çalışarak kız kardeşine bakıyordu.

Greer ve Cameron, etrafta Hawkline Canavarı'nı aramakla meşguldüler. Acaba daha önce aradıklarında, gözlerinden kaçmış mıydı? Yoksa peşlerinden yukarı çıkıp koridora mı gelmişti? Her yere baktılar ama canavarı göremediler.

Sonra diğer Bayan Hawkline öne doğru eğildi ve fil ayağı şeklindeki şemsiyeliğe dikkatle baktı.

Aniden yüzünü bir heyecan dalgası kapladı ve kardeşinin yanına diz çökerek, "Ah, baba! Bu babamız! Babacığım!" diye bağırdı.

Hawkline kardeşler kendilerinin sandığı kadar duygusuz değillerdi.

Greer ve Cameron orada durmuş, Hawkline kardeşlerin fil ayağı şeklindeki bir şemsiyeliği, "Babacığım," diyerek, kucaklamalarını seyrediyorlardı.

evlilik

Greer ve Cameron, Hawklane kadınlarını fil ayağı şeklindeki şemsiyeliyle baş başa bırakıp, laboratuvara doğru tekrar yürümeye başladılar. Hawklane Canavarı ile ilgili bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti, hemen şimdi. Greer ve Cameron, onun tuhaflıklarına yeterince katlanmışlardı.

Şimdi lambayı Greer taşıyordu.

Cameron'ın elinde viski bardağı vardı.

Greer, viski bardağı taşıyan Cameron'daki tuhaflığı hâlâ fark etmemişti. Akli gerçekten de başka yerlerdeydi, çünkü başka şartlar altında, viski bardağını mutlaka fark ederdi. Bu ilk defa oluyordu onun için. Belki de emekli olmayı ve iyi bir kadınla yeni bir hayat kurmayı düşünmesinin zamanı gelmişti.

Evet, bu iyi bir fikir gibiydi. Belki Hawklane kadınlarından biriyle. Hawklane Canavarı'nın onlar için bir tür grup evliliğini çoktan planlamış olduğunu, tabii ki bilemezdi.

düş evi

İlk önce Greer girdi. Laboratuvarın kapısını açtı, elindeki lambadan çıkan ışık merdivenleri ve laboratuvarın bir kısmını aydınlattı. Son derece karışık bir yerdi. Greer daha önce böyle bir yeri hiç görmemişti. Binlerce şişeyle kaplanmış masalar vardı. Düşlerdeki evlerde olabilecek makineler vardı.

“Devam et, Greer. Aşağıya inip, etrafı araştıralım,” dedi Cameron.

“Tamamı.”

Hawklane Canavarı onları izliyordu. Çaresizlikleriyle eğleniyordu. Kadınlar yanlarında değildi ama Canavar onlarla, Greer ve Cameron’ın işini bitirdikten sonra ilgilenenecekti. Herkes için yeterince zamana vardı.

Canavar, az sonra uygulamaya koyacağı dehşet verici şeyler yüzünden öyle neşeliydi ki, gölgenin içinde meydana gelen değişikliği fark etmedi.

Gölge, merdivenlerden inen ve odada ilerleyen, etrafı daha iyi görebilmek için üç veya dört tane lamba yakan Greer ve Cameron’ı izlemekteydi ama sonra dikkatini Hawklane Canavarı’na çevirdi, şimdi ona bakıyordu ve gitgide daha ısrarla Hawklane Canavarı’na bakarken, içinde, ilk-kez-hissettiği duygular doğuyordu.

Şimdi, gölgenin aklında benzersiz bir düşünce vardı ve bu düşünce, canavarın harekete geçmeye karar vermesinden hemen sonra oluşacak doğrudan bir hareketin planlanmasına bağlanıyordu.

“Burası kesinlikle sakat bir yer,” dedi Greer.

“Hawaii’den daha sakat değil,” dedi Cameron.

savaş

Greer'le birlikte merdiveni yarılادıklarında, Cameron Hawklıne Canavarı'nın saklandığı yeri bulmuştı. Komik görünüşlü birkaç şişenin arkasında, garip bir ışık demeti görmüştü. Test tüpü denen şeyden habersizdi elbette.

"Neden lambayla şurayı aydınlatmıyorsun?" dedi Greer'e, laboratuvarın uzak bir köşesindeki bir sırayı işaret ederek.

Hawklıne Canavarı onları seyrederek eğleniyordu. Canavar, bu durumdan öylesine zevk alıyordu ki, Greer ve Cameron'ı gölgeye dönüştürmeden önce birkaç dakika daha beklemeye karar verdi.

Bu, Canavar için gerçek bir eğlenceydi.

Bu arada, hazırdaki tek gölgesi, canavarın harekete geçmesini ve böylece kendi planını gerçekleştirebilmeyi bekliyordu.

Cameron, Greer'i aydınlatması için gönderdiği yerin tam aksi tarafında, masanın üstünde duran kurşunla sırlanmış kristalden büyük kavanozu da fark etmişti.

Hawklıne kadınlarının kendisine anlattıklarından, bu kavanozun Hawklıne Canavarı'nın kaynağı olduğunu biliyordu.... Kimyasallar. Kavanozdan yaklaşık üç metre uzakta duruyordu. Ve Canavar, kavanozdan yaklaşık bir buçuk metre ötede "saklanıyordu".

Cameron birdenbire, "İşte orada! Onu gördüm!" diye bağırdı.

Greer, Cameron'ın bağıarak işaret ettiği yöne doğru döndü. Neler olduğunu anlayamıyordu. Cameron niçin bağııyordu? Bu pek Cameron'a göre bir davranışa benzemiyordu ama yine de o yöne doğru döndü.

Hawklıne Canavarı da meraklanmıştı. Ne haltlar dönüyor-

du? Kendisi burada olduğuna göre, orada olan neydi?

Böylece canavar hareket etti.... gönülsüzce.... merakından.

Cameron, bu geçici, yapay heyecan dalgası sırasında, üzerinde Kimyasallar kavanozunun durduğu masaya doğru yanaştı ve tam yanında durdu.

Hawklane Canavarı neler olduğunu daha iyi görebilmek için hareket ettiğinde, gölge, ışığın tüm olanaklarını kontrol ederek, kendisini canavarın önüne atabileceği bir yol keşfetti, böylelikle bu çok önemli anda karanlığı ile onu birkaç saniye için kör edebileceğini fark etti, öyle de yaptı ve canavarı alt edecek kargaşayı yarattı.

Gölgenin bütün yapabileceği buydu ve bunun, Hawklane Canavarı'nı ortadan kaldırmak için nasıl bir plan yaptılarsa onu uygulayabilmeleri için Greer ve Cameron'a bir fırsat vermesini umdu, çünkü canavar karşısında biraz şansları olmasını istiyorlarsa bir planları mutlaka olmalıydı ve aptala da benzermiyorlardı.

Cameron, Greer'e bağırdığında, gölge bunu harekete geçme zamanının geldiği şeklinde yorumladı ve harekete geçti. Canavarın görüşünü birkaç saniye için karartırken, onun yok olmasının kendisinin de yok olması demek olduğunu kesinlikle biliyordu, ama ölüm bile bundan, şeytanın bir parçası olmandan daha iyiydi.

Hawklane Canavarı, neler olduğunu görebilmek için, gölgeyi yolundan çekmeye çalışırken, öfkesinden kuduruyordu.

Ne var ki gölge, canavarla kıyasıya dövüştü. Gölge, inanılmaz bir fiziksel öfke seline kapılmıştı, oysa gölgeler pek güçlüleriyle tanınmazlar.

hawklane canavarı'nın göçüşü

Cameron, viski bardağını kimyasal kavanozuna boşalttı. Viski, Kimyasallar'la karıştığında, maviye dönüşüp, köpürmeye başladı ve etrafa kıvılcımlar saçıldı. Kıvılcımlar, ateşten minik kuşlar gibiydiler ve dokundukları her şeyi yakarak uçuşuyorlardı.

"Haydi, gidelim buradan!" diye bağırdı Cameron, Greer'e. İkisi birden, laboratuvarı evin ana girişine bağlayan merdivenlere doğru kaçtılar.

Hawklane Canavarı, henüz kaderine lanet okuyacak yeterli zamanı varken, enerji kaynağı olan kimyasal madde kavanozuna boşaltılan viskiye,

"HASSİKTİR!"

diye bağırarak tepki verdi. Önceki varlığından hiç haberdar olmayan, bir avuç mavi elmasa dönüşmeden önce savrulan, klasik bir küfürdü bu.

Hawklane Canavarı artık elmaslardan başka bir şey değildi. Yaz göğü gibi parıldıyorlardı. Canavarın gölgesi ise elmasların gölgesine dönüşmüştü. O da daha önceki varlığına dair hiçbir şey hatırlamıyordu, böylece artık ruhu huzura kavuşmuş ve güzel şeylerin gölgesi haline gelmişti.

profesör hawkline'ın dönüşü

Greer ve Cameron, yanmakta olan laboratuvardan dışarı fırlayıp, koridordaki Hawkline kardeşlere doğru koştular. Tam o sırada, fil ayağı şeklindeki şemsiyelik değişerek, Profesör Hawkline'a dönüştü. Profesör, bundan böyle evin mücevher vitrininde duracak, henüz-rahmetli-olmuş Hawkline Canavarı'nın bir büyüğü ile bu biçime sokularak tutsak edilmişti.

Profesör Hawkline, aylardır şemsiyelik olarak kalmaktan dolayı hem kabalaşmış hem de huysuzlaşmıştı. Sevgili kızlarına karşı olması gerektiği kadar dostça davranmayıp onların "Babacığım, babacığım. Bu sensin. Özgürsün artık. Baba. Ah, babacığım," şeklinde cıvıdamalarına karşılık, ağzından çıkan ilk sözcük, "Of, siktir ya!" olmuştu.

Greer ve Cameron, onun ve iki kızının üstüne atılıp, onları yanan evden dışarı sürüklemeye başladıklarında ise başka bir şey söylemeye zaman da bulamamıştı.

ölünün gücü

Dışarı çıktıklarında, evin etrafını saydam bir nikâh yüzüğü gibi saran donmuş toprakların dışına kadar koştular.

Birkaç saniye sonra hep birlikte dikkatle yangını seyredelerken, yakınlarındaki toprak aniden gümbürdemeye ve küçük bir deprem gibi sallanmaya başladı.

Sesler kâhyanın mezarından geliyordu.

"Hay lanet, ne oluyor?" dedi Greer.

Derken yer yarıldı ve toz toprakla kaplı dev bir köstebeğe benzeyen kâhya dışarı çıktı, üzerinde bavul parçaları vardı.

"Nere...deyim....ben?" dedi, derinlerden gelen yaşlı sesiyle.

Kollarındaki ve omuzlarındaki pisliği temizlemeye uğraşıyordu. Çok şaşkıındı. Daha önce hiç gömülmemişti.

"Daha yeni ölümden döndün," dedi Cameron, yanan evi seyretmek üzere tekrar arkasını dönerken.

yirminci yüzyıl başlarında bir piknik

Orada uzun süre durup yanan evi seyrettiler. Alevler gökyüzüne dek yükseliyordu. Öylesine parlaktılar ki, hepsinin gölgeleri ortaya çıkmıştı.

Profesör, artık normal haline dönmüştü ve evin yanıp gidişini seyredelerken kollarını şefkatle kızlarına dolamıştı.

“Orada bir yığın maddeyi birbirine karıştırmışsınız, Profesör,” dedi Cameron.

“Bir daha asla,” oldu Profesör’ün yanıtı.

Greer ve Cameron’la tanıştırılmış ve onlardan hoşlanmıştı, ayrıca kendilerini, Hawklane Canavarı diye de tanımlanabilecek Kimyasallar’ın lanetinden kurtardıkları için de minnettardı.

En sonunda toprağın üzerine oturdular ve bütün gece boyunca evin yanışını seyrettiler. Yangın onları sıcak tutuyordu. Hawklane kardeşler babalarının sevgi dolu kollarından, Greer ve Cameron’ın kollarına geçmişlerdi. Profesör kendi başına oturmuş, yıllarını alan çalışmalarının sonucunu ve işlerin bu hale nasıl geldiğini düşünüyordu.

Zaman zaman başını sallıyorsa da, artık fil ayağı şeklinde bir şemsiyelik olmadığına memnundu. Bu, hayatı boyunca yaşadığı en kötü deneyimdi.

Kâhya, hâlâ şaşkınlıktan konuşamaz bir halde oturuyor ve elbiselerindeki tozları silkeliyordu. Saçlarının arasında bavuldan kopmuş bir parça vardı.

Orada oturlurken, sanki bir piknikteymiş gibi görünüyordular ama tabii ki bu piknik, bir evin yanışı, Hawklane Canavarı’nın ölümü ve bilimsel bir düşün sonuydu. Açıkça yirminci yüzyıldaydılar.

hawkline elmasları

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte, ev yok olmuş ve yerinde, üzerinde yangından arta kalanların yüzdüğü, küçük bir göl oluşmuştu. Hepsi yerlerinden kalkarak, yeni gölün kıyısına doğru ilerlediler.

Hawkline ailesi, gölün şurasında burasında yüzüp duran, önceki hayatlarından geriye kalanlara baktılar. Profesör Hawkline, bir şemsiye parçası görerek, titredi.

Hawkline kadınlarından biri babasını rahatsız eden şeyi fark etti ve uzanıp, elini tuttu. "Bak, Susan," dedi kız kardeşine ve ilerde yüzmekte olan bir fotoğrafı gösterdi.

Greer ve Cameron birbirlerine baktılar.

Susan!

Yanıt, "Evet, Jane," oldu.

Jane!

Hawkline kadınlarının da birer adları vardı ve lanet olası canavarın büyülerinden biri daha bozulmuştu.

Evin bir bölümü, gölün kıyısında hâlâ için için yanıyordu. Çok tuhaf görünüyordu. Hieronymus Bosch, eğer Batı'nın bu kesiminden geçmiş olsaydı, burasının ondan kalan bir şey olduğu söylenebilirdi.

"Merak ediyorum," dedi Cameron. "Aşağı bodruma dalıp, şu sikik canavardan geriye bir şey kalmış mı bakacağım."

Donuyla kalana kadar soyundu ve sadece birkaç saat önce sine dek ev olan yere daldı. İyi bir yüzücüydü ve bodruma kadar kolayca yüzerek, canavara bakınmaya başladı. Kimyasalların içine viskiyi boşaltmadan önce, Canavar'ın nerede saklandığını hatırlıyordu.

Oraya yüzdü ve yerde bir avuç mavi elmas buldu. Görünüşe göre canavar yoktu. Elmaslar çok güzeldiler. Hepsini avu-

cuna topladı ve laboratuvarıdan yukarı, bir zamanlar evin ön sundurması olan, göl kıyısına doğru yürüdü.

“Bakın,” dedi, kıyıya çıkarken. Herkes elmasların etrafına toplanıp, hayranlıkla baktı. Cameron, elmasları gölgesi de orada olacak şekilde tutuyordu. Elmasların gölgesi de çok güzeldi.

“Zengin olduk,” dedi Cameron.

“Biz zaten zenginiz,” dedi Profesör Hawkline. Gerçekten de, Hawkline ailesi çok zengin bir aileydi.

“Ya,” dedi Cameron.

“Yani kendinizin zengin olduğunı söylemek istiyorsunuz,” dedi Susan Hawkline, ama hâlâ onunla kız kardeşi Jane arasında bir fark bulabilmek olanaksızdı. Yani aslında, Hawkline Canavarı’nın isimleri yok eden büyü, gerçekten önemli bir etki yapmamıştı.

“Canavardan ne haber?” dedi Profesör Hawkline.

“Yok olmuş. Kimyasalların içine viski bardağını boşalttı-
ğında işi bitti.”

“Ya evet, benim de evim yandı,” dedi Profesör Hawkline, birden artık bir evi olmadığını anımsayarak. O evi seviyordu. O güne dek sahip olduğu en iyi laboratuvar o evdeydi ve her zaman, buz mağaralarının çok iyi bir uğraş konusu olduğunu düşünmüştü.

Sesi bir parça kırılgan çıktı.

“Yeniden, fil ayağı şeklinde bir şemsiyelik olmak ister miydiniz?” dedi, kolunu Hawkline kadınlarından birine dolamış olan Greer.

“Hayır,” dedi Profesör.

“Şimdi ne yapacağız?” dedi Susan Hawkline, bir zamanlar evleri olan göle bakarak.

Cameron avucundaki elmasları sayıyordu. Otuz beş parça vardı ve Hawkline Canavarı’ndan tüm geriye kalan buydu.

“Bir şeyler düşüneceğiz,” dedi.

hawklıne gölü

Nasıl olduysa, evin yanması buz mağaralarının en dip köşelerine dek erimesine neden oldu ve eskiden evin bulunduğu yerde, şimdiki göl meydana geldi.

1907 yılında, bölgedeki çiftçilerden William Langford, Batı'daki kısa süren tuhaf ikâmetinden bu yana *geri* Doğu'da yaşamakta olan Profesör Hawklıne'dan evin arazisini satın aldı.

Profesör kimyayla uğraşmayı bırakmış ve hayatını pul koleksiyonu yapmaya adanmıştı.

William Langford, gölü sulama işlerinde kullanarak, etrafına güzel bir çiftlik kurdu, çoğunlukla patates yetiştirdi.

Profesör Hawklıne araziden kurtulduğu için o kadar memnundu ki, değerinin yarısına elden çıkarttı ve bu onu hiç etkilemedi çünkü oradan kurtulduğu için muyluydu. Profesör için burası, fil ayağı şeklindeki şemsiyeliğin oluşturduğu berbat anılarla doluydu.

Bir daha asla Batı'ya gitmedi.

Peki diğerlerine ne oldu?

İşte, olaylar şöyle gelişti:

Greer ve Jane Hawklıne, Montana'daki Butte'ye taşındılar ve orada bir genelev işletmeye başladılar. Evlenmişlerdi ama 1906'da boşandılar. Jane Hawklıne, 1911'de bir araba kazasında ölene dek genelevi işletmeyi sürdürdü.

Kazada hemen ölmüştü ve ölümünde bile güzeldi. Cenazesi çok beğenildi ve katılanlar tarafından daima hatırlandı.

Greer, 1927'de araba hırsızlığından tutuklandı ve Wyo-

ming Eyalet Hapisanesi'nde dört yıl geçirdi, hapisanede Rosicrucian mezhebine katıldı.

Cameron ve Susan Hawkline evleneceklerdi fakat Cameron'ın sürekli her şeyi sayması yüzünden korkunç bir kavga ettiler ve Susan Hawkline, öfke içinde Portland, Oregon'u terk ederek, Paris'e gitti, orada bir Rus kontu ile evlenip, Moskova'ya yerleşti. Ekim 1917'deki Rus Devrimi sırasında, serseri bir kurşuna hedef olarak öldü.

Ya, bir zamanlar Hawkline Canavarı olan elmaslar?

Yıllar önce harcandılar. Dünyanın her yerine dağıldılar. Kayboldular.

Ya, Hawkline Canavarı'nın gölgesi?

Elmaslarla beraber ve geçmişini de anımsamadığı için mutluydu.

Cameron'a gelince, 1. Dünya Savaşı'ndan hemen önceki patlama döneminde, California, Hollywood'da ünlü bir film yapımcısı oldu. Nasıl olup da ünlü bir film yapımcısı olduğu, uzun ve karışık bir hikâye, belki başka bir sefer anlatmak gerekiyor.

1928'de, William Langford'un mirasçıları, Hawkline Gölü'nü ve çevresindeki araziye, Oregon Eyaleti'ne sattılar, göl bir parka dönüştürüldüyse de, Oregon'un ıssız bir köşesinde yer aldığı ve yolları da kötü olduğu için, hiçbir zaman popüler bir eğlence yeri olamadı ve fazla ziyaretçi çekemedi.

Sevgili ALTIKIRKBEŞ okuru;

Bir 6.45 kitabını daha –belki de atlayarak– okuyup bitirmiş durumdasın. Okuduğun kitap bir Richard Brautigan romanı. Halil Turhanlı bey, Brautigan üzerine yaptığı konuşmada –yazmıştır da– yaşamın sürekli olarak tekrara düştüğünden bahseder. Bir gün Brautigan’ın kumsalda yürürken, kıyıya vurmuş ölü bir fok gördüğünü ve eğilip balığın açık kalmış ölü gözlerine uzun uzun baktığını, sonra da hıçkırarak ağladığını yazar.

Büyük bir olasılıkla, sizin kıyıya-vurmuş-ölü-bir-fokun gözleri’ne bakma şansınız olmayabilir ama, bir okur olarak ustanın diğer kitaplarına ulaşmanız, Brautigan’ın gözlerinden ölü-fok’u görme şansına da kavuşacağınızı bilmenin rahatlığını hissetmenizi ve deniz kıyılarında –gözlerinizde hafif bir nemle– rahatça gezinmenizi sağlayacaktır.

Yanda size Brautigan’ın Türkçeye çevrilmiş eserlerinin tam listesini sunuyoruz:

The Abortion: An Historical Romance/ Kürtaj: Tarihi Bir Aşk Romanı (Armoni Yayınları, 1992)

[Romanın adındaki küçük ve gereksiz hatanın –romance/ roman– dışında iyi bir kitap gibi duruyor.]

In Watermelon Sugar / Karpuz Şekerinde (YKY, 1994)

Trout Fishing in America / Amerika’da Alabalık Avı

(Altıkırkbeş Yayın ve Can Yayınları, 1995)

[Burda ilginç bir olay gerçekleşmiştir. Adı geçen iki yayınevi de romanı aynı anda basmıştır. Can yayınları, Richie'nin Türkçede basılan diğer üç kitabında olduğu gibi, bu kitabın çevirisini de bir kadına yaptırmış, **Altıkırkbeş** yayın ise, geleneklerin biraz parçalanmasında fayda vardır düşüncesiyle, Türk yayıncılık tarihinde ilk kez bir erkeğin çevirisiyle Brautigan yayınlamayı seçmiştir. Adı geçmeyen erkek çevirmen ise bu gelişmeyle de yetinmeyip, gereksiz bir kütüphane taraması yaparak, A.A.A.'nın kayıp olan iki bölümünü bulmuş ve diğer yayınevinin aksine, baskıya eklemiştir. Kaderin beklenmeyen bir oyunu olarak –ki hayatın, hatta giderek insanın bir oyun olduğu söylenmektedir– Konur sokak etrafında konumlanmış olan Ankara entelijensiyası ve hasbelkader Ankara'ya yerleşmiş olan güzel İzmirli kızlar, 6.45 Yayın'ın araştırmacı olmayan bir yayınevi olduğu sanısına kapılmışlardı. Oysa, her 6.45 okuru bilir ki, tarih beklemeyi bilen tüm kızları üzmüştür.

Eğer yaşamınızı kasıp kavuran tekrara düşmelerden ve kaostan korkmuyorsanız, iki kitabı da karşılıklı okuyarak, neden bir **ALTIKIRKBEŞ YAYIN** okuru olduğunuzu daha iyi anlayacak ve bundan büyük bir keyif alacaksınız.]

PS: Tekrara düşmek özelliğini korumak adına, **ALTIKIRKBEŞ YAYIN**, The Hawklime Monster adlı romanda, bu kez de 17 yıl sonra Hürriyet yayınları'yla çakışmıştır. Gerçi onlar kitabı *Şatodaki Canavar* adıyla pop dalgası içinde eritseler de, Brautigan'ı Türkçeye ilk kez kazandırmakla –1979 yılında– büyük başarı göstermişlerdir. Bunu saygıyla anıyor ve tarihin içindeki ileri geri hareketlerimizi sürdürmek adına boşlukta çiçek yetirmeyi öneriyoruz.

ALTIKIRKBEŞ YAYIN DİSKOGRAFİSİ

- 1990** Kasım: ENİS BATUR - Koma Provaları (out of print)
1991 Mayıs: JOHN LENNON - Kendi Yazdıkları
1992 Mayıs: ENİS BATUR - Hatay'da Bir Rolls-Royce
Ağustos: ROLAND BARTHES - Camera Lucida (out of print)
Aralık: BAHA TEVFİK - Felsefe-i Ferd
Aralık: CEM AKAŞ -7
1993 Mayıs: SUSAN SONTAG - Fotoğraf Üzerine
Temmuz: CURTIS KNIGHT - Jimi Hendrix
Temmuz: NİGAR ÖZLEM - Janis Joplin
Kasım: CEM AKAŞ - Belkienisbatur (bargain)
1994 Şubat: HERMANN HESSE - Seçilmiş Şiirler (out of print)
Şubat: CENK KOYUNCU - Otoben (bargain)
Mayıs: ENİS BATUR - Kandil (Complete Works-1, 73/ 86)
Temmuz: BORIS VIAN - Kırmızı Ot (out of print)
Eylül: OĞUZHAN AKAY - Compact Risk (CR) (bargain)
Kasım: JAMES JOYCE - Bütün Şiirler
Kasım: GÜLAYDIN/DURUSEL- Blöf Kitap (debut)
Kasım: HALİL TURHANLI- Meleklerin Düştüğü Yer (debut)
1995 Şubat: RICHARD BRAUTIGAN - Amerika'da Alabalık Avı
Mart: HERMANN HESSE - Seçilmiş Şiirler (second edition)
Nisan: PAUL KLEE - Modern Sanat Üzerine
♣ Haziran: BORIS VIAN - Kurtadam
♣ Haziran: FRANZ KAFKA - Aforizmalar
♣ Haziran: ENİS BATUR - Darb ve Mesel (out of print)
♣ Haziran: SEFA KAPLAN - Disconnectus Erectus
♣ Haziran: BORIS VIAN - Kırmızı Ot (second edition)
♣ Haziran: ENİS BATUR - Modernlerin Gecesi
♣ Haziran: WILLIAM BLAKE - Masumiyet Şarkıları
♣ Haziran: CORTAZAR CALVIABUS - Gizli Hava Müzesi
1996 Şubat: ENİS BATUR - Darb ve Mesel (imprint)
Mart: MAURICE BLANCHOT - Günün Deliliği
Mart: OSCAR WILDE - Reading Zindanı Baladı
Nisan: ROLAND BARTHES - Camera Lucida (second edition)

New album
"hawkline canavarı"
Out now!

60'larda yazdığı ve dönemin ruh halini yansıtan yapıtlarıyla hippilerce kutsanan ve zaman içinde unutulmuş Brautigan'ın roman kişileri, birer "karakter" veya "kahraman" değil; dünya karşısında birer duruş, dünyaya karşı bir bakış açılarıdır. Onun romanlarında bu anlayışı düstür edinen insanlar, en kaotik durumlarda, en derin karmaşalarda bile (uzlaşmadan ve yozlaşmadan) ayakta kalmayı başarırlar.

Onlar ince hesaplar yapan ve ihtiyatlı davranan insanlar değildir. Kendilerini koruma hesabıyla değil, belirli bir duyarlılıkla davrandıkları için dünyadan geri çekilmişlerdir.

Çevrenizde, mutlak bir kaosu sürdüğü, bütün dengeleri yıkılmış ve entropik bir sona doğru sürüklenen bir dünya var olabilir.

Şımarık ve tehlikeli şakalar yapabilen bir ışığın peşinden sürüklenmekten nefret eden bir gölge olarak siz, boşlukta çiçek yetiştirmelisiniz.

